RITA HERRON

Semnul

Traducerea și adaptarea în limba română de

LAURA CĂLUȘARU.

ALCRIS

Capitolul 1

E prea sigur pe el, gândi Toni. Prea sigur pe el și prea sigur pe Fran Casey care călărise până la Pentycawl de trei ori în tot atâtea zile pentru a-l vedea. De fiecare dată plecase dezamăgită, dar Toni era sigură, în timp ce privea cum blonda înaltă călărea ca o furie, de-a lungul coastei, că nimic nu o putea opri. Jake Tregarron era la fel de irezistibil pentru ea, precum smântâna pentru pisică, ceea ce el știa cu siguranță.

Toni se întreba uneori de ce avea o părere atât de proastă despre profesorul ei în timp ce toți ceilalți păreau să-l prețuiască atât de mult, dar încă de când sosise la Pentycawl, aproape cu trei săptămâni în urmă, simțise ceva ciudat față de Jake Tregarron. Se îndrăgostise de Cornwall și în special de Frayley Cove, deși satul era alcătuit numai din câteva case împrăștiate de-a lungul

falezei, iar Pentycawl era cocoțat pe cea mai înaltă culme deasupra Atlanticului dezlănțuit, și periculos de aproape de margine. Dar Jake Tregarron era altceva.

Toni ar fi fost ultima care i-ar fi negat talentul ca artist, acesta fiind prea evident pentru a putea fi pus la îndoială, și era cunoscut pentru faptul că nu aprecia criticile, dar ca om avea o personalitate tulburătoare.

Dacă n-ar fi așteptat cu atâta nerăbdare începerea școlii de vară și dacă nu s-ar fi înscris pentru întregul curs, probabil că ar fi renunțat după primele zile, indiferent ce ar fi spus lumea. A fost încântată când s-a discutat ideea și în plus nu putea să-și dezamăgească bunicul, din moment ce el o încurajase și era nerăbdător ca ea să facă acest curs.

În fiecare vară, timp de treisprezece săptămâni, o mână de artiști amatori veneau pentru diferite perioade de timp la Pentycawl, la școala Tregarron, care era de fapt un curs intensiv coordonat de însuși Jake Tregarron. Era considerat un privilegiu să poți să faci acest curs și era, bineînțeles, scump. Prețul varia, desigur, în funcție de durata șederii și de numărul de ore petrecute studiind arta sub ochiul unui maestru indiscutabil.

Toni știa cât e de norocoasă că va sta toate cele treisprezece săptămâni la Pentycawl, dar lucrurile nu erau așa cum se așteptase ea să fie. Jake Tregarron era un profesor sever care nu-și încuraja elevii să lipsească de la cursuri pentru a se relaxa și a se plimba de-a lungul falezei. Trebuia să muncească, iar colegii ei păreau încântați de acest aranjament.

În afară de Jake Tregarron, un alt artist, mai puțin talentat, dar la fel de devotat asista la instruirea tinerilor. Părerea lui Toni despre acesta era mult mai bună, pentru că Peter Alwyth nu avea aroganța lui Jake Tregarron și era mult mai răbdător. Peter Alwyth arătase un interes special pentru Toni încă de când sosise, un interes mai degrabă pentru frumusețea decât pentru talentul ei. Era conștientă de acest lucru precum era și Jake Tregarron, dar ei nu i se părea la fel de amuzant.

Avea trăsături delicate, aproape copilărești, care o făceau să pară mai tânără decât cei 21 de ani pe care îi avea, determinându-i pe bărbați să fie protectori. Avea părul bogat, de culoare castanie, ochi mari verzi și o gură moale care se pare că în ultima vreme râsese mai rar.

Nu pentru că nu era fericită, ci pentru că nu reușea să înțeleagă cum un artist atât de talentat și de incitant, pe care ea îl admirase atât de mult pentru munca lui, s-a dovedit a fi un om atât de închis și de tulburător. Toni nu era foarte înaltă, de aceea profesorul ei, care avea cel puțin 1,80 m înălțime și tenul închis specific locuitorilor din Cornwall, părea și mai tulburător.

Peter Alwyth nu era la fel de impunător, nici fizic nici psihic. Era cu câțiva centimetri mai scund, drăguț, cu părul șaten deschis și ochii cenușii. Era un om modest și cât se poate de obișnuit, și rareori ridica tonul. Peter îi inspira lui Toni încrederea de care avea nevoie pentru a contracara efectul pe care caracterul viril și puternic al lui Jake Tregarron îl avea asupra ei.

Soarele era destul de puternic pentru a-i moleși, dar silueta înaltă și bine făcută a profesorului lor se plimba printre ei, așa că nimeni nu se gândea să facă altceva decât să se concentreze asupra desenului. E ca o pisică sălbatică, gândi Toni, privindu-l din când în când cu coada ochiului, în timp ce mai punea puțin ocru pe paletă. O pisică mare, neagră și periculoasă care cât de curând se va apleca și va privi la versiunea ei de hambar ca și cum nu-i venea să creadă că văd aceeași clădire.

Părul lui era negru, destul de lung, ușor ondulat, iar ochii lui albaștri făceau un contrast izbitor cu fața bronzată. O față care era mai mult aspră decât frumoasă iar lui Toni îi inspira mai degrabă cruzime. I-a trecut prin minte că undeva în trecutul familiei Tregarron ar putea exista o urmă de sânge spaniol.

Purta întotdeauna haine deschise la culoare. Astăzi purta o pereche de pantaloni maro și o cămașă crem, descheiată la gât, lăsând să i se vadă gâtul și puțin păr negru, iar Toni știa că el era perfect conștient cât de întunecat și viril părea. Toni știa de asemenea că imperturbabila lui încredere în sine era responsabilă de reacțiile ei, pentru că nu mai întâlnise niciodată un bărbat ca el care o făcea să se simtă nesigură în prezența lui.

Și-a înăbușit repede tremurul când el a venit în spatele ei, și l-a ignorat cu hotărâre când s-a aplecat asupra desenului. Peter Alwyth își spusese deja părerea despre încercarea ei de a desena hambarul cu acoperișul din trestie, dar știa că părerea lui Jake Tregarron nu va fi la fel de bună.

Corpul lui intră numai pentru câteva secunde în contact cu al ei, pielea i s-a înfiorat sub rochia subțire de bumbac pe care o purta, în timp ce deja familiarul miros amestecat de vopsea și after-shave a continuat să-i gâdile nările chiar și după ce el s-a ridicat.

– Cu puțin cărămiziu acoperișul va arăta mai bine, remarcă el cu vocea sa profundă ce nu sugera ci poruncea. Arată mai degrabă a paie decât a trestie.

Toni simți cum se înroșește. Nu pentru că o supărau criticile, sau pentru că munca ei nu le merita, le primea cu plăcere de la Peter Alwyth sau de la profesorul ei de la școala de artă, dar era mai sensibilă la comentariile lui Jake Trogarron și i se păreau mai greu de acceptat.

– Îmi pare rău! Luă tubul de cărămiziu și puse puțin pe paletă. Mi s-a părut galben.

Răspunsul ei fusese atât impulsiv cât și defensiv, și ea simți interesul colegilor ei, chiar dacă aceștia nu și-au ridicat capetele. Femeia slabă de lângă ea i-a aruncat o privire foarte mirată, apoi s-a întors la propria versiune a hambarului. Audrey Blain asculta întotdeauna sfaturile profesorului ei, chiar dacă îi erau adresate altcuiva, și Toni o privi dezgustată, cu coada ochiului.

– Faci cum vrei, desigur, îi spuse Jake Tregarron pe un ton calm, dar să nu fii surprinsă dacă hambarul va arăta precum căsuța de paie a porcului cel mic.

El nu-i lăsă timp să găsească o replică potrivită, ci se îndreptă spre bărbatul de lângă ea. Toni îl privi din instinct pe Peter Alwyth, amestecând cărămiziul cu galbe-

nul de pe paletă. Peter ajuta un alt student, dar se uită la ea de parcă i-ar fi simțit privirea, și-i zâmbi încurajator. Jake observă schimbul de priviri și zâmbi.

Deși erau complet diferiți, Jake și Peter erau veri. Atotștiutoarea Audrey o informase că de când părinții lui Jake muriseră, el și Peter fuseseră crescuți ca frați. Se vedea că Peter, ca și mulți alții, îl venera pe vărul său, iar Toni se întreba uneori de ce era singura care îl vedea pe Jake Tregarron nu numai ca pe un artist strălucitor ci și ca pe un om arogant.

– Cum ai putut să faci așa ceva, Toni? Tonul acuzator la lui Audrey Blain i-a ajuns la urechi înainte ca Jake Tregarron să se fi depărtat prea mult. Era evident că răspunsul pe care Toni îl dăduse eroului ei o șocase. Încerca doar să te ajute, să știi, continuă Audrey. Suntem aici ca să învățăm!

Toni știa că Audrey are dreptate, dar o irita întotdeauna adorația oarbă pe care colega ei o arăta pentru Jake Tregarron, și îi plăcea s-o șocheze uneori arătând un total dezinteres atât pentru pictură cât și pentru Jake Tregarron. Acest dezinteres nu era real, dar îi displăcea felul cum Audrey îl venera pe Jake și refuza s-o copieze.

– Nu pot să cred că preferi ca Peter să-ți fie profesor! spuse Audrey în șoaptă.

Toni încercă noul galben-maroniu pentru a desena acoperișul de trestie al hambarului, și recunoscu faptul că semăna mai bine cu originalul.

– Îmi place Peter, îi spuse lui Audrey fără să-și mute privirea de la ce făcea. E simpatic și prietenos și nu mă face să mă simt ca și cum n-aș ști cu care capăt al pensulei să pictez.

– Poate pentru că nu te critică îndeajuns, sugeră Audrey care observase interesul lui Peter pentru Toni și nu putuse să nu arate că știe. Probabil crede că dacă îți apreciază munca, o să ai o părere mai bună despre el – c-o să-l placi mai mult.

– Am o părere bună despre el, o asigură Toni. Îmi place de el, chiar dacă nu se crede visul oricărei femei.

Toni putea să-și imagineze privirea șocată pe care i-o arunca Audrey și fără să se uite la ea.

– Vrei să spui că… în șoapta ei nu era numai reproș ci și o extraordinară mirare, iar Toni abia se abținea să nu râdă. Venerația lui Audrey ar fi fost patetică dacă n-ar fi fost atât de iritantă.

Nu și-a dat seama de prezența profesorului lor în spatele ei, decât în momentul când s-a lăsat pe spate pe scaun pentru a analiza efectul noii culori a hambarului.

Intrând în contact cu corpul lui, s-a speriat atât de tare încât s-a ridicat imediat trântind scaunul pe care stătea. Când s-a întors să se uite la el, toți ochii erau ațintiți asupra lor, curioși și speculativi, și ea simți cum se înroșește. Inima îi bătea cu putere pentru că expresia de pe fața lui întunecată nu era deloc încurajatoare.

– M-ai speriat! îl acuză ea, iar vocea îi era răgușită.

Știa, fără îndoială, că mai târziu, în camerele lor, ceilalți vor râde pe seama incidentului, așa că își încleștă pumnii mici și îl consideră pe el vinovat de stânjeneala ei. Știa că poate nu are dreptate dar era sigură că el auzise ultimele ei cuvinte și că va avea grijă s-o pedepsească.

– Eu, sau Peter se consideră visul oricărei femei? întrebă el.

Vocea lui era calmă și nu părea stânjenit deși își dăduse seama că despre el era vorba. Audrey se uita fascinată la el. Toni nu spuse nimic, așa că acea voce puternică și calmă continuă:

– Este evident că tu crezi asta, și sunt curios la care dintre noi te refereai, Toni?

Ea era și mai stânjenită pentru că el nu coborâse vocea și acele fețe interesate erau încă întoarse spre ei, iar acum erau de-a dreptul curioase. Toni simți un impuls irezistibil de a fugi și de a se ascunde undeva, dar privirea lui fermă o țintui locului.

Și-a dat seama că și Peter privea scena, dar dintr-un alt motiv decât ceilalți. Era nerăbdător să-și ofere sprijinul dar ezita să se amestece într-o situație controlată de vărul său. Toni nu-l învinovățea, dar se simțea vulnerabilă și stânjenită, așa că sprijinul lui ar fi fost binevenit.

– Nu trebuia să asculți, spuse ea umezindu-și buzele cu vârful limbii. Dacă…

– Dacă vrei să-mi spui că nu este politicos să asculți conversațiile altora, o avertiză el cu un zâmbet răutăcios,

nu te deranja! Se uită la ceilalți elevi, la acele fețe interesate și la acei ochi curioși, ca și când abia atunci realiza că mai existau și ei. O.K., spuse el, toată lumea capetele jos și haideți să profităm din plin de lumină!

Imediat, toți s-au întors ascultători și au început iar să picteze, și Toni se minună din nou de autoritatea lui. Ar fi luat și ea loc și ar fi uitat de acest incident, dar Jake nu era încă mulțumit. Se uită un moment la ea cu acei ochi irezistibili, iar când vorbi o făcu pe un ton mult mai scăzut, așa încât ceilalți să nu-i audă, cu excepția lui Audrey Blain care era hotărâtă să prindă câteva cuvinte.

– Cred că ar fi mai bine să vorbim, Toni, spuse el, iar inima ei făcu un salt când îl privi. Poți să vii în atelierul meu când se termină această lecție? întrebă el.

Expresia de pe fața ei era sfidătoare și se întreba dacă avea de gând s-o trimită să-și facă bagajele sau pur și simplu voia să-i țină o predică și apoi s-o lase să continue cursul.

– Despre ce dorești să vorbim? întrebă ea.

El deja se îndepărtase când ea puse această întrebare. Jake se întoarse puțin, privind peste umăr.

– Putem să discutăm despre asta când vii în atelier, îi spuse el. În acest moment mai sunt și alți elevi care au nevoie de ajutor. Ne vedem după cină, O.K.?

Nu putea decât să accepte, dar o făcu tăcut, dând din cap. Cu coada ochiului văzu expresia de invidie de pe fața slabă a lui Audrey care o privea peste umăr, fără a se

deranja să ascundă că auzise tot. Toni era sigură că Audrey ar fi fost încântată să facă schimb de locuri, chiar și pentru a primi critici.

Nu era nici o îndoială că Pentycawl era o casă ideală pentru un artist, pentru că era atât de mare și de pitorească; dominând oceanul de pe o culme stâncoasă, avea o frumusețe aparte chiar și iarna.

Pământurile erau întinse, dar nu păstrau asemănarea cu fostele grădini. Arbuștii care au reușit să supraviețuiască vânturilor de iarnă dinspre ocean, crescuseră până la proporții uriașe în solul nisipos, căpătând pe alocuri aspectul de junglă, ascunzând poteci ce duceau până în vârful stâncilor sau până la un golfuleț secret înconjurat de stânci în care apa se arunca cu furie la fiecare flux.

Pajiștile din fața și din spatele casei erau tunse și câțiva fagi cu coroana rară făceau umbră când vara era prea fierbinte, sau deveneau acoperișul unui studio în aer liber pentru artiști. Casa însăși era imensă. Construită de vreun Tregarron puternic, pentru familia sa în creștere, putea găzdui cu ușurință șase sau șapte oameni în plus, care veneau pentru cursul de vară. Hambarul vechi de lângă casă oferea loc și lumină atunci când vremea nu permitea lucrul în aer liber.

Pentycawl era elegant dar în același timp solid, ca și când toate elementele naturii ridicate împotriva lui nu-i puteau nega dreptul de a fi acolo. Într-un anumit fel îi amintea lui Toni de actualul proprietar, încăpățânat și mândru, care poseda totuși o grație atrăgătoare.

Pentru Toni era un loc minunat, vechi, pe care dorise de multe ori să-l vadă în întregime. Elevii puteau să folosească o sufragerie imensă și confortabilă și împărțeau sala de mese cu gazda și cu vărul acesteia. Fiecare avea un dormitor separat iar în casă existau destule băi pentru ca totul să fie cât mai comod. Restul casei era închis pentru studenți, deși după știința lui Toni, nimeni nu încercase să vadă care ar fi reacția gazdei dacă cineva s-ar fi aventurat dincolo de limitele impuse.

Cina la Pentycawl era substanțială, și lua ceva timp pentru a fi consumată, așa că era trecut de nouă când s-au ridicat de la masă. Când Toni a coborât din nou în sufragerie, atât Jake, Peter cât și colegii ei dispăruseră așa că era puțin încurcată, neștiind care ușă aparținea atelierului lui Jake Tregarron.

Sunetul vaselor, ce erau strânse de pe masă, îi oferi o posibilă soluție: putea s-o întrebe pe Plaxy Trent care era ușa. Menajera lui Jake Tregarron era o femeie foarte cumsecade, din Cornwall. Întâmpina orice dificultate cu credința solidă că până la urmă totul se va rezolva.

Nu era singură când Toni și-a băgat capul pe ușă, ci vorbea cu Gavin Brant, cel mai talentat dintre elevi, care câștigase atât respectul profesorului cât și al colegilor. Doar el și Toni urmau să facă întregul curs de 13 săptămâni.

Atât el cât și Plaxy Trent se uitară la ea întrebători când intră în cameră, iar doamna Trent îi zâmbi încurajator.

– Po' să te ajut cu ceva, domnișoară Ashley? întrebă ea. Ai pierdut ceva?

Privi la menajeră apoi la Gavin Brant și râse ezitant.

– Știu ca sună ciudat, spuse ea, dar nu sunt sigură care este ușa atelierului domnului Tregarron. Puteți, vă rog, să mă ajutați, doamnă Trent?

Femeia și tânărul schimbară o privire, și Gavin Brant ridică întrebător o sprânceană în timp ce doamna Trent se opri din strânsul vaselor murdare pentru a-și șterge mâinile pe șorțul ce-l purta în jurul taliei groase.

– Ai de gând să-i faci "marelui om" o vizită neanunțată? întrebă Gavin Brant. Eu, unul, n-aș încerca, Toni!

– E-n regulă, dragă domnișoară Ashley, îi spuse doamna Trent ferm, cu amabilitate. Lu' domnu' Tregarron nu-i place ca lumea să-i viziteze neanunțată atelierul. E foarte sever în această privință.

Toni dădu din cap zâmbind, știind care e regula, la fel ca și ceilalți. De aceea invitația primită fusese atât de surprinzătoare.

– Nu trebuie să vă faceți griji, doamnă Trent. Domnul Tregarron mi-a cerut să vin în atelierul lui în seara aceasta, după cină. Mă așteaptă.

Gavin Brant o privi surprins, iar Plaxy Trent se uită cu curiozitate la ea, ca și când n-ar fi crezut-o, dar dădu din cap și veni spre Toni. Ieși în hol și-i arătă o ușă pe jumătate ascunsă de scară.

– Apăi, dacă-i așa, acolo e ușa.

– Mulțumesc, doamnă Trent.

Era conștientă că Gavin Brant încă o urmărea cu privirea și era clar că acea invitație din partea profesorului lor i se părea ciudată atât lui cât și menajerei. Plaxy Trent o privi câteva secunde, cu un vădit interes.

– E prima oară, de când îl știu io, când invită un elev să vină să-l vadă în atelier! Ochii negri ai lui Plaxy Trent străluceau. Dar până acum n-am avut nici unu' atât de drăguț, observă ea, poa' și asta să aibă ceva de-a face cu invitația, hm?

Toni refuză să muște momeala. Murmură niște mulțumiri și traversă holul spre ușa indicată de menajeră, având în suflet un sentiment ciudat. Nu se îndoia că Jake Tregarron se simțea atras de sexul opus, dar ea nu se considera tipul de femeie pe care Jake ar găsi-o atrăgătoare.

Probabil că i-ar plăcea o persoană mai sofisticată și mai în vârstă, pentru că el avea cel puțin 35 de ani. Cineva ca Fran Casey, cu toate că atitudinea lui față de vecina ei elegantă și disponibilă nu sugera faptul că ar fi îndrăgostit de ea – cel puțin din ce văzuse Toni.

Se uită peste umăr să vadă dacă Plaxy Trent o mai urmărea, dar se pare că menajera nu considera că mai avea rost să se îndoiască de faptul că Jake o chemase, și se întorsese la munca ei. Toni bătu ezitant în ușă și simți cum inima ei o ia la goană când acea voce adâncă și imposibil de confundat o invită să intre încă înainte de a fi terminat de bătut, și încercă să se calmeze când observă cum mâna îi tremură când apăsă pe clanță.

Camera era mai mare decât se așteptase, ceea ce o surprinse. Camerele pe care le văzuse până atunci se potriveau cu caracterul casei, fiind mari și sobre. Această cameră însă era luminoasă și aerisită, cu uși mari din sticlă ce se deschideau înspre pajiștea din spatele casei.

– Ia loc, Toni!

El îi arătă un alt fotoliu puțin mai mic, vizavi de al lui, dar totuși destul de aproape ca ea să fie alarmant de conștientă de prezența lui. Luă loc, așa cum i se spusese, stând cu picioarele apropiate și cu mâinile în poală, încă neîndrăznind să se uite la el.

– Ți-e teamă, nu-i așa? sugeră el.

– Sunt curioasă, spuse ea, oferind o alternativă fără a-l contrazice, iar el râse.

– Sunt sigur că ești, fu el de acord. De obicei nu invit elevi aici. Într-un fel ar trebui să te simți onorată.

– Da? Era din nou în defensivă și se părea că nu putea să evite acest fapt. Văzu cum o sprânceană neagră se ridică întrebător, fapt care se întâmpla deseori.

– Cred că depinde de părerea fiecăruia, recunoscu el, dar e foarte neobișnuit pentru mine să invit pe cineva aici. Ai putea spune că este ceva de genul minunea-minunilor – total ieșit din comun!

– Așa mi-a spus și doamna Trent când am întrebat-o care este atelierul tău, îi spuse Toni și din nou o sprânceană neagră se ridică întrebător.

– A trebuit s-o întrebi pe Plaxy unde poți să mă găsești? Părea că nu-i venea s-o creadă, și ea se întrebă dacă nu

cumva era singura care nu știa exact unde era atelierul maestrului. Era sigură că Audrey Blain i-ar fi putut spune. Nu știai, Toni?

– Nu eram sigură. Ea nu avu curajul să-i spună că nu se deranjase niciodată să afle, și se uită la el câteva secunde printre gene, întrebându-se de ce avea un sentiment de antagonism atât de puternic față de el. De ce ai vrut să mă vezi? întrebă ea.

Toni presupuse, după felul în care el se încruntă, că prefera să amâne cât mai mult posibil ceea ce avea de spus. Cu fața luminată doar pe jumătate de lumina de afară, avea o expresie foarte severă.

– Nu cred că ești foarte fericită aici, nu-i așa? întrebă el, dar nu-i acordă prilejul să nege ci continuă. Este ușor de văzut faptul că nu te-ai adaptat la fel de bine ca ceilalți, dar este mai greu de înțeles de ce. Te deranjează ceva, Toni? Camera ta nu e confortabilă? Sau te deranjează vreunul dintre bărbați?

– A, nu, sigur că nu! se grăbi să nege gândindu-se că îl include și pe Peter în presupunerile lui, și văzu cum ochii i se îngustează în timp ce-o privea.

– Voiam să spun, oricine în afară de Peter, desigur, adăugă el, și îi ghicise atât de bine gândurile încât o sperie. Știu că Peter te place, continuă el cu o sinceritate pe care ea o consideră stânjenitoare, și nu trebuie să fii detectiv pentru a observa asta, copila mea, cred că este un fapt cunoscut deja!

– Peter nu mă deranjează, spuse ea ca și cum nu-i plăcea să recunoască. Și nu cred că-mi acordă mie mai multă atenție decât celorlalți – eu nu-l încurajez să facă asta.

– Nu-l încurajezi?

– N-am făcut nimic pentru a-l încuraja, insistă Toni. N-a fost nimic între noi care să semene cu ceea ce sugerați dumneavoastră!

Zâmbetul slab, tulburător, încă stăruia pe fața lui, și ea știa că nu l-a convins.

– Am observat că Peter s-a schimbat, îi spuse el. O schimbare abia vizibilă pentru cine nu-l cunoaște la fel de bine ca mine, și singura elevă în afară de tine este Audrey Blain. Ea nu poate să-ți fie concurentă ,Toni, și nu cred că Peter a orbit dintr-o dată.

– Dar tot n-am făcut nimic ca să-l încurajez. Și chiar dacă l-aș fi încurajat, nu înțeleg ce legătură are cu dumneavoastră, domnule Tregarron!

– Nu înțelegi?

Poate că ar fi trebuit să fie avertizată de vocea lui calmă. Bărbații ca Jake Tregarron nu se așteaptă să fie contraziși, și în special nu de femei, care ar trebui să fie prea impresionate pentru a i se mai opune. Știa că el nu va lăsa lucrurile așa, dar în acest moment n-o interesa felul în care va reacționa.

– Nu cred că vă privește, îi spuse Toni, vocea ei sunând puțin cam stinsă în timp ce continuă. Nu deranjează bunul mers al orelor dumneavoastră, așa că nu aveți nici un drept să vă amestecați!

Toni se mira că Jake nu părea furios, și nu înțelegea de ce. Desigur, în ochii albaștri exista o strălucire, dar Toni n-o putu identifica drept mânia la care se aștepta, iar o urmă de zâmbet batjocoritor persista pe fața lui.

– Pretind că am dreptul să mă interesez de absolut tot ce se petrece sub acoperișul meu, îi spuse el cu aceeași voce calmă, și mai ales dacă are legătură cu Peter. El nu apreciază la fel ca mine formele feminine, dar se pare că de această dată a căzut pradă unor frumoși ochi verzi și unor forme divine! Chiar dacă îl încurajezi sau nu, Toni, poartă-te frumos cu el, altfel vei avea de-a face cu mine. Să știi că țin foarte mult la vărul meu!

Toni era prea mirată pe moment pentru a răspunde. Stătea pe scaunul ei, ochii verzi strălucindu-i puternic printre genele dese, iar roșeața de pe tenul ei auriu trăda furia care o măcina. Cum îndrăznea el să pretindă că are dreptul să se amestece într-o problemă atât de personală?

– Presupun că m-ați chemat aici ca să-mi spuneți că vreți să plec, zise ea cu o voce slabă, încordată. Ei bine, nu vă mai deranjați, domnule Tregarron – plec!

Mânia ei nu produse nici o reacție, îl interesă numai partea cu plecarea, și ea văzu cum acea sprânceană neagră se ridică din nou.

– Credeai că vreau să pleci? întrebă el.

– Da. Nu vreți să nu-vă mai stau în cale? îl provocă ea și îl privi insistent, evident surprinsă de faptul că el râdea.

– Nu mă cunoști prea bine, Toni, îi spuse el.

Ochii aceia incredibil de albaștri o priveau provocator, o privire care stârnea în ea răspunsuri surprinzătoare.

– Nu vreau să pleci, spuse el, așa cum de fapt nu vrei nici tu!

– Atunci de ce m-ați chemat? De ce ați vrut să mă vedeți? întrebă ea.

El nu răspunse imediat, dar ochii lui albaștri cercetau fiecare centimetru al feței ei mici, aproape copilăroase, iar un colț al gurii lui era ridicat ca o impresie de zâmbet.

– Speram să aflu de ce ești nefericită aici, mărturisi el. Trebuie să recunosc că nu mă așteptam să fie din cauza faptului că îți displac atât de mult.

– Dar nu e adevărat! Rosti aceste cuvinte fără a se gândi prea mult, dar știa că acesta este adevărul.

– Atunci, pentru Dumnezeu, încearcă să te adaptezi, îi spuse el cu o voce mai joasă decât de obicei, care îi dădea fiori. Promiți că o să încerci, Toni?

Ea dădu din cap, neștiind exact cum de este de acord cu el. Probabil că-l judecase puțin cam aspru, și totuși era departe de a împărtăși admirația pe care ceilalți elevi o simțeau pentru el. Era de acord cu el, își spuse ea, pentru că nu dorea să plece de la Pentycawl.

– O să încerc, îi promise ea, dar nu văzu zâmbetul lui de satisfacție pentru că deja se întorsese să plece.

Capitolul 2

Toni vrusese să viziteze golfulețul încă de când venise, și acum era fericită că o poate face fără compania colegilor ei, pentru că îi dădea un sentiment de pace de care Toni avea nevoie după această săptămână obositoare. Știa că nu va fi deranjată pentru că majoritatea colegilor ei plecaseră la Methrian pentru a testa deliciile pe care stațiunea le oferea. Un student se dusese să-și vadă prietena, iar Audrey Blain se dusese în vizită la o mătușă în vârstă care locuia la câțiva kilometri depărtare.

Mareea se retrăsese din golfuleț, lăsând să se vadă plaja în formă de semilună, acoperită cu nisip auriu și înconjurată de stânci imense măcinate de maree.

Aici, pe mica plajă, era răcoare, iar după ce își descălță sandalele simți sub picioare nisipul cald în timp ce

mergea pe marginea apei. Nu se putea depărta prea mult de cărare pentru că drumul era barat de un perete de stânci impresionante.

Toni își pusese și costumul de baie pe sub rochie, cu speranța ca în sfârșit să înoate, pentru că până acum săptămânile petrecute la Pentycawl fuseseră atât de încărcate încât nici nu apucase să intre în apă. Acum că mareea se retrăsese apa părea calmă, așa că se hotărî să intre în mare.

În timp ce-și dezbrăca rochia și o împachetă punând-o lângă sandale și prosop, nu văzu pe nimeni. Se bucură să simtă pe piele căldura soarelui și mângâierea brizei. Nu conta cât de agitată era apa la flux, acum era perfectă pentru baie și ea avea de gând să profite din plin.

Stătea deja în spuma făcută de valurile ce se rostogoleau spre țărm când auzi vocea cuiva în spatele ei. Întorcându-se repede, privi peste umăr, fața ei exprimând surpriza, iar corpul îmbrăcat doar în costumul de baie alb îi rămăsese nemișcat pentru că el o speriase.

Jake Tregarron stătea pe marginea apei, cu picioarele puțin depărtate și în timp ce se uita la ea sprâncenele i se împreunară încruntate.

– Nu ai voie să înoți aici, o informă el fără introducere. E periculos, Toni!

– Dar apa e calmă ca un lac, acum că mareea s-a retras, îl contrazise ea, privind stâncile care înconjurau golfulețul. Nu sunt stânci aici, iar apa nu pare a fi foarte adâncă.

El privi pentru o secundă în ochii ei care exprimau mai degrabă resemnare decât mânie, apoi scutură din cap.

– Crede-mă, Toni, știu despre ce vorbesc, îi spuse. Aici am crescut și crede-mă când îți spun că e periculos să te scalzi aici, oricât de calmă ar părea apa.

Ea ezită, uitându-se la marea ce părea s-o invite, la suprafața cu vălurele mici ce se spărgeau leneș de gleznele ei.

– Nu pare deloc periculos, insistă ea, nedorind să se lase convinsă, și Jake scutură din cap.

– Crede-mă, este.

El întinse brațul și o apucă strâns de încheietura mâinii, scoțând-o din apă. Ea nu obiectă la început, fiind prea surprinsă pentru a protesta, și-l lăsă s-o scoată din apă, ținându-i captivă încheietura între degetele puternice.

Și-a dat seama deodată că el i-a impus să iasă din apă, așa că începu să lupte împotriva strânsorii mâinii lui, de parcă el ar fi vrut s-o rănească.

– Dă-mi drumul Jake!

Nu-și dădu seama că pentru prima oară de când venise îi spusese pe numele mic, un privilegiu pe care colegii ei îl acceptaseră încă de la început, și în ochii lui era o sclipire de zâmbet în timp ce-o privea. Dar nu-i dădu drumul, nici măcar nu slăbi strânsoarea.

Ceea ce o liniști fu râsul lui, și se uită la el, ochii ei verzi exprimând mânie și surprindere; fața i se înroșise, și începuse să respire precipitat.

– De ce te zbați atâta? o întrebă el, ațintindu-și ochii pe buzele ei moi. Ce crezi că vreau să-ți fac, Toni?

Ea nu se mișcă ci rămase pe loc parcă hipnotizată de acei uimitori ochi albaștri, apoi scutură încet din cap, și încercă din nou să-și elibereze încheietura mâinii.

– Doar… dă-mi drumul, spuse ea răgușit.

– Dacă-ți dau drumul o să intri din nou în apă, spuse Jake liniștit. Crede-mă, Toni, e periculos. Cam la zece metri de mal este un vârtej.

Îngrozită, Toni se întoarse să privească marea ce părea calmă. Era dificil de observat, dar după câteva momente observă un loc unde suprafața apei era diferită – un vârtej se învolbura transformându-se într-o capcană care ar fi fost mortală pentru ea.

Jake îi eliberă în sfârșit mâna, iar ea privi din nou la el frecându-și urmele lăsate de strânsoarea lui.

– Eu… eu, nu știam, spuse ea cu o voce stinsă, nesigură, iar gura lui se curbă într-un zâmbet scurt.

– Am încercat să-ți spun, îi aminti el. Dacă nu te-aș fi prins de mână n-ai fi stat să mă asculți, nu-i așa?

Ea scutură din cap, neputând să nege și uitându-se după rochia ei.

– Ar fi bine să mă îmbrac, spuse ea, gura ei exprimând inconștient dezamăgirea. Abia așteptam să înot, n-am mai înotat de când am venit aici.

Ochii lui îi urmăreau fiecare mișcare, în timp ce ea își îmbrăca rochia. O făcea să se simtă nesigură, așa că nu

se uita la el, nici măcar atunci când vorbi, trecându-și mâinile prin părul șaten-roșcat încercând să-l aranjeze.

– Dacă vrei să înoți, îi spuse el, poți s-o faci la Frayley Cove – acolo e destul de sigur.

Ceva din vocea lui îi sugera că dacă se va duce la Frayley Cove să înoate, nu se va duce singură, și în timp ce se gândea la această posibilitate inima îi bătea puternic. De obicei Jake nu-și petrecea timpul liber cu elevii, iar Toni abia putea să creadă faptul că el avea de gând să facă o excepție de la regulă, și totuși ceva din voce și o anumită privire din ochii lui păreau să sugereze că asta avea de gând să facă.

– E… e departe? îndrăzni ea să întrebe iar el zâmbi.

– Dacă mergi cu mașina nu e departe, iar dacă ai destulă energie poți să mergi și pe jos. El îi susținu privirea pentru un moment, zeflemitor. De obicei te plimbi cu Peter, nu-i așa?

Ea dădu afirmativ din cap, întrebându-se dacă până la urmă Jake se va hotărî să nu meargă, pentru a nu face ceva care să-l supere pe vărul său.

– Ne-am plimbat în două după-amiezi de duminică, îi spuse ea, părând a nu da foarte multă importanță acestui lucru, dar n-am mers niciodată de-a lungul falezei așa că nu știu unde e Frayley Cove.

– Atunci, trebuie să-ți arăt, nu? El nu-i dădu timp să răspundă ci-i luă mâna și o ajută să urce poteca abruptă pe care venise. Urcarea fu mult mai ușoară, poate și datorită faptului că el era obișnuit să urce pe această potecă.

Nu s-au întors înspre casă ci au urmat poteca ce trecea prin spatele arbuștilor până când se întâlnea cu o altă potecă ce ducea la șosea. Urcaseră destul de sus iar briza răcoroasă ce bătea dinspre ocean îi ridica părul de pe ceafă alungând căldura soarelui și răcorindu-i pielea.

Pescărușii se roteau deasupra lor și uneori chiar dedesubtul lor, de-a lungul stâncilor, țipând, și planând cu o grație uimitoare, purtați de vânturile dinspre mare. Era o senzație amețitoare să fii atât de sus și să te uiți în jos la apa ce se sparge de stânci.

Trecu ceva timp până când Toni începu să se întrebe dacă el doar făcea pe ghidul sau voia de asemenea să înoate. Purta o pereche de pantaloni negri și o cămașă albă ce se potrivea atât de bine cu tenul lui închis, dar poate că avea, ca și ea, costumul de baie pe sub haine.

Părăsiră cărarea și începură să coboare.

– Ți-ai luat… ai venit pregătit pentru a face baie? întrebă ea urmărindu-l fără ezitare.

Cărăruia abruptă ducea într-un golfuleț nisipos, iar inima lui Toni îi stătea parcă în gât în timp ce continuau coborârea periculoasă. Însă Jake o ținea de mână, iar degetele lui puternice inspirau încredere.

– Va trebui să împărțim prosopul, îi spuse el, n-am avut destul timp să-mi iau echipamentul, pentru că a trebuit să fug după tine.

Mirată, Toni își putea simți inima cum îi bate cu putere în piept, lăsând-o fără suflare.

– Vrei să spui că ai venit după mine?

El dădu afirmativ din cap, de data asta întorcându-se spre ea.

– Exact. Mă pregăteam să mă duc să fac o baie în ocean, când Plaxy m-a anunțat că i s-a părut că te-a văzut îndreptându-te spre golf, și am ghicit că poate te vei hotărî să faci o baie, așa că am venit după tine ca nu cumva să fii înghițită de acel vârtej.

Gândul că el alergase de-a lungul falezei după ea, de teamă ca nu cumva să pățească ceva, îi provocă reacții ciudate.

– Nu știam. Îmi pare rău, dar nu mi-am închipuit că tu m-ai urmărit pentru a… pentru a mă împiedica să dau de necaz.

– Altfel n-ai fi reacționat ca și cum aș fi vrut să… Pentru un scurt moment ochii albaștri râseră de ea. Nu mai contează ce credeai tu despre prezența mea în golf. Nu puteai să faci și tu un lucru mai sigur, ca de exemplu să te duci cu ceilalți la Methrian, sau să-ți vizitezi o mătușă bătrână, așa cum face Audrey?

– Nu am o mătușă bătrână, îl informă Toni, și sunt sigură că nu ți-ar fi plăcut să mă duc singură cu patru bărbați la Methrian.

Trase adânc aer în piept când degetele lui le strânseră pe ale ei destul de tare încât să o doară, și evită să-i întâlnească privirea atunci când el se întoarse să se uite la ea.

În sfârșit ajunseră pe plajă, dar Jake tot o mai ținea de mână, iar Toni nu făcu nimic pentru a schimba această situație. Frayley Cove era cu puțin mai mare decât celălalt golf, și era, ca și celălalt, înconjurat de stânci. Era liniștit

și izolat, nu era nimeni prin înprejurimi, dându-le impresia că erau pe o insulă pustie. Nu se vedea nici o casă și nici măcar vreo barcă ci doar pescărușii ce se roteau deasupra mării.

Jake îi studie fața un moment, iar ochii i se îngustară puțin ca și când ceva îl făcea curios. Nu se încrunta, dar era o cută între sprâncenele lui, așa că ea se întreba la ce se gândește.

– Te înțelegi bine cu ceilalți, Toni?

– Da, sigur că da! îi spuse ea fără ezitare, pentru că acesta era adevărul adevărat. Se înțelegea destul de bine cu ceilalțI, deși majoritatea erau mai în vârstă decât ea, și în afară de Audrey, desigur, își petrecea majoritatea timpului împreună. Sunt de treabă, deși nu prea avem multe lucruri în comun.

Jake zâmbi.

– În afara interesului pentru pictură. Asta sigur aveți în comun, nu?

– A, da, altfel n-am fi aici. Deși nici unul dintre noi nu poate spera să ajungă vreodată la fel de bun ca Gavin Brant – e nemaipomenit!

El dădu afirmativ din cap, fața sa devenind pentru un moment gravă.

– Gavin e strălucit, și va deveni și mai bun cu timpul. Ochii albaștri o priviră cu un amestec de zâmbet și provocare. Din păcate, nu se dedică exclusiv artei ci este distras de… de colege cu ochii verzi.

Toni se înroși și se grăbi să nege faptul că ar fi interesată de Gavin.

– Nu m-am gândit niciodată la el în acest sens! În primul rând Gavin e mai mic decât mine… Are cam optsprezece ani, nu?

– Trei ani? o tachină Jake.

– Să știi că nu mă interesează dacă Gavin se dedică exclusiv artei sau nu! Suntem aici ca să pictăm, nu ca să… să…

– Ne distrăm? sugeră Jake, și din nou ea simți cum obrajii îi iau foc sub privirea lui provocatoare.

– Dacă spui tu! În afară de Gavin, toți au… ei bine, ceva care îi distrage, așa cum spui tu, de la munca lor, dar în general ne concentrăm asupra picturii. Probabil că pentru mine e mai ușor să mă concentrez decât pentru ceilalțI, din moment ce nu există influențe exterioare care să mă distragă. În afară de Gavin, doi dintre bărbați sunt căsătoriți, unul este logodit, iar celălalt… Ea luă o atitudine tragică. Paul Killey este atât de absorbit de Julia lui încât mă mir că a mai găsit timp să vină aici.

– A venit doar pentru patru săptămâni și acest fapt era aranjat încă dinainte de a o fi cunoscut pe Julia. Jake arăta de parcă lipsa ei de toleranță îl amuza și îl surprindea în același timp. Sunt surprins să constat lipsa ta de simpatie pentru dragostea adevărată, Toni… sau ești supărată pentru că nu ești în centrul atenției?

– Dacă vrei să sugerezi că eu…

– Ceea ce vreau să sugerez este faptul că ești obișnuită să primești întreaga atenție a oricărui bărbat

din apropierea ta, afirmă Jake, așa că situația actuală trebuie să fie extraordinar de demoralizantă pentru tine.

– Nu este deloc demoralizantă! Ea îi privi cu atenție chipul bronzat și observă că în ochii lui era o strălucire care ar fi putut fi ironică. Probabil că ai observat și tu, ca și toți ceilalțI, faptul că vorbește numai despre prietena lui, de fapt toți îl tachinează pe tema asta! Dacă stau bine să mă gândesc, nu contează dacă mă înțeleg bine sau nu cu ceilalți. Nimeni, în afară de Gavin, nu stă pe aici în perioada întregului curs.

– Așa cum spui tu, Gavin e singurul, în afară de tine, care va fi aici timp de treisprezece săptămâni.

Vocea lui căpătase un timbru scăzut care stârnea în Toni reacții tulburătoare și neașteptate, și deodată ea avu un sentiment de izolare. Stând singuri în acel golfuleț liniștit, înconjurați de stânci, în spatele lor fiind faleza înaltă, simti un fior de-a lungul coloanei.

Ea știu, în timp ce el îi analiza trăsăturile timp de câteva secunde înainte de a vorbi, că îl preocupă ceva.

– Mă întreb dacă regreți hotărârea de a rămâne aici pe întreaga perioadă a cursului. Mâna lui i se strecură sub bărbie ridicându-i fața șI contemplându-i moliciunea gurii, și umbra făcută de genele dese pe obraji. Regreți într-adevăr, Toni?

Ea nu-și dădu seama de ce nu se opuse acestui gest, în loc să stea pur și simplu uitându-se în jos, în timp de inima îi bătea puternic în piept. Propria ei neajutorare o

surprinse și o alarmă în același timp, așa că își ridică ochii ce străluceau ca două smaralde pe fața mică și bronzată, pentru a-l privi fix un moment, până își găsi cuvintele.

– N-aș fi aici, dacă n-aș fi vrut să rămân, îi spuse ea. Credeam că știai asta, Jake – așa mi-ai spus tu – îți aduci aminte?

– Da. Știu că așa am spus. Apoi el privi verdele tulburător al mării și zâmbi. Înotăm?

La început apa i se păru foarte rece, dar curând Toni se obișnui și se relaxă. Ero o înotătoare bună, datorită antrenamentelor pe care le făcuse cu fratele ei mai mare, și era foarte fericită să fie din nou în apă în sfârșit, deși trebuia să recunoască faptul că Jake era un înotător și mai bun. El avea puterea de a înfrunta orice condiții dacă-și propunea ceva.

Se mișca cu aceeași grație în apă ca și pe uscat, iar ea rămase mult în urma lui deși încercase să țină ritmul. El flutură zeflemitor din mână când ea renunță în sfârșit să-l mai urmărească.

Ieșiră împreună din apă, iar când el o luă de mână și merseră împreună până la locul unde își lăsaseră lucrurile, ei i se păru absolut natural. Jake își scutură apa din păr și zâmbi când ea se retrase râzând din calea stropilor.

– Înoți destul de bine!

Încă râzând, ea își scutură părul roșcat și privi la el ca răspuns la presiunea pe care degetele lui o exercitau asupra mâinii ei.

– N-am putut să țin pasul cu tine!

– Credeai că ai să poți?

Ea nu credea și admise dând din cap. Tot ceea ce Jake Tregarron făcea, făcea bine, și ea nu se îndoia de acest lucru dar se întreba dacă pe Peter nu-l deranja. Probabil că era greu pentru el să trăiască mereau în umbra faimosului său văr, și pentru prima oară o surprinse faptul că Peter nu era gelos pe Jake.

Ea îi oferi întâi lui prosopul dar el o refuză scuturând din cap și se așeză privind marea, pe jumătate întors cu spatele la ea. Era greu să nu observi și să devii conștient de corpul bronzat și de brațele puternice. Bronzat și musculos, emana o masculinitate irezistibilă, iar Toni, realizând acest lucru, încercă să se concentreze asupra unor lucruri mai puțin tulburătoare.

Când ea se aplecă să-și frece picioarele cu prosopul și el își ridică brațele și și le trecu prin părul des, Toni observă ceva care o distrase de la ceea ce făcea. Pe omoplatul lui, abia vizibil datorită culorii cafenii a pielii lui, Toni văzu un semn în formă de stea.

La început crezu că este un tatuaj, dar apoi decise că este mai degrabă o cicatrice. Arăta ca și cum pielea fusese arsă cu un fier înroșit și apoi se vindecase. Fascinată de posibilele explicații, Toni se uită fix la semn ceva timp, până când Jake se întoarse brusc și privi peste umăr, ca și când i-ar fi simțit interesul.

– Ești curioasă, Toni?

Vocea lui joasă avea un timbru tulburător și roșeața îi cuprinse obrajii la gândul că fusese surprinsă. Ea se ridică stând în spatele lui, ștergându-și corpul de stratul de sare ce-i strălucea pe piele.

– Deloc, negă ea, sunt doar puțin intrigată. Îmi pare rău că m-am uitat atât de fix.

– Semnul familiei Tregarron, îi spuse el și Toni se încruntă, cuprinsă de curiozitate.

– Semnul… semnul familiei Tregarron?

Ochi albaștri ai lui Jake îi observară roșeața, iar Toni văzu în ei o anumită satisfacție.

– E o poveste fascinantă, poate o să ți-o spun cândva.

– Nu trebuie neapărat să mi-o spui. Ea își puse prosopul pe umeri, dorind să nu se fi lăsat dominată de propria curiozitate. Te rog să nu crezi că sunt băgăcioasă, Jake.

Râsul lui o luă, ca de obicei, prin surprindere, și ezită puțin când el se întoarse și-i întinse mâna.

– De ce nu iei loc? Cred că ești destul de uscată!

Ascultătoare, făcu ce i se ceruse, așezându-se lângă el pe nisip, ținându-și picioarele sub ea; era alarmant de conștientă de corpul bronzat de lângă ea.

– N-ar trebui să te ștergi și tu? întrebă Toni.

Își luă rochia și o scutură de nisip, dar înainte de a apuca să se îmbrace Jake se ridică și el în picioare, stând în fața ei.

– Hai, Toni! Mâinile lui îi strânseră brațele atât de tare încât lăsară urme pe pielea ei fină. Nu poți să pleci așa nervoasă doar pentru faptul că te-am tachinat puțin! Ea nu

se mișcă, nici măcar nu-și ridică ochii, dar inima îi bătea puternic și își simțea capul extraordinar de ușor. Toni!

El o scutură puțin, aducând-o la realitate, și ea îl privi în sfârșit. Ochii lui albaștri erau tulburător de aproape, strălucind cu o căldură incredibilă.

Buzele ei se deschiseră pentru a protesta, dar înainte de a apuca să scoară un sunet, el o lipi de corpul lui puternic, strivindu-i gura cu o grabă nemaipomenită, lăsând-o fără putere. Brațele lui o ținură strâns, și ea îl îmbrățișă punându-și palmele pe spatele lui lat.

Părea că acest sărut nu se va termina niciodată, dar când luă sfârșit fu înlocuit de o altă senzație. Gura lui o părăsi pe a ei, caldă și tremurătoare, și începu să-i sărute gâtul. Când ea deschise ochii fu uimită să-l vadă zâmbind.

Și-ar fi dorit să se simtă mai sigură pe ea, mai calmă, în loc să tremure, conștientă de prezența lui. Mâinile lui mai rămaseră câteva secunde pe pielea ei.

– N-ar fi trebuit să fac asta, Toni. Își trecu mâinile prin părul des și zâmbi cu tristețe. Cred că ești mai tentantă decât mi-am dat seama, micuțo. Trebuie să am grijă de-acum încolo!

Un deget ferm pus pe buzele ei o reduse la tăcere, și el râse moale, scuturând din cap.

– Ai fi mai bine să te îmbraci, Toni.

El se întoarse brusc, iar ea rămase pe loc, confuză, cu o privire derutată în ochi. Nu putea să creadă că Jake Tregarron o sărutase, și nici nu reușea să găsească scuze pentru supunerea ei necondiționată. Ea îl privi cum își

freca puternic umerii lați cu prosopul, și apoi se întoarse repede cu spatele la el. Ridicând din nou rochia, se îmbrăcă și începu să caute în buzunarul acesteia pieptenele pe care îl pusese acolo.

Trecându-și-l prin păr cu mișcări nervoase, evita să privească înspre Jake. Nu putea să-și scoată din cap ideea că el era obișnuit cu asemenea situații.

Întotdeauna o intrigase portretul mare, în ulei, care era agățat deasupra șemineului din sufragerie, dar până acum nu avusese ocazia de a-l studia în liniște. Stând în fața lui, cu capul puțin înclinat, observă din nou asemănarea, vagă dar imposibil de negat, cu Jake.

Plăcuța mică de alamă de pe ramă arăta că personajul era Sir Giles Tregarron și că tabloul data din 1774. Oricine era, părea un om foarte mândru și intolerant, și deși semăna cu Jake trăsăturile lui nu aveau acea strălucire de umor care accentua mândria și aroganța lui Jake.

Impresia de pioasă sobrietate era subliniată de hainele din postav negru și de bastonul alb, iar Toni se întrebă cine putea fi. Se gândise de multe ori să întrebe pe cineva dar încă nu făcuse acest lucru. Un sunet slab din spatele ei o făcu să se întoarcă repede, uitându-se uimită la nou-venit în timp ce încerca să găsească un argument care să explice faptul că se afla acolo înaintea celorlalți.

Sprâncenele negre ale lui Jake se ridicară exprimând mirarea, iar ochii albaștri cercetau silueta ei zveltă. El traversă camera și se îndreptă spre un bufet vechi, apoi se întoarse cu spatele la ea.

Întorcându-se, ridică ambele mâini, una dintre ele ținând un pahar, iar cealaltă o sticlă.

– Bei ceva, nu-i așa?

Invitația o surprinse, și ea acceptă șovăitor.

– Beau, dar de obicei… vreau să spun, de obicei beau cu ceilalți.

– Ei bine, în seara asta nu ești în salon cu ceilalți.

El îi turnă sherry, apoi își turnă un whisky și duse ambele băuturi spre locul unde era ea, în fața tabloului. Un zâmbet stăruia pe buzele lui în timp ce-i dădu paharul cu sherry.

– Astă-seară te ascunzi în sufragerie, așa că-ți bei sherry-ul aici.

Toni luă paharul și fu uimită când își dădu seama cât de tare îi tremurau mâinile.

El luă o înghițitură și privi spre portretul lui Sir Giles Tregarron.

– Când am intrat îl admirai pe bătrânu', nu?

– Pare foarte… neiertător, și nu sunt sigură că-l admir.

Și Jake privea asemănarea dintre el și strămoșul lui cu o urmă de amuzament.

– Arată ca un diavol bătrân și intolerant, nu-i așa? El o privi, iar ochii lui albaștri observară cât de surprinsă era de sinceritatea lui, apoi râse. Se presupune că semănăm, deși nu sunt flatat de această comparație!

Toni privi când la unul când la altul, neștiind dacă el dorea ca asemănarea să fie confirmată sau nu.

– E o asemănare, îi spuse ea. Am observat acest lucru mai de mult, dar din moment ce e strămoșul tău, e logic să semănați, nu?

Jake zâmbi, și mai luă o înghițitură înainte de a se întoarce să o privească. În ochii lui era o licărire tulburătoare pe care ea o evită grăbită.

– E strămoșul lui Peter, nu al meu. Eu sunt urmașul unui frate mai mic al dragului Sir Giles.

– Înțeleg. Instinctiv se uită prin cameră, deși știa că nu mai erau alte portrete pe pereți. Nu există și un portret de-al lui?

Jake își termină whisky-ul, apoi stătu cu paharul lipit de buze în timp ce privea tabloul.

– A, nu, spuse el, ochii lui privind-o în timp ce vorbea, Tobyn avea o reputație prea proastă! Sir Giles era un model al tuturor virtuților.

– Și Tobyn?

Ochii albaștri străluceau mai tare ca niciodată, ca și când ar fi provocat-o să pună această întrebare.

– A, Tobyn a fost spânzurat pentru contrabandă, portretul a fost pictat exact în acel an.

– Oh!

– Ești șocată, Toni?

Șocată, nu era exact cuvântul pe care Toni l-ar fi folosit, dar era destul de aproape de adevăr. Credea că

familia Tregarron era mândră, dar nu era surprinsă să afle că aveau o oaie neagră. Ceea ce o surprinse mai mult decât faptul că Tobyn Tregarron fusese spânzurat era mândria cu care Jake anunțase acest fapt.

Ea ridică cu nonșalanță studiată din umeri.

– Nu chiar șocată, aceste lucruri se întâmplau destul de des, nu?

Jake dădu afirmativ din cap. Nu părea conștient de faptul că în orice moment ceilalți elevi ar putea intra în sufragerie, punând capăt acestei conversații, sau că Toni era nerăbdătoare să audă și restul povestirii. El se sprijinea încă de scaun, ținând în mână paharul gol și privind-o fix.

– Am promis că o să-ți spun povestea semnului familiei Tregarron, nu-i așa, Toni? Îți aduci aminte că l-ai văzut pe umărul meu acum câteva zile?

– Da, îmi aduc aminte!

– Te interesează?

Ea privi spre ușă, de teamă să nu fie întrerupți.

– Sigur că mă interesează, Jake, dar dacă nu-mi spui acum, ceilalți vor apărea și atunci n-o să mai aflu niciodată povestea!

– Nerăbdare! Zâmbetul lui o tachina. Nu știam că te interesează atât de mult istoria familiei Tregarron, Toni.

– Sunt… intrigată. Ceea ce numești tu semnul familiei Tregarron pare a avea atașată o… poveste romantică.

Probabil că n-aș fi fost atât de fascinată dacă n-ai fi menționat că în spatele acestui semn stă o poveste întreagă.

– Este felul în care familia Tregarron deosebește oile negre de cele albe; simbolul care îi deosebește pe urmașii lui Tobyn.

Ochii mari, verzi ai lui Toni exprimau curiozitatea și Jake zâmbi observând acest fapt, apoi traversă camera spre bufet pentru a-și umple din nou paharul. Ea spera că nu va suna clopoțelul pentru cină înainte de a fi aflat mai multe despre Tobyn Tregarron și despre acel semn care o intriga, în formă de stea, care atesta că Jake era urmașul lui.

– Avea și el acest semn? întrebă ea, și Jake scutură din cap în timp ce își recăpăta vechea poziție în fața tabloului.

– Tobyn nu; fiul lui a fost primul care a avut acest semn. El bău din pahar și Toni abia își mai putea controla nerăbdarea. Văduva lui Tobyn Tregarron a născut un copil la câteva luni de la moartea acestuia, și este logic că a trăit cu teama ca nu cumva fiul ei să calce pe urmele tatălui său, așa că a luat măsuri pentru a evita acest lucru.

Ea privi din nou spre ușă, ascultând dacă suna clopoțelul pentru a-i chema pe ceilalți la cină.

– Ce fel de măsuri?

Ochii albaștri râdeau de nerăbdarea ei.

– Ce te intrigă cel mai mult, Toni? Povestea lui Tobyn Tregarron sau ești satisfăcută de a ști că ai avut dreptate când ai spus că sunt atât înfumurat cât și cu origini dubioase?

– Of, Jake, te rog să nu-mi mai aduci aminte! Mor să aud această poveste și tu pur și simplu mă ții în suspans.

El râdea de ea, ochii lui albaștri, strălucitori, contrastând cu tenul lui bronzat, și ea simți cum se înroșește când îi întâlni privirea, inima bătându-i cu putere.

– Foarte bine, domnișoară Curiozitate, o să-ți spun pe scurt povestea înainte să fim invadați! Jenny Tregarron și-a dus copilul la o fântână sfântă și l-a botezat în apele ei, ca o asigurare împotriva spânzurătorii, dar în timp ce mergea spre casă s-a gândit că pentru a fi sigură ar trebui să aibă protecția ambelor religii, atât creștină cât și păgână, așa că s-a dus la o vrăjitoare.

– O vrăjitoare?

Jake îi observă îndoiala.

– Încă se mai practica, să știi, deși își asumau un risc, pentru că dacă erau prinse erau omorâte. Se pare că vrăjile respectivei babe au funcționat, pentru că atunci când Jenny a ajuns acasă cu copilul a descoperit pe umărul drept al acestuia un semn în formă de stea, și deși vrăjitoarea nu atinsese pielea copilului semnul era acolo, așa cum îi promisese. Ei bine, creștin sau păgân, ceva a funcționat, iar tânărul Jan a devenit un stâlp al societății, exact ca unchiul său Giles.

– Și de atunci există semnul în familia lor… a ta?

Jake zâmbea, o sprânceană neagră ridicându-i-se.

– Aș vrea să pot spune că de atunci suntem modele ale unei vieți cinstite, îi spuse el. Dar în 1846 a avut loc un

scandal în legătură cu un nepot de-al lui Tobyn și cu soția unui văr. Se pare că ea a flirtat cu tânărul Inigo Tregarron și el, bărbat fiind, a răspuns cu interes propunerii. Epoca victoriană fiind în floare, legătura a fost înăbușită în fașă, desigur, dar… N-o să fii prea surprinsă de ceea ce s-a întâmplat, nu-i așa, Toni?

Era o provocare directă pe care Toni o întâmpină cu o ușoară ridicare din umeri.

– Ar trebui să fiu?

Pentru câteva momente el nu spuse nimic, apoi, dintr-o singură înghițitură termină whisky-ul din pahar după care puse paharul pe masa din spatele lui. O privi fix în timp ce își termină și ea băutura, apoi se întinse și-i luă paharul, degetele lui strângându-se atât în jurul mâinii ei cât și al paharului.

– Cred că trebuie să calc pe urmele lui Inigo, spuse el, vocea lui înfiorând-o. Îmi este greu să rezist unei femei frumoase.

El se aplecă spre ea, fața lui aspră venind atât de aproape încât buzele lui le atinseră pe ale ei, atât de ușor încât era greu de crezut că puteau transmite un tremur atât de puternic întregului ei corp.

– Chiar dacă am sau nu dreptul.

Era o roșeață abia vizibilă în obrajii ei bronzați, iar gura ei era moale și tremurătoare, în timp ce genele lungi îi ascundeau ochii când ea se sprijini instinctiv de el. Mâna mare a lui Jake se așeză pe ceafa ei, rămânând acolo câte-

va momente. Apoi îi atinse din nou buzele și degetele puternice îi dădură drumul, încet, parcă totuși fără a vrea.

– Și asupra ta, micuțo, n-am nici un drept!

Toni se uită repede la el, poate pentru a nega spusele lui, nu era sigură, și își dădu seama că în ochii lui nu era numai o urmă de zâmbet, ci și altceva ce nu putu recunoaște.

Ea se sperie când se auzi sunetul clopoțelului ce anunța cina, iar sunetul vocilor deveni din ce în ce mai puternic când ușa sufrageriei se deschise și Audrey împreună cu ceilalți colegi intrară în cameră. Orice ar fi vrut Toni să-i spună, acum era prea târziu.

Intrară discutând între ei, iar Audrey mergea puțin în fața celorlalți așa cum făcea de obicei. Toți ochii îi urmăriră pe ea și pe Jake depărtându-se unul de celălalt, iar cele două pahare goale pe care Jake le pusese pe bufet vorbeau de la sine.Toni se întoarse speriată când scaunul îi fu ținut și își dădu seama că și Peter intrase în cameră.

El nu spuse nimic atunci când ea îl privi pentru a-i mulțumi, dar cu un zâmbet scurt o încurajă, și se așeză și el lângă ea.

– Pari… strălucitoare! îi spuse el. Parcă radiezi în seara asta, ceea ce te face mai frumoasă decât de obicei!

– Probabil că este efectul aerului de mare, spuse ea.

Se pare că după ce fusese încurajat, Peter nu mai era al fel de reticent în a o invita să iasă împreună, și într-o zi îi propuse să ia cina în Methrian, iar Toni acceptă cu plăcere.

Ieșise atât de puțin în oraș de când venise la Pentycawl, și așa cum sugerase Jake, era obișnuită să primească multă atenție din partea bărbaților din jurul ei. Uneori îi lipsea viața socială activă pe care o avea acasă, deși nu o deranja liniștea de la Pentycawl.

Ea alese o rochie verde-pal care era sigură că lui Peter o să-i placă și care îi punea în evidență culoarea ochilor. Îi sublinia și frumusețea părului castaniu și feminitatea figurii, iar expresia din ochii lui Peter când o văzu o asigură că făcuse alegerea corectă.

– Arăți minunat, Toni!

El spuse în șoaptă aceste cuvinte în timp ce se îndreptau spre mașină și ea îi zâmbi, ochii strălucindu-i de încântare la gândul că va petrece o seară în oraș.

– Mulțumesc, Peter. O seară nu poate începe mai bine de-atât!

Când coborâră treptele Toni observă că mașina lui Jake nu era în parcare, și remarcă acest lucru fără a-și da seama.

– A ieșit și Jake în oraș?

Sprâncenele lui Peter se întâlniră, încruntându-se trecător când observă și el absența mașinii, și ridică din umeri.

– Mi-e teamă că masa va fi cam goală la cina din seara aceasta. Noi n-o să fim, și Jake s-a dus cu Fran pe undeva.

Toni încercă, fără succes, să-și înăbușe senzația neplăcută ce o cuprinse și care îi diminua entuziasmul. Trebuia să admită perseverența lui Fran Casey, care se pare că, până la urmă, a dat roade.

O pusese pe Toni în câteva situații jenante, dar avea o tenacitate care în timp dărâma rezistența oricui, inclusiv a lui Jake.

– Până la urmă a reușit să-l prindă în mreje!

I se păru că Peter era puțin surprins în timp ce-i deschise ușa mașinii, și dădu din cap ca și cum și el regreta alegerea vărului său.

– Ai observat, nu-i așa?

– N-a fost greu. Doamna Casey călărește până aici în fiecare zi ca să-l vadă.

– Cred că așa e.

El o ajută să urce în mașină, apoi rămase pe loc câteva secunde după ce închise ușa mașinii, ca și când ar fi avut ceva de adăugat. Apoi ridică din umeri, și-i zâmbi trist.

– Ei bine, aceasta e problema lui Jake nu a noastră, și sunt sigur că poate să-i facă față! Veni și se așeză la volan. Poate să facă ce vrea cu Fran Casey, atâta timp cât nu mă refuzi dacă te invit să ieșim.

Toni se încruntă, fiind de-a dreptul mirată.

– De ce te-aș refuza, Peter? Râzând și dând din cap se lăsă pe spate în scaun, mâinile ei netezind rochia verde-pal. Cred că știi că te plac; Audrey Blain și-a dat de mult timp seama!

– Audrey! Trăsăturile lui plăcute erau strâmbate de o grimasă momentană, în timp ce porni motorul. De când mi-ai spus de Audrey, mă simt ca și cum sunt supravegheat permanent, și nu-mi place acest sentiment. De aceea am crezut că avem nevoie de o pauză, așa că te-am invitat la cină într-un loc unde nu ne poate supraveghea.

– Doar din acest motiv m-ai invitat să ieșim?

Desigur că nu vorbea serios, dar Peter nu gusta glumele ca Jake, și o privi în timp ce se îndreptau spre șoseaua principală.

– Toni, știi că nu este adevărat! Dar sunt extrem de conștient că ne urmărește fiecare mișcare și abia apuc să mai vorbesc cu tine!

– Of, Peter!

Zâmbetul ei era încurajator, dar nu se putea abține să nu se întrebe de ce o invitase abia acum să iasă cu el, din moment ce, potrivit lui Jake, era interesat de ea de ceva timp. Ca și cum ar fi fost medium el îi răspunse la întrebarea ce și-o pusese ea în gând.

– Oricum, nu mai contează dacă Jake știe sau nu că ieșim împreună. Dacă știam ce părere are, te-aș fi invitat în oraș mai de mult.

– Jake? Ochii ei se măriră exprimând mirarea. Ce legătură are Jake cu această situație?

– Regula casei, îi spuse el, strâmbându-se. Fără relații sentimentale cu elevii!

Toni își aminti morala pe care Jake i-o făcuse în legătură cu Peter, dar i se păru remarcabil faptul că Peter a trebuit să-i ceară aprobarea lui Jake înainte de a o invita să iasă cu el. Profilul lui era proiectat pe geamul mașinii, iar părul lui des, șaten, părea mai închis în această seară datorită cosmeticelor folosite pentru a-l aranja. Se putea ca aerul lui rezervat să se datoreze personalității mai puternice a lui Jake.

Privind peste umăr la ea, el zâmbi.

– Jake nu prea încurajează relațiile cu elevele, pentru că spune că de obicei se creează complicații, și desigur că s-ar putea să aibă dreptate… de obicei are dreptate!

Toni se gândi la Audrey și la adorația vizibilă pentru Jake, și admise că avea dreptate în unele cazuri, dar în privința ei nu-i plăcea să accepte acest fapt.

– Presupun că are ceva dreptate, admise ea.

El detectă critica din vocea ei, pentru că o privi din nou și râse puțin cam forțat.

– Nu mă înțelege greșit, Jake nu este un dictator, dar poate apărea o situație dificilă dacă devii prea implicat într-o relație cu o elevă pe care nu ai cum s-o mai vezi, cel puțin până vara următoare.

Toni să gândi la acele câteva momente minunate pe care le trăise în Frayley Cove, când fusese în brațele lui Jake și o sărutase așa cum nu mai fusese sărutată niciodată. I-ar fi plăcut să creadă că era singura pe care o dusese acolo, dar nu-și făcea iluzii în privința lui Jake, și ridică o sprânceană în semn de îndoială când întrebă:

– Respectă și el această regulă, sau numai tu trebuie să te comporți cum se cuvine?

– Bineînțeles că respectă și el această regulă. Un zâmbet trecu scurt peste fața lui. Trebuie s-o facă, având în preajmă femei ca Audrey Blain!

– Biata Audrey!

– Îți pare rău de ea?

Toni încercă să-și imagineze cum se va simți Audrey când cele opt săptămâni de ședere la Pentycawl se vor termina și va trebui să renunțe la compania unui bărbat ca Jake și să se întoarcă la ceea ce Toni credea că este o viață plictisitoare.

– Într-un fel, da. Știi, Peter, că e nebună după Jake.

– Atunci e proastă!

Vocea lui sugera mai degrabă nerăbdare decât simpatie și asta nu era reacția pe care Toni o așteptase de la el. În ultima vreme se gândise la posibilitatea că Peter era altfel decât părea. De exemplu, atitudinea lui față de Audrey sugera o cruzime specifică lui Jake, ce părea deplasată pentru Peter care era calm și blând.

– Oricum, adăugă el râzând forțat, atâta timp cât nu are obiecții față de relația noastră, n-o să-i pun la îndoială motivele, orice ar face! Un alt zâmbet scurt lăsă să i se vadă dinții puternici. O să profit de următoarele două luni, cât o să fii aici, bineînțeles dacă tu n-ai ceva de obiectat, Toni!

Toni dădu din cap, dar o făcu vag, mintea ei fiind ocupată gândindu-se la Jake care ieșise cu Fran în acea seară.

– N-am nimic de obiectat, zise ea.

Peter îi spuse că există un singur restaurant bun în Methrian și o duse într-un han în stilul secolului optsprezece, luminat de lumânări. Era fermecător și nu era prea încărcat de "îmbunătățirile" secolului douăzeci care erau instalate pentru confortul clienților.

Inițial fusese mai mic, dar grajdurile fuseseră amenajate pentru a permite crearea unui mic ring de dans. Toni consideră că este încântător și fu și mai entuziasmată de homarul proaspăt, servit cu maioneză.

– Acesta este un loc minunat, Peter, și foarte romantic!

În lumina slabă a lumânărilor trăsăturile lui erau mai întunecate și ei i se păru că vede o vagă asemănare cu Jake. Nu era o asemănare fizică, ci mai degrabă ceva nedefinit care le era comun.

El se aplecă spre ea peste masă, și ochii lui cenușii străluceau călduros.

– Dansezi, Toni?

Părea că trecuseră secole de când nu mai dansase, așa că îi răspunse cu nerăbdare:

– Cu plăcere!

A fi în brațele lui era plăcut, exact așa cum își imaginase ea. Nu-l văzuse niciodată pe Peter atât de vesel ca în seara aceasta și în timp ce se învârteau pe micul ring de dans, se întrebă dacă el va privi faptul că ei îi plăcea atât de mult această ieșire ca pe o încurajare, și o va invita și altă dată.

Abia străbătuseră jumătate din ring când Toni se împiedică brusc. Dansând în brațele lui Peter, ultimul lucru la care se așteptase fusese să privească direct în ochii lui Jake, și inima îi bătea puternic în timp ce îl privi câteva secunde înainte de a se întoarce cu spatele la el.

Era ușor de imaginat de ce nu-l văzuse până atunci. Iluminatul era atât de slab iar masa la care se afla era în capătul opus al restaurantului. Mulțumi Cerului că nu-l văzuse până atunci altfel, nu s-ar fi putut distra atât de bine, știind că el stătea acolo cu Fran Casey.

Coatele lui se rezemau pe masa mică, și el o privi prin fumul de țigară, nefiind deloc surprins de prezența ei acolo. Nu știa de ce, dar starea bună de spirit o părăsi brusc, fără să-și dea seama de ce.

Fran Casey, cu părul ei blond, era ușor de recunoscut, chiar dacă lumina nu era foarte puternică.

Uitându-se peste umărul lui Peter, Toni observă că femeia era aplecată spre însoțitorul ei, vorbind, gesticulând și râzând ca și când era încântată de ceva. Își mută privirea când văzu că Fran Casey îi captase atenția lui Jake, dar refuză să recunoască faptul că o deranja. Peter o privi curios când se întoarseră la masă, și păru mirat când ea vru să plece.

– Peter, crezi că putem merge în altă parte? Poate să facem o plimbare cu mașina?

El fu de acord, aparent destul de doritor, și făcură o plimbare cu mașina, de-a lungul falezei. Toni sugeră să se oprească într-o parcare goală, liniștită în lumina lunii care făcea ca priveliștea să-ți taie respirația.

Stând aproape de ea, Peter își aprinse o țigară. Ea crezu că este intrigat, dar nu atât încât să discute motivele care au determinat-o să vrea să plece, și după câteva secunde ea se întoarse spre el și-i zâmbi, având pe față o expresie care cerea scuze.

– Îmi cer scuze, Peter. Spre că nu ți-am stricat seara cu cererea mea.

Ochii lui cenușii păreau și mai întunecați în lumina lunii și el zâmbi scurt, dând din cap.

– Terminaserăm de mâncat, și dacă tu ai vrut să pleci, pe mine nu mă deranjează.

Încercă să citească printre gene, ceva, orice pe fața lui, dar nu reuși.

– Mi-am cam ieșit din formă în ceea ce privește viața în oraș, după ceva mai mult de o lună de când sunt la Pentycawl!

Peter examină vârful țigării, tăcând pentru moment ca și când această activitate îl absorbea complet.

– Mă întreb dacă faptul că l-ai văzut pe Jake ți-a spulberat buna dispoziție, spuse el, și ea nu negă ci râse forțat. Te deranjează atât de mult, Toni?

– Jake nu mă deranjează, negă ea. Pur și simplu voiam să mă plimb cu mașina la lumina lunii. Ea îl privi peste

umăr, ochii ei provocându-l, ca și înclinarea capului ei. Simt pentru Jake ceea ce simți tu pentru Audrey. Am senzația că mă urmărește permanent și nu-mi place deloc această situație.

– Crezi că face acest lucru?

Ea râse din nou forțat.

– Of, probabil că mă-nșel; de fapt e mai mult decât probabil!

El nici nu fu de acord cu ea, dar nici nu negă, și ea se întoarse și zâmbi.

– Nu prea reușesc că vă înțeleg, mărturisi ea. Jake mi-a spus despre Tobyn Tregarron, dar nu mi-a explicat cum se face că el este proprietarul Pentycawl-ului și nu tu, din moment ce sir Giles era cel mai mare dintre frați și era proprietarul domeniului. Mi s-ar fi părut logic dacă tu ai fi moștenit totul, din moment ce tu ești urmașul lui Sir Giles. Desigur că nu trebuie să-mi spui. Pur și simplu întrebam și eu! Promit că nu mă supăr dacă nu-mi spui, și-mi văd de treabă!

– N-o să fac asta!

Pentru un moment el examină capătul aprins al țigării, gânditor, ca și cum ar fi avut ceva în gând, apoi aruncă țigara în mare.

– Sper să nu crezi că Jake este un… un ticălos, Toni. Este proprietarul domeniului Pentycawl pentru că prețuiește legăturile de familie la fel ca oricare dintre noi; sângele rău al lui Tobyn Tregarron nu curge prin venele lui.

– Ai o părere foarte bună despre el, nu-i așa?

Întrebarea i se păru surprinzătoare, dar el dădu afirmativ din cap și apoi continuă.

– Pentycawl ar fi fost al meu până la urmă dacă tatăl meu n-ar fi făcut o investiție proastă cu câțiva ani în urmă, pierzând totul. Nu putea fi învinovățit pentru acest fapt, pur și simplu nu avea experieanța necesară pentru a face investiții avantajoase, așa că a riscat și a pierdut.

Toni îl privi, temătoare ca nu cumva să devină confidenta lui, dar dându-și seama că acum era prea târziu.

– Peter, sincer, nu trebuie să-mi spui toate aceste lucruri.

– Vreau să-ți spun. Cred că te-ar ajuta să-ți schimbi părerea despre Jake. Știu că… nu chiar că îl urăști, dar nu ai o părere prea bună despre el, așa cum au ceilalți, și nu pot să înțeleg de ce.

Toni zâmbi trist, admițând acest fapt.

– Nici eu nu înțeleg!

– Dacă n-ar fi fost Jake, noi… familia mea… ar fi ajuns rău. El s-a oferit să ne ajute, un ajutor necondiționat, dar tatăl meu nici n-a vrut să audă, deși Jake subliniase faptul că nu-i va putea răsplăti niciodată pe părinții mei pentru că l-au crescut după ce au murit ai lui. S-a căzut totuși de acord ca Jake să cumpere Pentycawl, decât să fie înstrăinat.

– A, da, desigur, tu nu ești un Tregarron, nu-i așa?

Peter păru că nu observă curiozitatea ei și-i răspunse binevoitor:

– Ultimul Tregarron, o ramură veche a familiei lui Sir Giles, a fost mama mea, așa că, într-un fel, Jake fiind proprietar, domeniul a devenit din nou proprietatea unui Tregarron.

– Și pe tine nu te deranjează?

El nu răspunse imediat și Toni se întrebă cât de mult detesta ideea ca vărul său să fie proprietarul casei în care familia lui trăise peste două sute de ani.

– Nu, spuse el în sfârșit. Nu cred că mă deranjează. Aranjamentul actual funcționează foarte bine și sunt sigur că Jake nu regretă nimic. Iubește Pentycawl-ul la fel ce mult ca oricare dintre noi.

– Știu că așa este!

Peter zâmbi în sfârșit, punând mâna pe umărul ei.

– Atunci încearcă să nu-l mai compari cu un căpcăun, hm? Nu-mi place să mă gândesc că… că nu ai o părere bună despre el. Nu este atât de rău și de periculos pe cât pare.

Toni se gândi la avertismentul lui Jake de a avea grijă cum se comportă față de Peter și apoi la spusele lui că nu poate rezista unei femei frumoase, și se întrebă dacă Peter își cunoștea vărul atât de bine pe cât credea.

Capitolul 4

Unul dintre elevii noi sugeră că un grătar pe plajă ar fi o idee bună, și ceilalți părură entuziasmați de idee. Toți în afară de Audrey.

– Nu-ți face griji, Toni, nu vei fi singura femeie printre bărbați. Câteva soții vin aici în weekend, așa că poți să contezi pe sprijinul feminin!

Cel care avusese ideea îi făcu cu ochiul, și era clar că împărtășea părerea celorlalți în ceea ce o privea pe Audrey. El nu mai spuse nimic, și nici n-o încurajă pe Audrey să meargă cu ei, așa că aceasta, ca de obicei, îi spuse lui Toni tot ce gândea, cu voce nesigură:

– Pare atât de copilăresc faptul ca adulții să... Credeam că adolescenții se duc la picnicuri pe plajă, nu oamenii în toată firea! Nu cred că Jake va merge, nu-i așa?

Toni gândi cu tristețe că pentru Audrey acesta era factorul hotărâtor. Dacă Jake nu venea, Audrey nici măcar nu

se gândea să meargă, și era puțin probabil ca Jake să accepte invitația deoarece respecta cu strictețe regula de a-și diferenția viața socială de timpul petrecut cu elevii.

– Cred că Jake va avea altceva de făcut, ghici ea, și văzu cum Audrey se încruntă, dar Peter s-ar putea să vină.

– Dacă tu te duci, va merge și el!

– Atunci de ce nu vii și tu, Audrey? Ea ignoră comentariul acid despre atenția pe care Peter i-o acorda. Sunt sigură că o să te distrezi dacă vii, și nu e atât de greu să te răzgândești.

Ochii spălăcițI ai lui Audrey o observară un timp.

– Și să privesc cum niște adulți se comportă ca adolescenții? Nu, mulțumesc, Toni, ca și Jake, am alte lucruri de făcut!

Toni se îndoia că există vreo asemănare între planurile pe care Jake și le făcuse pentru acea seară, și acelea pe care și le făcuse Audrey, dar nu spuse nimic ci pur și simplu ridică din umeri și dădu din cap.

– Totul depinde de tine, spuse ea.

Luna strălucea ca un disc de argint deasupra stâncilor neregulate, iar briza ușoară dinspre ocean răcorea brațele și picioarele goale.Un foc fusese aprins, mai mult de fantezie decât pentru a da căldură și pentru a stabili punctul de întâlnire al tuturor. Inima focului devenise roșiatică, dar totuși mai erau flăcări ce se ridicau de fiecare dată când un alt lemn era aruncat în foc.

Toni era desculță, ca și majoritatea participanților la această întâlnire, și purta o rochie subțire de bumbac, decoltată, care lăsa ca briza să-i atingă brațele în timp ce stătea ghemuită pe nisip, destul de aproape de foc.

Mirosul de grătar persista în aer deși focul de cărbuni se stinsese de mult, și nimeni nu îndrăznea să tulbure liniștea plăcută ce se lăsase.

Peter stătea lângă ea, relaxat, îmbrăcat comod în pantaloni și într-o cămașă descheiată la gât ale cărei mâneci scurte fuseseră ridicate pentru a expune pielea brizei plăcute ce bătea dinspre apă. El stătea cu picioarele îndoite și un braț i se rezema ușor pe umerii lui Toni.

Cineva avea o chitară, zdrăngănind leneș; uneori cântând melodii cunoscute, alteori nu, și când un cântec începea, pentru câteva momente vocile îl îngânau.

Gavin Brant tulbură atmosfera, ca și cum liniștea i se părea imposibil de suportat. Se ridică brusc în picioare și-și anunță intenția de a face o baie, dar Peter încercă să-l împiedice, dând din cap și încruntându-se.

– Știi că nu poți să înoți aici, Gavin, e periculos, oricât de bun ai fi.

Gavin zâmbi. Pentru cei optsprezece ani ai lui era destul de înalt și solid, și aproape la fel de arogant, uneori, ca profesorul lui.

– Nu-ți face griji pentru mine, Peter, n-o să înot atât de departe încât să fiu prins de vârtej! Pur și simplu o să mă bălăcesc puțin.

– Gavin, pentru numele lui Dumnezeu! Peter se ridică în picioare lângă Toni, și ea își dădu seama că era încordat de îngrijorare. Nu fi prost, știi că e periculos să înoți aici, indiferent cât de bine cunoști împrejurimile!

Dar Gavin se hotărâse să înoate, și după cât ajunsese să-l cunoască în aceste săptămâni, Toni nu era prea sigură că Peter va reuși să-l determine să se răzgândească. Jake poate ar fi reușit, sau dacă Gavin ar fi insistat atunci Jake i-ar fi ordonat să nu intre în apă, dar Peter nu avea tăria de caracter a lui Jake, și Gavin știa acest lucru.

– Calmează-te, Peter! Am promis că o să stau departe de vârtej, așa că nu ai de ce să-ți faci griji. Nu te ambala, sunt destul de mare ca să pot să-mi port singur de grijă!

– Gavin!

Cu un alt zâmbet sfidător aruncat peste umăr, Gavin se îndreptă spre apă. Intră fără ezitare, astfel încât celor de pe mal li se păru că a dispărut alarmant de repede, ca și când ar fi fost înghițit de valurile tremurătoare, și pentru un moment nimeni nu spuse nimic.

Era liniște, se auzeau doar câteva voci ale celor care încă nu știau ce se întâmplă. Apoi Toni se ridică și stătu lângă Peter și deodată se făcu liniște. Chitaristul se opri din cântat, iar câteva dintre cei prezenți se ridicară și ei, îngrijorați, ca și cum ar fi așteptat să se întâmple ceva.

De pe plajă vârtejul era imposibil de văzut în lumina lunii. Consecințele ar fi putut fi tragice dacă Gavin nu era foarte atent.

Jake o forțase cu brutalitate să nu înoate acolo, și Toni era sigură că ar fi fost la fel de preocupat de siguranța elevului lui preferat, așa că își dorea cu ardoare ca Jake să vină și să ia măsuri.

– Peter! Cred că-l văd!

Ea arătă spre un punct negru ce se mișca pe suprafața sttrălucitoare a apei și Peter își forță ochii pentru a-i urmări mișcarea, apoi dădu afirmativ din cap.

– S-ar putea să fie el, iar dacă e așa, atunci pentru moment e în siguranță, nu s-a depărtat prea mult de mal, deși mi-e teamă să mă gândesc ce va spune Jake!

Toni îl privi repede. Ideea că Jake ar putea veni era neașteptată, și într-un fel tulburătoare.

– Dar credeam… Ridică din umeri și râse puțin cam nesigur. Credeam că poate a ieși pe undeva cu doamna Casey. Nu mi-am închipuit că e genul care să participe la un grătar pe plajă!

Gura lui Peter schiță un zâmbet forțat.

– O altă părere greșită pe care o ai despre el! De fapt e cu Fran, dar a spus că s-ar putea să treacă pe aici să vadă cum ne merge. Privi dincolo de ea și se încruntă. Și se pare că se ține de cuvânt!

Toni privi peste umăr. Stâncile de granit făceau umbre uriașe pe plajă și cele două siluete care se apropiau una lângă alta păreau ireale.

Silueta lui Jake înainta cu ușurință, înălțimea fiindu-i exagerată de lungimea umbrei, iar Fran Casey era lângă

el, părul ei blond strălucind în lumina lunii. Făceau o pereche frumoasă, admise Toni cu greutate.

Lângă ea Peter se muta de pe un picior pe altul, apoi merse spre apă, iar Toni îl urmări cu privirea, surprinsă de mișcarea lui bruscă.

– Mă duc să-i spun neghiobului aceluia să se întoarcă, murmură el doar pentru urechile ei. Jake se va enerva foarte tare dacă va afla că Gavin s-a dus să înoate!

– Dar nu poate să dea vina pe tine!

Se pare că Peter nu avea de gând să stea și să afle ce va face Jake; merse până la marginea apei și apoi începu să-și folosească mâinile pentru a semnaliza, vocea lui abia ajungând până la ea purtată de vântul moale. Se întoarse repede când Jake vorbi de undeva din spatele ei, și îl văzu încruntându-se, uitându-se la vărul său.

Ochii lui albaștri erau umbriți și păreau negri când privi înspre Toni, privire pe care ea o evită cu repeziciune.

– S-a întâmplat ceva, Toni?

Fran Casey stătea lângă el, ținându-l de braț, iar ochii ei o priviră pe Toni cu o ură vădită. Abia dacă privi înspre Peter, și nu părea interesată de nimic altceva decât să aibă atenția lui Jake.

– Gavin s-a dus să înoate.

Jake o privi fix, uimit, apoi înjură în șoaptă.

– La… De ce… Peter nu l-a oprit?

– A încercat!

Ea se simți obligată să-l apere pe Peter, din moment ce el nu era acolo să se apere singur, și văzu cum Jake ridică dintr-o sprânceană, surprins de răspunsul ei.

– Nu poți să dai vina pe Peter, insistă ea. Gavin a spus că se duce să înoate și nimeni n-a reușit să-l împiedice.

Jake privi oceanul, aparent calm, privind cum vărul său se întoarce urmat de silueta lui Gavin care ieșea din apă parcă împotriva voinței lui. Era încordat în timp ce-i privea apropiindu-se, și se uită la Peter având în ochi o strălucire ciudată.

– Gavin a înotat puțin!

Privirea lui părea că-l provoacă pe Jake să învinuiască pe cineva, și acesta se încruntă.

– Știu, Toni mi-a spus. Și tu l-ai lăsat să se ducă!

Acuzația fu făcută cu voce joasă așa că doar ei patru o auziră. Chiar și în mijlocul unor asemenea evenimente Jake avea grijă ca aceste remarci personale să nu fie auzite de ceilalțI elevi, dar chiar și așa Toni era pregătită să protesteze, dar nu avu timp.

Peter îl înfruntă, îngustându-și ochii.

– Știi bine că nu e ușor de oprit. Are prea mult sânge Tregarron pentru a nu fi încăpățânat.

Jake nu păru uimit de declarație, dar Toni clipi surprinsă, privind cu curiozitate întâi la Peter apoi la Jake. Gura lui se relaxă după câteva secunde și apoi întinse mâna punând-o pe umărul lui Peter.

– Îmi cer scuze, Peter. Desigur că ai dreptate, nu pot să te învinovățesc pe tine dar o să am ceva de discutat cu tânărul acela nesăbuit!

Câțiva studenți se duseseră să-l întâmpine pe Gavin, intrigați de reacția lui Peter și a lui Jake.

Era evident că informația era nouă și pentru Fran Casey, pentru că privea când la unul când la celălalt, ochii ei exprimând o curiozitate vădită, apoi se îngustară ca și când căuta explicații.

Gavin li se alătură, nepărând impresionat de ce avea să se întâmple și scutură din cap stropindu-l pe Peter, apoi îl privi zâmbind forțat, parcă defensiv.

– Tânăr nesăbuit!

Jake nu-i dădu timp să spună nimic. Îl privi fix, descurajator, o privire cu care Toni se obișnuise. Deși era destul de tânăr, Gavin era aproape la fel de înalt ca Jake, și nu părea deloc rușinat, colțurile gurii lui fiind ridicate într-un zâmbet abia vizibil, iar ochii lui priveau sfidător spre Jake.

Peter spusese sânge Tregarron, și văzându-l acum pe Gavin nu era chiar așa de greu de crezut. Semănau, el și Jake, și ea observase mai de mult. Totuși, în afară de faptul că amândoi aveau tenul închis și erau destul de înalți, nu prea semănau fizic.

Asemănarea dintre ei era mai subtilă, dar exista. Aroganța, încrederea în sine și talentul artistic. Da, Gavin, putea foarte bine să fie un Tregarron, dar i se părea ciudată prezența lui la Pentycawl ca un elev oarecare, și nu ca membru al familiei.

Gavin își trecu mâinile prin părul ud, negru, și zâmbi dezarmant.

– Nu știam că o să participi și tu la petrecerea noastră, Jake!

– Bineînțeles, altfel nu te-ai fi purtat atât de stupid! Ai fi respectat regula dacă eram aici, aș fi avut grijă eu ca așa să faci!

Ea văzu că Gavin se supără, deși el se ferea s-o arate.

– Dar după cum vezi, n-am pățit nimic! Chicoti și dădu din cap când văzu încruntarea lui Jake. Nu-ți face griji, Jake, știi că eu întotdeauna cad în picioare. Sunt asigurat!

Replica lui Jake fu un râs aspru, scurt, care tulbură liniștea. Se uită la Gavin cu ochii lui strălucitori.

– Nu miza pe asta, băiete. S-ar putea să fii surprins!

Încă zâmbind și aparent nepăsător față de avertismentul primit, Gavin se întoarse și, când făcu acest lucru, Toni văzu ceva ce o făcu să rămână fără suflare și să-i privească fix spatele. Singura lumină era dată de lună și de flăcările focului, dar pielea lui Gavin nu era la fel de bronzată ca a lui Jake, așa că era destul de ușor de văzut. Sus, pe omoplatul drept, era un semn în formă de stea, la fel ca cel pe care îl văzuse pe spatele lui Jake cu două săptămâni în urmă, și își dădu seama la ce se referea Gavin.

Privi în sus, mânată de un instinct de care nu fu conștientă până în momentul în care întâlni ochii albaștri ai lui Jake și văzu că el își dăduse seama că recunoscuse semnul și că identificase încă un urmaș al lui Tobyn Tregarron. Se pare că nimeni altcineva nu observase cât

de surprinsă era, dar Jake continua să o fixeze cu acea privire tulburătoare care îi făcu inima să bată din ce în ce mai repede și ea evită să-l privească din nou.

Vântul ridica nisipul și crea vârtejuri în miniatură de-a lungul plajei, așa că focul se stinse încet. Peter privi marea tremurătoare, sclipitoare ca argintul datorită luminii lunii, și o luă de braț.

– Am face bine să ne strângem lucrurile, spuse el, mareea începe să crească.

Toni își spuse că se pot da multe explicații faptului că Gavin avea acel semn pe spate, dar dacă îl credea pe Jake, însemna că este fără îndoială urmașul lui Tobyn, la fel ca însuși Jake, și atunci însemna că nu face parte din aceeași ramură ca Peter.

Și totuși nu-l putea întreba pe Peter în legătură cu această problemă, și oricât de curioasă ar fi fost, n-ar fi avut niciodată curajul să-l întrebe pe Jake. Un lucru o mulțumi totușI: Fran Casey fusese la fel de surprinsă atunci când s-a menționat faptul că Gavin are sânge Tregarron în vene, și printr-o coincidență, tot Fran adusese în discuție din nou acest subiect.

Nu îl menționase față de Jake ci o întrebă pe Toni, lucru care i se păru nu numai neașteptat ci și de-a dreptul incredibil. Se întâmplă în dimineața următoare, când Toni se îndrepta spre vârful falezei unde erau ceilalți

colegi. Întârziase la ore pentru că-și uitase ceva în cameră, și când ieși din casă se întâlni cu Fran Casey care călărea ca de obicei un murg.

O privi din șa, o siluetă înaltă, impresionantă, aproape regală, și Toni ezită dacă s-o salute sau s-o ignore așa cum Fran făcea de obicei când o vedea pe ea.

– Domnișoara… Ashley, nu-i așa?

Toni gândi că Fran știa foarte bine care era numele ei. Fran Casey nu era genul de femeie care uită numele oamenilor pe care nu-i simpatizează. Toni dădu afirmativ din cap, surprinsă că fusese recunoscută și pe deasupra strigată pe nume și privi cum vizitatoarea descalecă și aranjează frâiele înainte de a se întoarce și a se uita la ea cu acea privire fixă, apoi vorbi din nou:

– Vii puțin până în spatele casei?

– Doriți să vorbiți cu mine, doamnă Casey?

Nu primi nici un răspuns, dar după ce dădură colțul, Fran Casey se sprijini de peretele încălzit de soare al casei, încrucișându-și brațele pe piept. Privirea ei nu sugera că este mai prietenoasă decât de obicei, iar gura subțire nu schița nici un zâmbet, așa că Toni se întrebă ce era în spatele unei cereri atât de ieșite din comun.

Poate că îi era greu să-și exprime ideile, pentru că un timp nu spuse nimic, și Toni crezu că îi este greu să deschidă subiectul.

– Te înțelegi foarte bine cu Peter, nu-i așa? Sunteți… prieteni buni?

– Da, poți să spui că suntem prieteni.

Toni era sigură că se învârtea în jurul subiectului, încercând să-și caute cuvintele.

– Și presupun că știi faptul că el și Jake sunt veri?

Toni dădu afirmativ din cap însă nu spuse nimic.

– Desigur că discutați!

Derutată, Toni se încruntă.

– Nu înțeleg…

Fran ridică o mână, oprindu-i obiecțiile.

– Erai acolo când Peter a făcut acea… remarcă incredibilă că băiatul are sânge Tregarron în vene. Ce știi despre el?

Întrebarea o uimi pe Toni dar nu atât de mult cât faptul că Fran Casey o căutase ca s-o întrebe tocmai pe ea ceva ce avea o legătură, oricât de indirectă, cu familia lui Jake.

– Ei bine?

Vocea îi era plină de nerăbdare iar în ochii albaștri era o privire suspicioasă, ca și când credea că Toni ascunde ceva.

– Ce știi despre el?

– Despre Gavin?

– Desigur! Știi câți ani are?

Fără a se opri pentru a se gândi, Toni răspunse, fiind prea uimită pentru a obiecta:

– Cred că are cam… optsprezece ani.

Fran Casey dădu din cap, ca și când informația se potrivea cu ideea pe care o avea în cap.

– Și?

Vocea era nerăbdătoare și Toni își reveni brusc din uimire.

– Țin să vă spun, doamnă Casey, că nu știu multe lucruri despre el, și chiar dacă aș ști, nu aș vorbi cu un străin despre unul dintre colegii mei!

Deși părea relaxată așa cum stătea rezemată de peretele casei, Toni ghici fără să se uite că buzele subțiri se strânseseră de nervozitate și simți că tensiunea o făcea pe Fran Casey să fie țeapănă ca un băț.

– Și ai fost la fel de surprinsă ca și mine când Peter a spus că acel băiat aste un Tregarron! Vocea îi tremura și o privi pe Toni cu răceală. Știu de asemenea că tu și Peter sunteți destul de… apropiați pentru a-l putea întreba despre acest fapt aseară, după ce am plecat de pe plajă.

Toni se înroși, privind-o indignată. Nu știa de ce dădea atâta importanță faptului că Gavin era rudă cu Jake și Peter, dar refuza să se lase folosită pe post de sursă de informații, chiar dacă i-ar fi putut spune ceva.

– N-aș îndrăzni niciodată să-i pun lui Peter întrebări personale, doamnă Casey, și relația noastră nu este atât de… de intimă pe cât credeți!

O privi cât putu de fix, iar vocea ei păru extrem de încordată când întrebă.

– Dacă vreți atât de mult să aflați cine este Gavin, de ce nu-l întrebați pe Jake? Sunt sigură că sunteți destul de apropiați, nu?

– Ai înnebunit? N-aș putea face acest lucru. Ochii ei erau de-a dreptul plini de resentimente și ură, și lui Toni nici nu-i trecea prin prin cap ce răspuns că dea. După cum îți dai și tu singură seama, Jake ar fi ultimul pe care l-aș întreba!

Sincer confuză, Toni se încruntă.

– Nu…

– Șșt!

Scutură din cap nervoasă, apoi Fran își modifică poziția, stând drept cu picioarele puțin depărtate, iar cu degetul mare și cel arătător trăgea nervos de buza de jos.

– Nu te mai preface atât, fetițo! Îl cunoști destul de bine pe Jake ca să știi la ce mă refer, pur și simplu te prefaci că nu știi!

– Nu mă prefac, doamnă Casey! Nu înțeleg de ce Gavin nu poate fi un membru al unei alte ramuri a familiei Tregarron. Știu că Peter are o soră, și poate că și Jake…

– Jake este singur la părinți!

– Atunci Peter? Își aduse aminte de semnul de pe umărul lui Gavin și clipi. Nu, sigur că nu, nu face parte din aceeași ramură cu Peter.

Ochii suspicioși ai lui Fran Casey se îngustară.

– Pari foarte sigură de acest lucru. De ce?

Toni își ridică mâinile neputincioasă. Nu avusese intenția de a deschide acest subiect. În primul rând pentru că Jake n-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi dezvăluit amănunte neplăcute despre famila lui. Deși părea mai degrabă mândru decât rușinat de reputația proastă a strămoșului său.

– De ce ești atât de sigură?

Distanța dintre ele se micșoră brusc atunci când Fran se apropie și Toni își spuse că nu avea de ce să fie atât de agitată. Ce-i putea face Fran Casey de se simțea atât de agitată? În ochii albaștri era o sclipire de hotărâre, dar acest lucru nu însemna că trebuia să reacționeze ca și cum era gata să fie atacată.

Stătu dreaptă, simțindu-se nesigură, pentru că trebuia să se uite în sus la fața slabă, bronzată, și începu să respire precipitat când degetele lui Fran îi prinseră brațul.

– Știi ceva!

Degetele puternice îi strânseră brațul și mai tare, iar în vocea moale era amenințare. Ochii ei priviră fața îmbujorată a lui Toni, ca și când spera să vadă pe ea răspunsul.

– Știi că acela e fiul lui Jake, nu-i așa? Ți-a spus Peter!

– Fiul lui Jake? Toni se uită fix la ea, ochii ei exprimând îndoiala. Inima îi bătea puternic în piept și simți cum tremură ca o frunză. Cred… cred că ai înnebunit!

Lovitura a fost atât de puternică și de neașteptată încât Toni era cât pe ce să cadă, și se uita fix la expresia de mânie de pe fața lui Fran Casey, apoi se întoarse și o luă la fugă. Chiar dacă era mânie sau o altă emoție tulburătoare care o făcea să tremure atât de tare, ea nu stătu să se gândească, ci pentru moment vru doar să fugă cât mai departe de Fran Casey.

Desigur că era imposibil, își spuse Toni pentru a nu știu câta oară în acea zi. Gavin Brant putea totuși să fie fiul lui Jake, indiferent cât de mult dorea ea să nu fie adevărat. Jake avea în jur de treizeci și cinci de ani și destui bărbați deveniseră tați la șaptesprezece ani; era posibil și totuși ea nu putea accepta acest fapt, dar cum putea oare demonstra contrariul?

Probabil că dacă l-ar fi întrebat pe Peter, i-ar fi explicat … dar nu. S-ar putea să-i spună că e adevărat și dacă era într-adevăr așa, ea s-ar fi simțit îngrozitor să afle de la Peter. Tot ce putea face era să rezolve problema pe alte căi, deși nu știa cum, plus că nu era sigură că voia să afle adevărul.

Peter observă că la cină era mai tăcută decât de obicei, și îi zâmbi întrebător când se ridicară de la masă. Îi luă mâna, o familiaritate pe care și-o permitea destul de des în ultima vreme, mai ales de când vărul său nu avusese nici o obiecție ca el să încalce regula de a nu avea relații cu elevele.

– Ce s-a întâmplat, Toni? Degetele lui îi strânseră mâna ușor și îi zâmbi încurajator. Și nu-mi spune că nu s-a întâmplat nimic pentru că te-am observat toată ziua. Știu că te supără ceva. Nu vrei să-mi spui ce te deranjează?

– Sincer, Peter, nu mă supără nimic! Ea râse, ochii ei tachinându-l pentru solemnitatea pe care o afișa. Să știi că până și eu am momentele mele de liniște!

Traversară holul, iar Peter ridică întrebător dintr-o sprânceană, apoi coborîră treptele din fața casei. Își înclină capul spre ea, aproape protector, dar era serios.

– De unde aveai semnul acela de pe față azi de dimineață, Toni?

Ea se întoarse brusc pentru a-l privi, inima ei bătând puternic, căutând un răspuns care să-l mulțumească, fără să-i dea prea multe amănunte. Trebuia să-i spună, dar nu putea să-i spună cărui fapt se datora izbucnirea lui Fran Casey.

Dădu ușor din umeri, ca și când nu avea importanță, dar își puse instinctiv mâna pe obraz, parcă simțind încă forța loviturii.

– A, o mică diferență de opinii pe care am avut-o cu doamna Casey!

– Cu Fran!

El o întoarse cu fața spre el, încruntându-se, iar expresia din ochii lui gri nu prevestea nimic bun pentru prietena vărului său.

– Vrei să spui că ea… chiar te-a lovit, Toni?

– Cam așa ceva! Ea râse, încercând să nu dea prea multă importanță faptului. Sincer, Peter, nu are rost să-ți faci griji. Este o femeie foarte temperamentală și m-a lovit. Are noroc că n-am ripostat!

– Dar de ce? Adică, ce motiv a avut să facă așa ceva?

El o privi iar ea se înroși pentru un moment, dorindu-și să-l poată privi în ochi, apoi el îi puse mâna sub bărbie ridicându-i încet fața spre el.

– Era vorba despre Jake, Toni? Jake este singurul subiect pentru care Fran Casey s-ar fi putut enerva atât de tare încât să lovească pe cineva!

Ea evită să-i dea un răspuns, și refuză să-i întâlnească privirea, apoi râse puțin cam nesigur.

– I-am cam spus că trebuie să-și vadă de treburile ei când mi-a pus întrebări despre… probleme familiale, la care și așa n-aș fi putut să-i răspund.

Ea îl privi scurt, și încercă să nu arate cât de importantă era problema.

– De fapt m-a întrebat cărei părți a familiei îi aparține Gavin Brant și i-am spus că nu știu, și că nu este problema ei și nici a mea.

– A, înțeleg.

Poate că imaginația îi juca feste, dar i se păru că el păru deodată nerăbdător să afle mai multe despre acea conversație. El dădu din cap și zâmbi, punându-și scurt buzele pe ale ei înainte de a vorbi din nou.

– Ei bine, dacă te întreabă din nou spune-i că e câte puțin din fiecare. Acest lucru o s-o deruteze.

Toni se gândi că nu numai Fran Casey va fi derutată, ci și ea. Răspunsul lui Peter n-o ajută să se lămurească despre originea lui Gavin, dar trebuia să facă parte din aceeași ramură ca și Jake, de acest lucru era sigură, datorită semnului de pe spatele lui pe care îl aveau descendenții lui Tobyn Tregarron; Peter nu avea acest semn.

Capitolul 5

Audrey mai avea de petrecut doar o săptămână din cele opt ale cursului și era evident că plecarea de la Pentycawl, și mai ales de lângă Jake, va reprezenta o schimbare neplăcută pentru ea. Nu era o femeie simpatică, și totuși față de Toni arăta un patetism căruia ea se simțea obligată să-i răspundă.

Pentru că ele erau singurele eleve, Toni încerca să se poarte frumos cu ea deoarece Audrey nu reușea să se adapteze în societate. Considera că devotamentul pe care Audrey îl arăta față de profesorul lor era impresionant și nicidecum atât de ridicol pe cât credeau colegii lor.

Toni îi sugeră să meargă împreună la Frayley Cove pentru a înota, încercând să atenueze supărarea pe care Audrey o simțea datorită iminentei sale plecări. Ochii lui Audrey o priviră mai degrabă suspicioși decât recunoscători când îi propuse acest lucru.

– Nu ieși cu Peter? În ultima vreme îți petreci majoritatea timpului cu el.

Era o exagerare, dar Toni o ignoră, punându-și mai bine prosopul sub braț pentru a nu trăda nerăbdarea pe care o simțea.

– Ies cu Peter uneori, fu ea de acord, dar astăzi… Vrei sau nu să mergi cu mine Audrey?

– Aș putea. O plimbare îmi va face bine, și îmi închipui că vei fi fericită să ai companie, din moment ce Peter a plecat pe undeva fără tine.

Se părea că Audrey îi făcea ei o favoare, nu invers, dar Toni își dăduse de mult seama că aceasta nu putea accepta nici un lucru decât cu răutate, așa că nu se supără. Totuși tentația de a o pune la punct fu irezistibilă.

– S-a dus până la Methrian pentru că l-a rugat Jake. Dar nu trebuie să vii dacă nu vrei, Audrey, pot să mă duc și singură.

– A, nu, vin și eu!

Lui Toni nu-i plăcu faptul că trebuise să insiste, dar știa că Audrey n-ar fi scăpat atât de ieftin dacă ar fi avut un asemenea schimb de replici cu unul dintre colegii lor. Zâmbindu-I, Toni observă că Audrey nu făcu nici o mișcare pentru a-și lua costumul de baie și prosopul.

– Înoți, Audrey?

Audrey dădu din cap. Obrajii i se îmbujorară și își încrucișă brațele peste piept defensiv, ca și când ar fi vrut să-și ascundă corpul prea slab.

– Nu-mi place să mă dezbrac în public, deși presupun că o să consideri că sunt de modă veche.

Lui Toni îi păru rău pentru ea, deși nu îndrăzni s-o arate.

– Deloc, îi spuse ea, dacă așa vrei. Deși Frayley Cove nu e chiar un loc public.

– Nu contează, susținu Audrey, prefer să stau pur și simplu pe plajă. Pot să am grijă de lucrurile tale cât timp ești în apă.

Toni era pierdută în gânduri în timp ce coborau cărarea de-a lungul falezei, amintindu-și de prima oară când venise pe acolo cu Jake. Mai venise de câteva ori cu Peter, dar cumva își aducea mereu aminte de prima oară când trecuse pe acolo, de marea spumoasă care se izbea de stânci, de pescărușii ce țipau cu glasurile lor certărețe.

Audrey era o companie tăcută, și era greu să-ți dai seama dacă îi plăcea sau nu această plimbare, din moment ce nu arăta în nici un fel acest lucru. Singurul semn de entuziasm îl arătă la vederea unei stânci aproape acoperite cu tamarisc sălbatic roz. Ciorchinii creșteau până la baza stâncilor, înșelător de delicați în lumina soarelui, și Audrey sugeră că ar putea constitui un subiect de pictat, dar în afară de această remarcă nu vorbiră mult ci se mulțumiră să ajungă în timp record în Frayley Cove.

Un vânt răcoros bătea, de obicei prevestind ploaia, dar pe cer erau doar câțiva nori imprăștiați, iar soarele era destul de puternic. Le luă doar zece minute să străbată cărarea, iar Toni abia aștepta să înoate.

Era pentru prima oară când cobora pe cărare făcă ajutor, și aprecia cât de liniștitoare era o mână puternică, masculină când faci o coborâre atât de periculoasă.

Plaja mică era goală, iar Toni nu o văzuse niciodată altfel, și își scoase rochia, Audrey încruntându-se văzându-i micul costum de baie.

– N-o să stau mult, promise ea, deși apa pare grozavă după plimbarea pe care am făcut-o!

De fapt la început i s-a părut cam rece, dar după ce s-a obișnuit cu temperatura scăzută, senzația era minunată. Întorcându-se să privească silueta solitară de pe plajă își dori s-o fi putut convinge și pe Audrey să vină pentru că era sigură că i-ar fi plăcut.

Îi făcu cu mâna, dar gestul abia îi fu luat în seamă, și dând ușor din umeri se mai întoarse încă o dată apoi se îndepărtă. Înotă leneș, bucurându-se de căldura soarelui și de senzația aproape senzuală de a-și mișca trupul împotriva valurilor, cu mișcări ușoare ale brațelor.

Era o noutate pentru ea să fie singură, dar așa, neavând pe nimeni s-o distragă, putea să observe împrejurimile. Privi înapoi, iar stâncile cenușii, înalte, ca niște dinți de granit ce închideau golfulețul, creau o priveliște impunătoare; întunecate, aproape amenințătoare și totuși de o frumusețe maiestuoasă care-ți tăia respirația.

Toni se scufunda, înota, pierzând noțiunea timpului și uitând de figura solitară ce aștepta pe plajă, conștientă numai de plăcerea de a se afla în apă. Venind înspre mal

ajunse lângă stâncile care se curbau în jurul golfulețului însorit, aproape de locul unde se scufundau în mare și unde nu era plajă ci valurile se spărgeau zgomotos, erodând permanent stâncile de granit.

Nu se apropie prea mult de stânci de teamă să nu fie izbită de ele, și călcă apa un timp, încercând să-și dea seama dacă ecoul pe care credea că-l auzea era doar în imaginația ei. Valurile se izbeau continuu, stropind-o cu spumă, iar ei i se păru greu să-și dea seama cu exactitate de unde venea sunetul, dar ghici, apoi se scufundă să vadă ce poate afla.

Soarele ce se oglindea în apă oferea destulă lumină, dar stâncile păreau moi și tremurătoare sub apă, creând umbre ce înșelau ochiul. Deodată nevoia de aer o aduse la suprafață, dar în acel moment crezu că găsise sursa ecoului, și se hotărî să descopere tot ce se putea. Își umplu plămânii cu aer și se scufundă din nou. Inima i se umplu se încântare când, imediat ce se scufundă, văzu lucrul pe care îl căuta. În formațiunea de stânci subacvatică era o gaură mare ce părea că permite accesul spre ceva, poate spre o peșteră subacvatică, așa că ea se îndreptă spre ea, roasă de curiozitate.

Deschiderea nu era la mai mult de trei metri sub nivelul apei, făcând posibilă retragerea dacă avea nevoie de aer. Avea cam patru metri în diametru și se afla mai aproape decât crezuse datorită efectului înșelător al apei.

Acum sunetul care o intrigase era mai puternic, capul bubuindu-I din cauza intensității sunetului, iar marea o împingea în semiîntuneric. Apoi deodată fu mai liniște, și mai degrabă din instinct decât conștient, ea înotă în sus, dându-și seama că deasupra capului ei era loc și aer.

Ieșind cu grijă la suprafață, inspiră aerul umed, umplut cu miros de alge. Ea privi în jur călcând apa în ceea ce părea o piscină naturală de piatră, cu margini înguste, și își dădu seama că se afla într-un fel de peșteră ciudată.

Pereții erau înalțI, ceea ce dovedea că mareea nu umplea niciodată peștera, iar inima ei bătea cu putere datorită descoperirii pe care o făcuse. Ieșind din apă își dădu cu ambele mâini părul pe spate și privi în jur strâmbând din nas datorită mirosului puternic de alge.

Piatra era rece și ea începu să tremure în timp ce se îndrepta spre fundul peșterii, fiecare sunet ce căpăta ecou creându-i impresia că cineva o urmărea. Era nervoasă dar nu într-atât încât să renunțe să exploreze cel puțin împrejurimile, iar curiozitatea era mai puternică decât nervozitatea.

Cu cât se depărta de apă cu atât era mai întuneric, deși peștera era puțin luminată de soarele de afară. Ce părea a fi capătul peșterii era de fapt calea de acces spre un tunel atât de întunecos încât ea se feri să intre.

Când se întoarse simți un miros de aer proaspăt dinspre tunel și în timp ce ezita, auzi vag țipătul unui pescăruș. Nu avea curajul să cerceteze tunelul dar totuși

mai făcu un pas, scrutând întunericul, și sunetul propriului țipăt o sperie la fel de mult ca și imaginea care-l provocase.

Ea rămase pe loc, împietrită pentru câteva secunde, neîndrăznind să privească din nou, până când curiozitatea deveni mai puternică decât tremurul de frică. O grămadă de oase albe se aflau la intrarea în tunel și la început mintea ei rememoră povești despre naufragii și despre hoți, până când în final își dădu seama că scheletul părea ciudat ca și când n-ar fi fost uman.

O focă! Desigur, trebuie să fie scheletul unei foci! Toni aproape că râse de ușurare și se retrase în partea principală a peșterii, picioarele tremurându-i alarmant. Descoperirea pe care o făcuse i se păru destul de dezamăgitoare și totuși simțea o plăcere ciudată. Cine știe cât de multe creaturi marine intraseră acolo, dar ei îi plăcea să creadă că era primul om care călca în acea cavernă răcoroasă.

Se plimbă prin jur, minunându-se de ciudățenia naturii ce crease un loc atât de secret, și dorind deodată să împartă cu cineva această descoperire. Poate data viitoare Peter va veni cu ea și poate vor aduce și o lanternă pentru a explora acest loc.

Toni se întoarse brusc, inima bătându-i din nou cu putere în timp ce privea piscina naturală. Suprafața făcu valuri mici ca și cum ar fi fost deranjată de ceva de sub apă. Ea se sprijini de un perete umed de piatră, ținându-și respirația, așteptând ca acel ceva să iasă la suprafață.

Un cap negru ud îi oferi primul indiciu și brațele bronzate, puternice, ridicră un corpul la suprafață.

– Jake!

Ea vorbi fără să-și fi dat seama, și privi fascinată cum el iese din apă.

Picături de apă se împrăștiară prin peșteră când el își dădu părul la o parte de pe frunte și ea văzu că era complet îmbrăcat, cu excepția pantofilor. Această descoperire o făcu să tragă adânc aer în piept când se gândea la diferitele motive pentru care se afla el acolo. Se gândi la Audrey pe care o lăsase pe plajă și ghici cam ce se întâmplase.

Nu lipsise foarte mult, altfel i-ar fi spus lui Audrey de descoperirea pe care o făcuse înainte de a cerceta în continuare. Nu-i era greu să-și imagineze că Audrey, care nu era o înotătoare bună, s-a speriat că ea a lipsit atât de mult și știu că presupunerea ei era corectă atunci când îl privi pe Jake. Stând desculț pe lespedea rece, hainele lui fiind ude fleașcă, el o privi cu mai multă răceală decât o făcuse vreodată și ea aproape că își dori să se fi înecat.

– Ce Dumnezeului faci? ceru el să afle.

– Ai venit să mă cauți?

Desigur că era evident, și ea ar fi trebuit să știe, dar în aceste împrejurări încerca să câștige timp pentru a găsi o cale de a-l calma.

– Bineînțeles că pe tine te caut! Pentru Dumnezeu, copilă, Audrey a venit alergând până la Pentycawl, speriată, după ajutor!

El părea incredibil de amenințător în acea peșteră sinistră, și Toni începu să tremure, nu neapărat din cauza frigului. Ochii lui albaștri păreau aproape negri și străluceau amenințător ca și cum abia putea să se stăpânească.

– N-ai mai multă minte decât un copil, Toni!

– De unde era să știu că tu o să te scufunzi după mine complet îmbrăcat?

Vechiul sentiment de indignare ieși din nou la suprafață și îl privi cu ochii ei verzi, strălucitori, iluminați precum apa din acea peșteră.

– De unde știai unde sunt?

– Contează?

– Sunt doar curioasă!

Ochii lui se îngustară și Toni simțea cum tremură când mâinile lui mari se lăsară în jos.

– Presupun că datorită curiozității ești aici! Nu știai că e o deschidere în stânci, aproape de fundul apei? Când ai țipat tocmai ajunsesem cu Audrey pe plajă și am știut unde ești imediat ce te-am auzit, deși din moment ce ai țipat așa, am crezut că ai pățit ceva.

– Am găsit un schelet. Ea se întoarse și îi arătă ce descoperise. Deși mi-am dat seama că este al unei foci sau ceva asemănător, nu al unui om.

– De aceea ai țipat?

Ea dădu din cap afirmativ, iar suspinul lui exasperat îi stârni din nou indignarea.

– Am trimis-o pe Audrey să cheme paza de coastă și am venit imediat să te caut. Pentru numele lui Dumnezeu, Toni, îmi vine să-ți frâng gâtul pentru că ai cauzat o asemenea… agitație! Ce-o să le spun celor de la paza de coastă când or să te vadă ieșind din apă nevătămată?

– De unde vrei să știu? Nu ți-am cerut eu să vii să mă salvezi. N-am pățit nimic!

El își îngustă ochii și ea se întrebă un moment dacă el chiar avea de gând s-o lovească, părea capabil de așa ceva. El își trecu mâinile prin părul negru, un gest care ei i se păru că-l făcuse pentru a rezista tentației de a o lovi, iar ochii albaștri o priviră fix.

– Drăcușor nerecunoscător! Îmi vine să te pun în genunchi și să te bat la fund.

Ea îl privi speriată, pentru că el părea gata să-și pună în practică amenințarea, apoi dădu din cap.

– Nu, Jake!

– Pentru numele lui Dumnezeu, hai să mergem până nu începe paza de coastă să ne caute pe amândoi. Haide!

Toni ezită, se gândea să se întoarcă singură, refuzând orice ajutor, dar numai o secundă de ezitare și țipă surprinsă când o mână mare îi lovi puternic brațul și o aruncă în apă.

Jake o urmă, scufundându-se și venind lângă ea, uitându-se urât la ea în timp ce ea îl stropea indignată. Rămase câteva momente în piscină, prea nervoasă pentru a putea vorbi, apoi se îndreptă brusc spre ieșire, Jake fiind exact în spatele ei.

Ieși la suprafață bucuroasă să simtă cum aerul proaspăt îi umflă plămânii apoi începu să se îndrepte spre golfuleț unde o lăsase pe Audrey. Hotărâtă să-l întreacă, înotă puternic deși știa că nu avea șanse prea mari, chiar dacă el înota îmbrăcat sau nu. Era mult mai puternic decât ea și mai experimentat.

El veni lângă ea când s-au apropiat de mal, dându-și părul la o parte de pe față cu un gest grăbit care împrăștie stropi multicolori datorită luminii soarelui, arătându-i oamenii care se aflau pe plajă. Erau doar trei cu Audrey cu tot, dar Toni nu văzuse niciodată micul golfuleț atât de aglomerat.

– Audrey a chemat salvamarii, spuse el. Ai de gând să mă lași pradă leilor, Toni?

Ea se uită la oamenii de pe plajă și putu vedea cum Audrey era nerăbdătoare și emoționată pentru că văzuse capul negru al lui Jake. Acesta era cel mai important lucru pentru ea, Toni nu se îndoia. Bărbatul de lângă ea își duse mâna streașină la ochi pentru a-i putea vedea mai bine, vorbind și folosindu-și brațele pentru a-I liniști.

Fără un cuvânt ea se opri din înotat și se lăsă să se scufunde în apă, ochii fiindu-i închiși iar membrele inerte.

– Toni!

Vocea lui Jake ajunse până la ea distorsionată datorită apei, dar nemaipomenit de îngrijorată. Apoi deodată fu readusă la suprafață de brațele puternice și una dintre mâini o ținea de bărbie în timp de corpul lui

plutea sub corpul ei. Puternic și încrezător, folosind doar un braț și picioarele pentru a se deplasa, el o duse înspre mal.

Era evident că nu-și dăduse seama că extenuarea ei nu era reală, iar ea nu făcu nici o mișcare ci rămase inertă până când el atinse nisipul și o luă în brațe. Apoi deschise ochii și îl privi, ochii ei verzi strălucind ca două bijuterii, iar fața ei mică părând extrem de copilărească.

– Ai venit să mă salvezi? Ei bine, fă-o!

Brațele lui o strângeau puternic, fața ei era lipită de cămașa lui udă și era conștientă de corpul lui tare de sub cămașă. Expresia din ochii lui o derută pentru că nu exprima nici mânie nici amuzament ci era o privire strălucitoare care-i făcea inima să bată puternic.

– Tu…

El își înghiți cuvintele și brațele ce o țineau se strânseră și mai tare. Apoi o sărută apăsat, lăsând-o fără aer, până când ea alunecă într-o lume plină de emoții care erau aproape prea puternice pentru a putea fi suportate.

Când el își ridică fața, Toni privi din nou în ochii lui, dar văzu numai o expresie batjocoritoare care era de obicei acolo, și în timp ce Jake o duse pe plajă ea își întoarse fața spre pieptul lui, închizându-și pentru scurt timp ochii, și-i deschise doar când cineva se aplecă deasupra ei și o întrebă cu acel accent specific Cornwall-ului dacă se simte bine.

– O să trăiască!

Răspunsul lui enigmatic o readuse la realitate și începu să lupte împotriva brațelor puternice care o țineau, devenind deodată conștientă de ochii curioși ce o priveau.

– Mă simt bine, insistă ea. Lasă-mă jos, Jake, te rog.

– Ești sigură, drăguță?

Vocea îngrijorată îi punea la îndoială insistența și ea îi zâmbi încurajator bărbatului.

– A, da, acum mă simt bine, mulțumesc.

Era mai îngrijorată de prezența ajutoarelor decât fusese la început și nu era sigură dacă ar fi trebuit să-i joace acea festă lui Jake, pentru că acum era luată în serios și de ceilalți.

– Ați avut noroc că domnul Tregarron a venit atât de repede și v-a găsit!

Toni îl privi pe Jake printre gene și înclinarea bărbiei îi dădea un aer provocator.

– Da, nu-i așa?

Jake o lăsă să stea pe propriile picioare, dar pentru câteva momente brațul lui continuă s-o sprijine și ea privi fețele îngrijorate ale celor doi bărbați de la paza de coastă. Îl cunoșteau destul de bine pe Jake Tregarron și acel sărut pe care el i-l dăduse probabil că le făcuse o impresie greșită, dar acum nu mai putea schimba nimic.

– Îmi pare rău că v-am deranjat, le spuse ea, și-i zâmbi celui de lângă ea. E numai vina mea, dar vă rog să mă credeți că nu mi-am închipuit că voi provoca atâtea necazuri!

Cele două fețe bronzate arătau că au iertat-o și ea știu că naivitatea scuzelor ei îi dezarmase. Dacă ar fi știut adevărul, probabil că nu ar mai fi fost la fel de iertători și ea simți cum o mustră conștiința.

– Nu-i nici o problemă, dragă! Suntem aici pentru a ajuta oamenii, dar se pare că domnu' Tregarron a ajuns primu' la tine, dar e mai bine să fii sigur, pentru că accidentele se întâmplă destul de ușor aici.

– Mulțumesc.

Jake nu spuse nimic, ci doar le murmură câteva mulțumiri celor doi bărbați înainte de a pleca și atunci Toni o căută pe Audrey. Rochia, sandalele și prosopul ei se aflau pe nisip acolo unde le lăsase, dar Audrey nu se vedea nicăieri și îi luă ceva timp să asocieze absența ei cu acel sărut impulsiv pe care i-l dăduse Jake.

Privind în sus văzu o siluetă ce urca de-a lungul cărării înguste, o siluetă subțire ce urca repede, proiectată pe fundalul albastru al cerului. Lui Audrey nu-i plăcuse deloc faptul că Jake a sărutat-o.

O mână pusă pe brațul ei o aduse la realitate, și se uită câteva secunde la Jake până își dădu seama că el îi întindea prosopul.

– Ar fi mai bine să te îmbraci.

Ochii lui îi susținură privirea pentru un moment, apoi privi și el în sus la silueta ce dispăru repede în vârful falezei.

– Mă întreb dacă Audrey va reacționa cu tact!

– Of, Jake!

– Crezi că sunt insensibil față de ea, Toni?

El dădu ușor din cap și ea crezu că regretul din ochii lui era real, deși gura lui era neîndurătoare.

– Nu pot fi responsabil pentru problemele personale ale fiecărui elev, draga mea, și, indiferent ce părere ai despre mine, nu-mi pare rău de Audrey. Nu am de ce.

Știa că era nepăsător, dar această reacție față de venerația pe care Audrey i-o arăta o uimi pe Toni, deși era sigură că Audrey nu era prima care reacționase în acest fel față de puternicul sex-appeal al lui Jake. Ea simți cum se înroșește când își dădu seama că propria atitudine față de Jake nu era foarte diferită de cea a lui Audrey, numai că lua altă formă.

Deodată îi păru rău de Audrey mai mult ca oricând, și își frecă viguros părul cu prosopul. Poate că nu va reuși să îndrepte lucrurile, dar simțea nevoia să spună ceva.

– E îndrăgostită de tine, Jake!

– Crede că e îndrăgostită de mine, ceea ce e altceva, Toni!

– Pentru Audrey nu este! Nu te interesează că uneori este foarte nefericită din cauza ta?

Poate că nu se purta corect, dar era prea târziu să renunțe acum, și Jake o privea fix.

– Bineînțeles că mă interesează, nu-mi place să văd oameni nefericiți! Dar Audrey este o femeie în toată firea, nu un copil sau o tânără, și să fiu al n… dacă am să te las să mă consideri vinovat pentru asta!

– N-am spus acest lucru!

Ochii albaștri o priviră disprețuitori.

– Draga mea copilă, se vede în ochii tăi de fiecare dată când numele femeii aceleia este menționat!

Toni rămase cu prosopul în mână, întrebându-se cât era de adevărat și încercând să-și dea seama dacă el era sau nu afectat de adorația lui Audrey.

– La naiba, Toni, aș fi vrut să-l aleagă pe Peter ca obiect al adorației și nu pe mine, dar ce-ți închipui că pot să fac eu acum? Nu pot, pur și simplu, să... să-i spun pe șleau că nu mă interesează, nu e chiar atât de simplu!

Desigur că avea dreptate, și poate că ea nu-l acuzase pe drept, deși nu voia să recunoască.

– Presupun că ai dreptate.

– Mulțumesc!

Ea lăsă ca sarcasmul lui să treacă neobservat și își șterse umerii fără să se uite la el, dar conștientă de faptul că ochii albaștri o urmăreau îndeaproape.

– Poate că e mai bine că pleacă peste câteva zile, așa poate să se întoarcă la viața ei normală.

Ea ridică din umeri, se apleacă să-și ridice rochia, se îmbrăcă, apoi îl privi din nou.

– Uneori mă simt cam vinovată!

– Vinovată? Jake o privi mirat. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Ultima oară se simțise vinovată atunci când el o sărutase, și dădu din nou din umeri.

– Nu prea știu. Doar că uneori mă mustră conștiința.

– Ca acum, când te-am sărutat?

Era prea aproape de adevăr și Toni se uită la el un moment, cu ochii ei mari, dorindu-și să nu-i fi ghicit gândurile cu atâta exactitate. Apoi se aplecă brusc și-și puse sandalele în picioare cu mâini nesigure. Îndreptându-se din nou scutură nisipul din prosop și-l împături cu grijă, și în tot acest timp Jake o privi.

– Of, pentru numele lui Dumezeu, Toni! Nici măcar nu mi-am adus aminte că Audrey era prin apropiere când te-am sărutat! Crezi că ar trebui să ne mustre pe amândoi conștiința pentru că am acționat impulsiv? Mă îngrijoraseși, jucându-mi o asemenea festă, prefăcându-te că ai leșinat! Eram atât de nervos încât trebuia să fac ceva, fie să te sărut, fie să te arunc înapoi în ocean; se pare că am ales greșit!

– Jake…

El se întinse brusc și-i smulse prosopul, dându-și cămașa jos și frecându-și viguros brațele și pieptul, și Toni îl privi printre gene. O scurtă privire aruncată acelui semn de pe spatele lui îi aminti de Gavin și de presupunerea uimitoare pe care Fran Casey o făcuse, că el era fiul lui Jake.

Era un lucru de care își amintea destul de des în ultima vreme, și Toni își dori să se poată hotărî dacă să creadă sau nu, dar oricum nu conta. Jake emana o masculinitate uimitoare pe care multe femei o găseau

atrăgătoare, și probabil că așa fusese întotdeauna, poate că la șaptesprezece ani avea deja o personalitate puternică și o aroganță irezistibilă căreia mama lui Gavin, oricine ar fi ea, nu i-a putut rezista.

– Vezi dacă poți să-mi găsești și mie pantofii, vrei? Ar trebui să fie pe undeva pe aici!

Toni păru dezorientată o secundă, fiind adusă atât de brusc cu picioarele pe pământ, și el o privi curios când se uită la fix la el.

– A... a da, unde...

Nu-i trecu prin cap să comenteze tonul pe care el îl folosise, nici bruschețea cu care îi spusese să-i găsească pantofii, dar își veni îndeajuns de repede în fire pentru a-i arunca o privire sfidătoare înainte de a începe să-i caute.

O pereche de pantofi zăceau întorșI, acolo unde Jake îi aruncase în grabă când venise s-o caute, și Toni i-i aduse dându-i-i fără să spună nimic. Era curios și tulburător efectul pe care stările lui de spirit îl aveau asupra ei și ea îl privi, gura ei moale purtând o vagă urmă de reproș.

Fu luată pe nepregătite de brusca pasiune pe care gura lui o exercita asupra gurii ei, iar respirația i se opri cu un sunet ce părea a fi un suspin, dar când ea îl privi o secundă mai târziu, el își scutura foarte relaxat nisipul din papuci și nici măcar nu zâmbea. Nu fusese decât un gest superficial, gândi ea cu tristețe, ceva ce făcea deseori, fără să-și dea seama ce face, și ea își dori să fi putut accepta sărutările lui cu aceeași nepăsare cu care el i le dădea.

– Ești întotdeauna atât de… darnic cu sărutările?

El o privi scurt, ridicând o sprânceană, și ea gândi că era o urmă de zeflemea în ochii lui înainte de a se întoarce la ce făcea.

– Nu întotdeauna… nu!

Ea își spuse că ar fi putut să se întoarcă singură la Pentycawl, așa cum făcuse Audrey, dar n-o făcu ci așteptă până când el se încălță și împături prosopul punându-și-l sub braț, cămașa lui udă atârnându-i de un deget.

Privindu-l, ea văzu expresia zeflemitoare din ochii lui și el îi întinse mâna.

– Hai să ne întoarcem, micuțo, până când nu vine și Peter să ne caute!

Peter aflase deja povestea încă înainte de masa de prânz, și deși nu spuse nimic în timpul mesei, o apostrofă pe Toni imediat ce au părăsit sufrageria, părând mult mai îngrijorat decât era cazul. Ținând-o de mână îi cercetă fața, căutând semne ale tragediei prin care trecuse, dând din cap când nu găsi nici unul.

– Ce s-a întâmplat, Toni? Nu mi-a venit să cred când am auzit! A fost chemată paza de coastă, și Jake a intrat în apă complet îmbrăcat pentru a te scoate! Ce s-a întâmplat?

Numai Audrey putuse povesti toate aceste lucruri, se gândi Toni, pentru că zvonul se răspândise încă înainte ca ea și Jake să se fi întors la Pentycawl, și se întrebă cât de multe detalii dăduse Audrey.

Jake se dusese să se schimbe, lăsând-o pe ea să răspundă întrebărilor celorlalți, dar făcându-i cu ochiul înainte de a pleca, ducând încă pe un deget cămașa udă.

Ea îi zâmbi lui Peter, căutând în grabă să nu-l mintă și totuși să-i dea o idee despre ce se întâmplase.

– Sincer, Peter, n-a fost ceva foarte dramatic. A fost mai degrabă o furtună într-un pahar cu apă. Știi cum exagerează lumea!

El îi luă mâinile în ale lui în timp ce mergeau de-a lungul peluzei din spatele casei și ea îi simți hotărârea de a afla întreaga poveste. Puterea voinței lui o surprinsese la început, dar dacă erai atent, el și Jake aveau multe trăsături în comun.

– Audrey a spus că era să te îneci, și că Jake te-a salvat. E adevărat?

Toni ezită. Mândria ei s-ar fi simțit lezată dacă i-ar fi spus că de fapt nu fusese deloc în pericol, dar pe de altă parte nu voia ca impulsul lui Jake de a-i sări în ajutor să pară ceva mai mult decât un gest cavaleresc.

– E parțial corect.

– Doar parțial? Te-a salvat Jake?

– M-a auzit țipând. Găsisem o peșteră subacvatică, și el a venit după mine. Audrey a stârnit panica pentru că a crezut că am dispărut.

– A alergat până aici și l-a chemat pe Jake, nu-i așa? Eu nu eram prin apropiere, altfel aș fi venit eu să te caut, deși trebuie să recunosc faptul că Jake cunoaște mai bine ca mine stâncile subacvatice. Când e în apă e ca o focă!

– Evident că știa de peștera pe care o găsisem eu, pentru că a venit direct acolo. Se pare că e o spărtură în faleză prin care se aud sunetele de sub stânci, sunete precum țipătul meu.

Din nou ochii lui cenușii îngrijorați îi cercetară fața, căutând răni.

– De ce, Toni? Vreau să spun, de ce ai țipat? Te răniseși sau rămăseseși blocată în peșteră?

– Eu… găsisem un schelet.

Ea părea rușinată și Peter o privi fix un moment, nevenindu-i să creadă.

– Doamne, Dumnezeule! Și Jake știe?

Ea zâmbea și dădea din cap, aducându-și aminte cum fusese și ea păcălită de acele oase din cauza întunericului din tunel.

– Era doar o focă, sau ceva de genul acesta, mărturisi ea, dar m-am cam speriat când le-am văzut pentru prima oară.

– Nu te-ai rănit?

Toni ezită din nou. Nu voia să-l mintă și totuși voia să arate că Jake nu trebuia să fie acolo.

– Eu… eu eram foarte speriată, și n-aș fi putut ieși singură din acea peșteră.

– Atât de speriată încât ai leșinat înainte de a ajunge la mal.

El o privi îngrijorat și mâna de pe brațul ei își întări deodată strânsoarea.

– Aș vrea să nu mai umbli așa, singură, Toni, mi-e teamă să nu ți se întâmple ceva. Ai avut noroc că Audrey era cu tine și că și-a dat seama că plecaseși de prea mult timp. Altfel ai fi putut rămâne acolo blocată și n-ar fi avut cine să cheme ajutoare.

– Da, cred că da.

– Atunci promite-mi că n-o să mai faci acest lucru din nou.

Jake n-o obligase să-i promită așa ceva, dar probabil că Jake avea alte lucruri la care să se gândească.

– Dar îmi place să înot.

Degetele puternice ale lui Peter îi strânseră din nou brațul.

– Știu, draga mea, dar te rog să nu te mai duci singură.

Ea îi zâmbi încercând să înlăture seriozitatea de pe fața lui și să readucă zâmbetul în acei ochi cenușii.

– Sincer, Peter, sunt în stare să-mi port singură de grijă, dar îți promit că n-o să mă mai duc singură. O să aștept până când tu sau Jake aveți timp să veniți cu mine. Ce zici?

El nu zâmbi, se încruntă, și ea își dădu seama prea târziu de ce, când el repetă ultimele ei cuvinte.

– Aș prefera să aștepți ca eu să am timp. Jake e destul de ocupat cu Fran Casey și cu biata Audrey, nu are nevoie să-i sporești tu haremul.

Toni își dădu seama deodată că nu se gândise deloc la Fran Casey cât fusese împreună cu Jake pe plajă. Peter

avusese dreptate când spusese că Jake era destul de ocupat cu Fran Casey și cu Audrey, deși se îndoia că Jake se gândea prea mult la Audrey.

– Biata Audrey!

Ea își aduse aminte de felul în care reacționase Jake față de adorația pe care Audrey i-o arăta, și îi fu și mai milă de ea.

– Ea e atât de îndrăgostită de Jake și el nici măcar n-o bagă în seamă.

– Ba da, o contrazise Peter, și mâna de pe brațul ei se strecură pe talia ei, trăgând-o mai aproape de el în timp ce mergeau dincolo de gardul de arbuști, neputând fi văzuți din casă. Îi pare rău de ea, Toni, dar nimeni, nici măcar Jake, nu poate face nimic atunci când e vorba de femei ca Audrey.

– Presupun că nu.

Inima ei bătea puternic, parcă avertizând-o, și se rugă ca nu cumva Peter să facă vreo declarație, pentru că ea știa că pentru moment nu putea să-i răspundă. Vântul adia ușor în timp ce ei ajunseră pe partea dinspre mare a arbuștilor, și Peter îi zâmbi, puțin cam îngrijorat, gândi ea.

– Pentru moment mă preocupă mai degrabă problemele mele decât ale lui Audrey, Toni.

Dacă ar fi putut să plece de lângă el fără să pară că încearcă să fugă, Toni ar fi făcut-o , dar brațul lui o ținea ferm de talie iar capul lui era aplecat spre ea. Știa că dacă

îl va privi va vedea căldura din ochii lui cenușii, care era prea blândă pentru a fi ignorată, și simți cum inima îi bate și mai repede.

– Toni. Se opriră și un timp el se mulțumi s-o privească, ținând-o de mână. Știi ce simt pentru tine, nu-i așa, Toni?

Îi era greu să-l privească și ea dădu ușor din cap.

– Știu că nu poți să nu fii sigură de sentimentele mele pentru tine, Toni. M-am îndrăgostit de tine de când ai venit aici.

El râse nesigur, pentru că nu obișnuia să trateze cu ușurință un subiect atât de serios precum dragostea, așa cum făcea Jake.

– Chiar și Jake și-a dat seama!

Toni își aduse aminte de amenințarea lui Jake. Dacă îl rănea pe vărul său, îi va da socoteală lui, dar n-o tratase ca și cum Peter avea vreun drept asupra ei.

Ea nu spuse nimic pentru moment, dar privi mâinile lor împreunate, căutând cuvinte care să-l facă să înțeleagă ceea ce simțea, fără să-l rănească. Și totuși nu găsi cuvintele potrivite.

– Eu… îmi placi foarte mult, Peter, mi-ai plăcut de când am venit aici, dar…

– Dar!

El repetă cu tristețe, și când ea îl privi văzu că gura lui zâmbea, dar acea veselie nu era reflectată și de ochii lui.

– Am vorbit în plus, Toni? Am stricat totul cu nerăbdarea mea?

– A, nu, nu-i adevărat!

El se încruntă când o auzi negând și degetele care le țineau pe ale ei se strânseră atât de tare încât ea încercă să și le elibereze.

– Hai, Toni! Nu-mi spune că tu… nu și tu! Spune-mi că nu te-ai îndrăgostit de Jake!

Râsul ei sună ciudat, dar ea era sigură că spune adevărul când negă.

– Pentru numele lui Dumnezeu Peter, am ceva mai multă minte de-atât.

– Desigur, îmi cer scuze.

El o mai privi un moment, apoi o trase în brațele lui, ținând-o ușor, nu cu acea forță cu care o făcea Jake. Se aplecă, ochii lui cenușii privindu-i fața înainte ca gura lui s-o atingă pe a ei, și ea închise ochii, încercând să-i răspundă așa cum făcuse când Jake o sărutase.

Își puse brațele în jurul gâtului lui, gura lui întărindu-și presiunea asupra gurii ei, brațele lui trăgând-o mai aproape, nerăbdătoare și convingătoare. Pescărușii țipau și zburau deasupra capetelor lor, dar în afară de acest fapt nu era nimic asemănător în acest sărut cu cel pe care Jake i-l dăduse.

Capitolul 6

Părea simbolic faptul că ziua în care Audrey trebuia să plece de la Pentycawl era ploioasă, și în timp ce Toni făcea baie și se îmbrăca își imagină cum se simte colega ei. Dacă ar fi putut s-o convingă pe Audrey să ascundă adorația pe care o simțea pentru profesorul lor, colegii ei nu s-ar mai fi distrat atât de tare pe seama ei, iar șederea ei ar fi putut fi mai plăcută.

Oricum, acum nu mai conta, așa că îi cumpărase un cadou în semn de prietenie. Nimic pretențios, ci doar ceva ce credea că lui Audrey o să-i placă, și pe care plănuia să i-l dea înainte de a coborî pentru a lua micul dejun.

Ea deschise ușa și privi în ambele părți ale holului pentru a fi sigură că nu era nimeni prin preajmă apoi se duse spre camera lui Audrey. Zgomotul făcut de pașii ei era

amortizat de covorul de pe hol și Toni bătu ușor la ușa lui Audrey; nu era nevoie să afle și ceilalți ce avea ea de gând să facă, pentru că n-ar fi înțeles.

Nu primi nici un răspuns; mai mult, nu se auzea nici o mișcare în cameră, și Toni se încruntă. Audrey nu cobora atât de devreme la micul dejun. Ea bătu din nou în ușă și ascultă atent. De cealaltă parte tot nu se auzea nici un zgomot, și ea rămase locului pentru un moment în timp ce instinctul o avertiză, făcând-o să simtă un fior rece de-a lungul spatelui apoi își lipi urechea de ușă. Neliniștită fără să știe de ce, se gândea că Audrey ura ideea de a pleca de la Pentycawl și de lângă Jake.

Cu mâna pe clanță bătu din nou în ușă, de această dată mai tare și cu mai multă insistență.

– Audrey? Audrey, ești aici?

Ea strânse tare micul pachet pe care-l ținea și ezită, neștiind ce să facă, apoi bătu din nou, mult mai tare, așa că nu avu nici o îndoială că Audrey ar fi auzit dacă ar fi fost în cameră. Apăsând pe clanță, ezită înainte de a deschide ușa și a băga capul în cameră, simțindu-se oribil pentru că-i invada intimitatea colegei sale de cameră.

Semăna cu propria cameră, și nu era nimic care s-o îngrijoreze. Audrey nu era acolo, dar patul nefăcut fusese acoperit cu o pătură și două geamantane stăteau unul lângă altul aproape de ușă.

Toni ieși cu grijă și închise ușa, iar undeva de-a lungul holului o altă ușă se deschise și apoi se închise, și simți că este privită încă înainte de a se întoarce.

– Toni? S-a întâmplat ceva?

Ea se întoarse cu fața la Jake nesigură, părând speriată. Nici nu voia să se gândească ce va face Jake dacă-l va implica din nou într-o vânătoare de fantome, și își umezi buzele cu vârful limbii înainte de a vorbi.

– Bună dimineața, Jake. O căutam pe Audrey, dar nu e în cameră.

– Ei bine, poate că a coborât la masă. Nu te-ai gândit la acest lucru?

Ar fi fost ușor să accepte ceea ce îi spunea el, dar în mintea ei persista o urmă de îndoială. Privi ușa camerei goale și dădu din umeri.

– Presupun că ai dreptate, spuse ea, dar…

Îndoiala din ochii ei era clară când îl privi și ea, văzu cum el se încruntă.

– Jake, eu… eu am senzația că ceva nu e în ordine. Nu pot să-ți explic, e doar o senzație. Audrey nu coboară de obicei devreme, ci după mine.

Trăsăturile aspre ale lui Jake se relaxară într-un zâmbet, deși ochii lui, în timp ce o priveau, purtau familiara expresie batjocoritoare.

– Să fim serioși, Toni! Doar nu te crezi medium! Nu trebuie să stârnești panică pentru simplul fapt că Audrey nu este în cameră. Probabil că s-a decis să mănânce mai devreme, pentru a putea pleca mai repede acasă.

– Și dacă nu e jos?

Jake se încruntă.

– Află mai întâi, micuțo, înainte de a te speria atât de tare! Faci din țânțar armăsar, să știi. Nu avea cum să i se întâmple ceva rău lui Audrey.

– Ești la fel ca toți ceilalți! O să fii fericit când Audrey n-o să mai fie aici!

El ridică dintr-o sprânceană, cercetându-i sentimentele, și ea evită să privească în ochii lui.

– Tu n-o să fii?

– Cred că… da, admise ea, dar adăugă repede: dar cel puțin mie îmi pasă de sentimentele ei, și ar trebui să-ți pese și ție!

Câteva momente Jake nu spuse nimic, apoi dădu încet din cap.

– Am mai discutat despre acest lucru, Toni, și crede-mă că n-o să reușești să mă impresionezi.

Ea se uită cu reproș la el, apoi privi din nou pachetul pe care-l ținea. Vrusese să vorbească cu Audrey înainte ca aceasta să coboare dar ratase ocazia și acum nu prea știa ce să facă.

– I-ai cumpărat un cadou de despărțire?

Ea simți cum se înroșește, pregătită să-și apere cauza.

– Am vrut să… m-am gândit că mi-ar plăcea să-i dau ceva care să-i aducă aminte de perioada petrecută aici.

El își dădu seama că ea era în defensivă, zâmbi, apoi îi luă fața serioasă în palmă în timp ce ochii albaștri îi fixau gura.

– Crezi că va avea nevoie să i se amintească, Toni?

Se vedea clar la ce se referea el, și ochii ei îl mustrară pentru acest lucru atunci când îl priviră.

– Am vrut să-i arăt, cumva, că cineva și-a dat seama că pleacă. Mi s-a părut atât de… de nemilos să plece așa, pur și simplu, fără măcar un “rămas-bun”.

– Of, Toni! El înclină capul și îi apăsă buzele ușor cu ale lui, iar când o privi din nou, zâmbi. Ești un mic amestec derutant de sentimente, nu știu niciodată ce să mai înțeleg.

– Nu înțeleg cum poți să spui așa ceva!

– Nu? El o studie cu o privire leneșă, cercetătoare, care făcea pulsul lui Toni să crească alarmant. Mă întreb dacă ai fi la fel de îngrijorată dacă într-o dimineață aș dispărea… sau dacă Peter ar dispărea.

Toni se simți deodată foarte mică stând acolo, pe holul tăcut cu el, și în orice moment cineva putea să iasă dintr-una din camere și să-i vadă, dând propria interpretare faptelor.

Când ea privi în sus la el pentru o clipă, Jake observă cât de copilăroasă părea fața ei cu ochii mari și buze tremurătoare.

– N-aș avea motive să-mi fac griji pentru tine, Jake. Tu nu ești singur și… nefericit ca Audrey.

Un zâmbet sarcastic îi curbă gura pentru o clipă.

– Dacă spui tu, micuțo! Dar înainte de a începe s-o jelim, hai să aflăm dacă într-adevăr a dispărut! Dacă e la masă, și sunt aproape sigur că acesta este adevărul, atunci o să stăm și noi la masă și să încheiem subiectul.

El îi luă brațul în mâna lui mare și o apropie de el, cercetându-i fața cu o privire pe jumătate batjocoritoare. El era sigur că Audrey era jos și Toni dorea foarte mult să-l creadă.

Nu era nimeni în sufragerie. Fața de masă albă ca zăpada era acoperită cu tacâmuri de argint, dar nu era nici un semn că cineva mâncase, și inima lui Toni se făcu cât un purice. Camera mare era răcoroasă, vântul bătând în geamuri ca și când cineva dorea să intre, iar ploaia răpăia în geam cu putere.

Toni privi în sus spre Jake, ochii ei mari având o expresie întrebătoare, și-l văzu crispându-se.

– Se pare că s-ar putea să ai dreptate! El se întoarse brusc și traversă camera. O să verific și în salon!

Se întoarse după ceva timp, având în ochi o privire serioasă și întunecată, iar Toni îl privi nerăbdătoare.

– Nu e acolo?

El dădu îngrijorat din cap în timp ce traversă camera și ea rămase fără suflare când o prinse strâns de brațe.

– Toni, a spus ceva despre… o plimbare de dimineață? Despre… a privi marea pentru ultima dată, sau ceva de genul acesta? El privi cerul gri și stropii mari și deși de afară, apoi înlătură această posibilitate.

– Nimeni n-ar fi atât de prost încât să se plimbe pe o asemenea vreme!

– Sunt sigură că nu s-a dus să se plimbe.

– Trebuie să existe o explicație mai simplă, probabil că alergăm după potcoave de cai morți Toni, și dacă… Își trecu o mână prin păr. La naiba, m-ai convins că i s-a întâmplat ceva lui Audrey! Toni, voi împărțiți baia, ești sigură că nu e acolo?

Acum că reușise să-l convingă de faptul că Audrey dispăruse, spera că acesta era adevărul, pentru că altfel el ar fi foarte nervos dacă ar afla că l-a trimis într-o altă căutare fără rost.

– Știu că nu e acolo, pentru că am fost eu în baie până cu puțin înainte de a mă îndrepta spre camera ei.

– Naiba s-o ia!

Vehemența cu care el spusese aceste cuvinte o sperie, astfel încât îl privi nesigură. Faptul că aceasta era ultima zi a lui Audrey la Pentycawl era primul lucru care trebuia luat în considerare dacă Audrey dispăruse într-adevăr, dar nu știa cum să-i spună lui Jake.

– Nu voia să plece, Jake.

– Crezi că eu nu m-am gândit la asta? El clătină din cap, ca și când ar fi vrut să-și pună ordine în idei, apoi o privi zâmbind pe jumătate, cuprinzându-i brațele în palme, mișcându-și degetele pe pielea ei fină, fără să realizeze ceea ce făcea. Îmi pare rău, Toni, n-ar fi trebuit să mă răstesc la tine, dar o femeie ca Audrey poate provoca o grămadă de necazuri! Spun mereu că n-o să mai primesc eleve aici la Pentycawl, dau mult mai multe bătăi de cap decât bărbații!

– Mulțumesc!

Jake râse scurt și scutură din cap.

– Să nu crezi că tu ești o excepție, micuțo! Tu tocmai m-ai ajutat să dovedesc acest fapt!

Ușa se deschise brusc și amândoi se întoarseră repede, iar Toni observă încruntarea lui Peter când

acesta văzu că mâinile lui Jake le țineau pe ale ei, dar Jake nu și le retrase, iar ea nu dorea să se eschiveze vizibil.

– Jake! Vocea lui Peter era înăbușită în timp ce-i transmitea vărului său mesajul cu o stângăcie care-i trăda nervozitatea. La telefon era Jan Barkwyth… una dintre bărcile lui a fost luată azi de dimineață și a fost izbită de stâncile de la Trawley Point. Vrea să te duci la spitalul din Methrian și să identifici o femeie… e inconștientă.

Toni îngheță și privi înspre Jake strângând din pumni, unghiile pătrunzându-i în palme.

– Jake…

El dădu din cap, trecându-și o mână prin păr.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Peter scutură din cap, simpatizând cu vărul său, în ciuda acelei încruntări.

– Trebuie să fie Audrey Blain, nu-i așa?

Jake dădu afirmativ din cap.

– Toni își făcea griji pentru ea… n-a găsit-o în camera ei, și eu am crezut că se agită degeaba, dar nu era nici aici în sufragerie. Nici nu mi-a trecut prin cap că ar putea face ceva atât de prostesc!

– După cât se pare, e rănită destul de grav, iar cei de la spital n-au nici o idee cine e, dar când a fost adusă murmura întruna numele “Jake”, iar medicii au crezut că acesta e numele ei. Jan Barkwyth a scos-o din apă și a chemat ambulanța. El i-a făcut pe medici să creadă o altă variantă. Le-a spus că s-ar putea să fie o cursantă și s-a oferit să ne

sune și să ne întrebe dacă a dispărut cineva… Trebuie să fie Audrey! Se uită la vărul său de parcă își cerea scuze. Te duci să te asiguri, Jake?

Toni îl privi, palidă, cu ochii măriți de groază, și știu că Jake nu refuza să se ducă.

– Bineînțeles că o să mă duc, ce altceva pot să fac? Dar o s-o iau și pe Toni cu mine!

– Toni? Peter se încruntă. E necesar, Jake?

– Cred că da! Posibilele contraargumente fură neglijate iar el privi înspre Toni. O să fii gata până aduc mașina, Toni?

Ea dădu afirmativ din cap. Dacă femeia de la spital era Audrey, atunci ea era singura care înțelegea pe deplin motivele pentru care făcuse acest gest disperat și lui Toni îi era milă de ea.

– O să fiu gata. Se uită din nou la Peter și văzu că era încă încruntat. Sunt singura prietenă pe care o are aici, Peter, aș fi vrut s-o văd chiar dacă Jake nu mi-ar fi cerut să mă duc cu el.

– Știu. Jake plecase deja și ea se uită după el, de teamă să nu întârzie, dar era imposibil, din moment ce Peter părea hotărât s-o rețină. Dar vrei cu adevărat să devii însoțitoarea lui Jake, Toni? Are nevoie de tine doar în această calitate, să știi… Plaxy Trent ar putea să meargă în locul tău.

– Vreau s-o văd pe Audrey. Ea îi zâmbi trist în timp ce-l privea.

Mergeau de-a lungul falezei prin ploaie, iar vântul izbea mașina ca și cum ar fi vrut s-o arunce peste stânci în

mare. Era extraordinară această furtună ce se abătuse asupra falezei colțuroase, dar nu era nimic extraordinar în faptul că Audrey se aventurase să iasă în larg într-o bărcuță.

Jake avea un aer neliniștit care nu-i era caracteristic, și Toni își dori să fi putut spune ceva astfel încât să micșoreze tensiunea care-l făcea să stea nemișcat pe scaun, cu mâinile albe ca ceara pe volan.

– Îți faci griji pentru Audrey? îndrăzni ea să întrebe în timp ce coborau pe drumul abrupt spre Methrian, și Jake o privi scurt peste umăr.

– Probabil că o să crezi că sunt tare egoist dacă-ți spun că mă preocupă rolul pe care îl am în această poveste la fel de mult pe cât mă preocupă soarta lui Audrey. Să fiu al naibii dacă știu cum se va termina această situație, Toni, și într-un fel mă simt vinovat deși nu sunt.

– Sigur că nu ești!

Un zâmbet scurt îi îndulci trăsăturile aspre și Jake dădu din cap în timp ce intrau în parcarea spitalului din Methrian. El opri motorul și se întoarse pe jumătate pentru a o privi, cu o mână frecându-și bărbia, iar ochii albaștri se întunecaseră de îngrijorare.

– Atunci poți să-mi spui cum o să… scap de Audrey fără s-o fac mai nefericită decât este deja?

Ea își dădu seama că nu va fi ușor și atât ea cât și Jake știau de ce Audrey comisese un act atât de stupid, dar Toni se simți obligată să caute un alt motiv.

– Tu… știi de ce a făcut Audrey asta?

Ochii albaștri îi analizară fața îmbujorată pe jumătate întoarsă, și apoi se îngustară.

– Crezi că sunt îngâmfat, din nou, Toni?

– A, nu… nu, sigur că nu! Ea schiță un gest neajutorat în timp ce căuta cuvintele pentru a explica. Doar că… am crezut că s-ar putea să existe…

– O scăpare? El zâmbi trist, luându-i fața într-o palmă. Nu este nici o scăpare, Toni. Cumva trebuie să ies din încurcătura asta și contez pe ajutorul tău. Dintre toți cei de la Pentycawl tu ești cea care o cunoaște cel mai bine, și într-un fel Audrey trebuie convinsă că… ei bine, găsește tu cuvintele potrivite! Spune-mi ce pot să-i zic și o să încerc s-o fac cât mai bine. El se aplecă și o sărută din nou. Îmi pare rău, micuțo, dar am nevoie de tine.

– Dacă este… dacă este Audrey, și dacă poate vorbi, n-aș putea să… să te ajut, Jake?

– Să mă ajuți? Cu un gest lung îi îndepărtă o șuviță de păr de pe sprânceană și ea încercă să înăbușe tremurul pe care acest gest i-l provocă. Nu vreau să te implic mai mult decât este necesar, Toni. Aceasta nu este problema ta, deși aș accepta cu plăcere orice ajutor.

– Atunci, dacă e Audrey într-adevăr, lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea. Eu… eu aș putea face ceva.

El o studie cu gravitate, apoi se aplecă din nou și îi atinse ușor buzele cu ale lui.

– Vom vedea, micuțo.

Infirmiera șefă îi întâmpină, dar se vedea clar pe fața ei că nu înțelegea legătura lor cu pacienta, până când Jake îi explică. Ochii ei pătrunzători se îngustară în semn de înțelegere și dădu afirmativ din cap.

– Ah, acum înțeleg, domnule Tregarron, pacienta este eleva dumneavoastră.

– Dacă pacienta este domnișoara Blain. Domnișoara Ashley este o colegă de-a domnișoarei Blain și am rugat-o să vină cu mine pentru că era mai apropiată de aceasta decât oricine altcineva din grup. Ea poate s-o identifice la fel de bine ca și mine, iar prezența ei ar putea…

– Înțeleg, domnule Tregarron! Trăsăturile severe arătau destulă înțelegere pentru a sugera că infirmiera știa exact cât de des se îndrăgosteau femeile de el. Un zâmber scurt aruncat spre Toni arăta că-i observase prezența și apoi se întinse spre sonerie. O să rog asistenta să vă conducă, domnișoară Ashley. Pacienta este încă inconștientă, deși cred că a dat câteva semne că și-a revenit, chiar înainte de a sosi dumneavoastră.

Toni privi când la unul când la altul, apoi doar la Jake, ochii lui albaștri având pentru un moment o expresie întrebătoare.

– Vin și eu cu tine, Toni, nu pot lăsă totul pe umerii tăi.

– Nu! Aruncă o privire feței curioase a infirmierei șefe și scutură din cap. Nu e nevoie, Jake, sincer, totul va fi bine.

Ochii lui o privită, întunecați, serioși, iar ea îi zâmbi cât de încrezător putu.

– Ești sigură?

– Sunt sigură! Dacă e Audrey, și dacă și-a revenit, s-ar putea să fie bucuroasă să mă vadă.

Știau amândoi că Audrey, dacă și-ar fi revenit, ar fi preferat să-l găsească pe Jake lângă ea, dar nici unul nu spuse acest lucru, așa că infirmiera șefă puse situația sub controlul ei competent.

– Oh, sunt sigură că domnișoara Ashley este capabilă să-și recunoască prietena, domnule Tregarron! Soră, conduceți-o pe domnișoara Ashley, vă rog.

Un zâmbet rece, plicticos o îndemna pe Toni să părăsească micul birou, și nici măcar nu se uită în urmă să vadă cum va reacționa Jake față de această atitudine dictatorială, deși simți cum ochii lui o urmăreau în timp ce mergea în urma asistentei de-a lungul coridorului, până într-o cameră mică.

Pacienta era conștientă și era Audrey, deși la început Toni abia o recunoscu. Fața ei palidă era întoarsă ușor spre ușă când Toni a intrat împreună cu asistenta în cameră, iar jaluzelele lăsate ascunseră dezamăgirea din ochii spălăcițI ai pacientei. În timp ce asistenta se dădu la o parte zâmbind încurajator, Toni înaintă spre pat.

– Audrey? Trecură câteva clipe până când fața palidă, julită, se întoarse spre ea, iar ochii lipsiți de expresie o făcură pe Toni să se cutremure. Audrey, cum te simți?

Și buzele îi erau julite, iar ea părea și mai palidă datorită pernei albe de sub cap, părul fiindu-i umed și

lipit din cauza apei sărate. Părea chiar mai puțin atrăgătoare decât de obicei, și Toni era șocată de această priveliște… șocată și plină de milă.

– Jake? Jake este aici?

Era greu să nu fii impresionat de urma de speranță din vocea răgușită, și Toni detestă faptul că trebui să scuture din cap șI să-i spună:

– M-a condus până la spital, dar era cu infirmiera șefă. El e… e distrus de această situație, Audrey, dar…

– N-a vrut nici măcar să intre să mă vadă!

– N-a putut, nu înțelegi?

O privi fix și Toni mulțumi Cerului că măcar părea lucidă, deși era clar că fusese destul de afectată de coșmarul prin care trecuse și era norocoasă că scăpase cu viață.

– Nu vrea să mă vadă, nu-i așa? Eu… îl fac să se simtă prost.

Acesta era adevărul, și Toni se simți ușurată pentru că Audrey recunoscuse în sfârșit, dar totuși acest lucru nu-i ușura sarcina.

– Nu tu personal îl faci să se simtă prost, ci… Ea căută cu disperare cuvintele potrivite. Știi cât de cunoscut este Jake, și reputația pe care o are în ceea ce privește… ea se opri dar era conștientă că Audrey știa la ce se referea. Îți dai seama ce vor scrie ziarele despre acest accident?

– Presa? Dar de ce ar fi interesați de cineva atât de… de neimportant ca mine? Eu nu reprezint un subiect interesant!

Audrey n-o mai privea și Toni își dădu seama că ea chiar credea că motivele actului ei trecuseră neobservate. Încet, atinse unul dintre brațele inerte.

– Ceea ce o să-i intereseze este motivul pentru care ai făcut ceea ce ai făcut, Audrey, nu-ți dai seama? Tot ce se întâmplă în jurul lui Jake este subiect de știri.

– Oh, Doamne!

Audrey își întoarse capul iar vocea ei sugera o puternică disperare. Tânăra asistentă rămăsese în cameră, iar Toni o privi.

– Eu… aș vrea să vorbesc puțin cu prietena mea… între patru ochi.

Asistenta se retrase, desigur pentru a-i raporta infirmierei șefe, și Toni se așeză cu grijă pe marginea patului. Era mai greu decât își imaginase, să încerce să vorbească cu Audrey calm, când simțea că-i dau lacrimile.

Cauza lui Audrey era pierdută, așa fusese de la început, dar credea că în ultimele cinci minute Audrey începuse să realizeze acest fapt. Toni avea acum o altă problemă, cum să-și consoleze colega fără să-i dea speranțe.

Luă cu blândețe mâinile reci și inerte ale lui Audrey între ale ei, încurajată de faptul că aceasta nu și le retrase.

– Audrey… Audrey, ascultă-mă.

Ploaia se oprise, iar soarele se întrezărea printre norii ce se împrăștiau, dar sufletul lui Toni era prea greu pen-

tru a aprecia optimismul sugerat de vreme. Plecase din camera lui Audrey, știind că-i spulberase orice speranță pe care o mai avea în legătură cu Jake, și se simțea distrusă din punct de vedere emoțional.

Audrey o ascultase, cu o privire goală în ochi, și totuși, Toni era sigură că înțelesese tot ce i se spusese și, ceea ce era cel mai important, acceptase ceea ce auzise. Acceptarea tăcută a faptelor era mai impresionantă decât o izbucnire isterică și Toni o admiră pentru acest lucru.

Nu-i lipsea curajul, chiar dacă uneori se purta de-a dreptul stupid, iar când ieșise în larg cu acea bărcuță instabilă nu vrusese să-și pună capăt zilelor ci pur și simplu vrusese ca măcar o dată, Jake să-și facă griji pentru ea. În sfârșit recunoscuse că ceea ce simțea pentru Jake nu avea nici un sens, dar fusese o trezire dureroasă, și Toni știa că nu va uita niciodată privirea din acei ochi palizi.

Toni nu-i spusese lui Jake ce discutase cu Audrey, iar el n-o întrebă, deși ea știa că-l interesa. O întrebase cum se simțea Audrey dar când văzu expresia de pe fața lui Toni, s-a mulțumit doar cu informația că aceasta era conștientă.

Toni privea pe fereastra mașinii la marea plină de valuri și la bărcile cu pânze albe, împinse înspre mal de vântul năvalnic și simțea un nod în gât. Lacrimile pe care le reținuse atâta timp începură să curgă și nu-i păsa dacă Jake le vedea sau nu.

Nu observă când el o privi și nici că el se încruntă, sprâncenele lui negre întâlnindu-se, atunci când văzu

cum lacrimile mari i se scurgeau pe obraji. Ea nici măcar nu se întoarse să-l întrebe de ce oprise pe iarba de pe marginea drumului, iar bocetul vântului era într-un fel expresia propriei suferințe.

– Toni!

Vocea lui era doar o șoaptă, dar ea se întoarse instinctiv spre el și-și lipi fața de pieptul lui, brațele lui cuprinzând-o și trăgând-o mai aproape, până când fața lui se cuibări în părul ei moale. Puterea lui o ajută să diminueze suferința datorată faptului că-și reținuse lacrimile atât de mult timp și Toni plânse ca un copil în timp ce el o ținea în brațe, mâinile lui mari mângâindu-i cu blândețe părul și umerii scuturați de suspine.

– Of, Toni, nu mi-am dat seama că ești atât de supărată! De ce nu mi-ai spus, prostuțo? Știi că nu te-aș fi lăsat să intri singură în camera lui Audrey dacă aș fi știut că te va afecta atât de tare, orice ar fi spus dictatoarea aceea de infirmieră șefă! Ce naiba s-a întâmplat? Audrey se simțea foarte rău… a făcut o scenă?

– A, nu, n-a făcut deloc așa! A fost liniștită, foarte liniștită, și ea… nici măcar n-a plâns!

– Și tu plângi de ți se rupe sufletul! El îi sărută scurt sprânceana. Of, ești un copil ciudat, Toni! Spune-mi ce s-a întâmplat, apoi poate te vei simți mai bine.

– Eu… i-am vorbit despre… i-am explicat că dacă află presa… dacă își dau seama de ce a făcut ceea… ce a făcut… Avea un nod în gât și tremura, apoi își încleștă

pumnii. Părea atât de… atât de descurajată când și-a dat seama, și eu doream… Of, Jake, am rănit-o, știu că am rănit-o!

Vocea lui era liniștită și moale, fiecare cuvânt mișcându-i părul datorită respirației lui calde.

– De ce nu m-ai lăsat să vin cu tine, micuțo? Nu vreau să te văd atât de supărată, și trebuie să știi că n-aș fi lăsat întreaga poveste pe umerii tăi dacă aș fi știut cât de mult te vei implica.

– Eu… nu mi-am dat seama până când… nu s-a întâmplat.

Încet, Jake o îndepărtă de el, ridicându-i fața cu o mână, privindu-i obrajii brăzdați de lacrimi și genele lungi, ude, care-i ascundeau ochii. Ea evită să-l privească pentru câteva momente, apoi își ridică încet ochii, deși doar pentru a-i privi gura.

– Eu… cred că a acceptat faptele până la urmă, dar… Părea atât de singură, Jake, îngrozitor de singură!

– Știu, știu! El îi îndepărtă șuvițele de păr de pe frunte cu un deget mângâietor care o făcu să se înfioare. Dar n-ai ce să-ți reproșezi, Toni.

Dorea să creadă acest lucru cu aceeași tărie cu care credea el, dar nu spuse nimic, continuând să privească baza gâtului lui bronzat și cămașa lui albastră. Un braț reconfortant îi înconjura încă umerii și ea se sprijini de el aproape fără să-și dea seama.

– Nici tu nu trebuie să te învinovățești, îi spuse ea iar el îi zâmbi scurt.

– Ți-am spus că eu am conștiința împăcată, Toni, îți aduci aminte?

– Da… da, știu că mi-ai spus. Ea dădu încet din cap. Așa cum spune Peter, nu poți face mare lucru când ai de-a face cu oameni ca Audrey.

El zâmbi, iar mâna de sub bărbia ei se mișcă mângâindu-i pielea moale.

– Peter n-a fost prea încântat pentru că te-am luat cu mine. Ce va spune când vom ajunge acasă și-ți va vedea fața brăzdată de lacrimi? El îi dădu o batistă mare albă. Ia asta și încearcă să-ți ștergi lacrimile.

Ea se întoarse cu spatele la el, stând țeapănă în scaun și ștergându-și ochii cu batista împrumutată. Ar fi vrut ca Jake să nu fi făcut acel comentariu despre Peter. Părea că-i amintea faptul că Peter avea dreptul de a obiecta în ceea ce-o privește și ei nu-i plăcea asta.

– Peter nu se amestecă în treburile mele, Jake. Nu va spune nimic despre faptul că am venit cu tine.

El se întinse și o întoarse cu fața spre elm mâna lui puternică ținând-o ferm de bărbie.

– Ești încă atât de oarbă în ceea ce-l privește, Toni?

– Nu, nu sunt. Ea îl privi în ochi în sfârșit încercând să-i susțină privirea. Eu.. eu știu ce simte Peter, Jake, mi-a spus.

– Dar nu vrei să știi, nu-i așa?

Pentru scurt timp vechiul sentiment de indignare ieși din nou la suprafață, dar ea îl îndepărtă repede, menținându-și calmul.

– Dacă Peter acceptă faptul că eu îmi cunosc sentimentele mai bine decât oricine altcineva, atunci poți s-o faci și tu, Jake!

– Înțeleg!

– Trebuie să înțelegi că nu pot… să mă prefac că simt ceva ce nu simt, Jake, la fel cum tu nu poți să te prefaci în ceea ce-o privește pe… Ea își înghiți ultimul cuvânt și privi scurt fața aspră care era aplecată spre ea.

Un deget lung îi șterse cu blândețe genele, iar gura lui zâmbi sarcastic.

– La fel cum eu nu pot să mă prefac în ceea ce-o privește pe Audrey! Punct ochit, punct lovit, micuțo, dar cred c-ar fi mai bine să ne întoarcem acasă înainte de a ne implica și mai mult!

– Jake…

El proni motorul și-i aruncă o privire scurtă, sardonică în timp ce dădea în marșalier.

– Șșt! Am discutat destul despre acest subiect pe ziua de azi!

Capitolul 7

De fiecare dată când se afla lângă Gavin Brant, lui Toni îi era dificil să nu caute asemănări între el și Jake.

Ar fi fost fericită dacă n-ar fi bănuit nimic, crezând că Gavin Brant este doar un coleg care întâmplător era un membru al familiei Tregarron. Gândul că ar putea fi fiul lui Jake era de-a dreptul supărător. Ea își închipuia că Fran Casey se afla în aceeași situație neplăcută, deoarece nu putea afla adevărul fără a fi disprețuită, și probabil că nici una dintre ele nu-l va afla vreodată.

O trăsătură pe care Gavin o avea în comun cu profesorul lor erau ochii îndrăzneți, care o priviseră de multe ori când știa că Peter nu este prin apropiere. În această dimineață știa, la fel de bine ca toți ceilalți, că Peter se dusese la Methrian pentru a-i lua de la gară pe elevii cei noi, și o convinsese pe Toni să rămână să vorbească cu el după micul dejun.

Ochii lui întunecoși aveau o privire atât de îndrăzneață încât n-ai fi crezut că are doar optsprezece ani, iar farmecul lui îi amintea atât de mult de Jake încât privi portretul lui Sir Giles Tregarron și se gândi din nou la fratele lui, Tobyn, și la semnul cu ajutorul căruia atât Gavin cât și Jake erau recunoscuți ca fiind urmașii lui.

Toni recunoscu faptul că-l considera atrăgător, deși era cu trei ani mai mic decât ea, dar nu ieșise niciodată cu el. Ea se gândi că el n-o invitase niciodată datorită sentimentelor pe care Peter le avea față de ea. Gavin era perspicace și observase sigur felul cum Peter se purta cu ea.

TotușI, în această dimineață, nu părea să-i pese de acest lucru, și o invită să facă o plimbare cu barca lui Jake. Toni se uită uimită la el.

– Cu… barca lui Jake?

– Exact, vii?

– Dar… el știe?

– Bineînțeles că știe, și să știi că sunt obișnuit să manevrez o barcă cu motor!

După câte știa ea, Jake nu lăsase niciodată pe nimeni să-i conducă șalupa puternică, deși era posibil ca în cazul lui Gavin să facă o excepție. Ochii lui întunecați luau în zeflemea reținerea ei.

– Ei, hai, Toni… ce te tot frământi?

– Mă frământ pentru că mi-e greu să cred faptul că Jake te lasă să-i folosești barca! Este atât de… atașat de ea încât

nu pot să-mi închipui că i-ar permite cuiva s-o conducă fără să fie și el în barcă.

– Ți-am spus, sunt obișnuit să conduc bărci cu motor... Jake știe că nu sunt idiot! Rânjetul lui avea impertinența unui școlar, iar ochii lui aveau o sclipire răutăcioasă în timp ce-o priveau. Te deranjează faptul că ieșim cu barca lui Jake, sau te îngrijorează ce va spune Peter dacă află că ai ieșit cu mine?

Știa că Peter nu va fi încântat de idee, dar dacă ea ar fi vrut să iasă cu Gavin, Peter n-ar fi fost un impediment.

– De ce să aibă Peter ceva de obiectat dacă m-aș plimba cu tine...

Ochii întunecați și zeflemitori o priveau.

– Vorbești serios? Tu și cu el sunteți... nu-i așa? El își folosi mâinile pentru a schița un gest ciudat, și Toni se înroșI, negând repede spusele lui.

– Suntem prieteni, îl informă ea scurt, nimic mai mult!

– A-ha! El râdea, arătându-i clar că n-o credea. E cam răsuflată explicația, Toni – suntem doar buni prieteni – și te aștepți ca eu să cred asta?

– Sincer, nu mă interesează dacă mă crezi sau nu! Dar aș prefera să nu ies în larg cu barca lui Jake până când nu sunt sigură că el e de acord.

– Lașo!

Ea privi cu speranță înspre ușă, dorindu-și ca Plaxy Trent să intre și să-i întrerupă. Sigur era timpul să strângă vasele de pe masă și dacă Plaxy intra atunci, ea putea să

scape din această situație. Totuși menajera părea să nu se grăbească de această dată iar Gavin continua să se uite la ea cu acea privire sarcastică în ochi.

– Nu vreau să risc, îi spuse ea. Am simțit pe pielea mea cât de sever este Jake!

Gavin stătea cocoțat pe marginea mesei, cu un călcâi sprijinit de unul din scaune, și o privea speculativ, cu o sclipire de curiozitate în ochi.

– Da? Ce ți-a făcut?

Toni își aduse aminte de apariția neașteptată a lui Jake în peștera subacvatică pe care o descoperise, și cât de înalt și de amenințător păruse el stând acolo pe marginea de piatră a piscinei naturale. Era complet îmbrăcat, hainele lui fiind ude leoarcă, și ochii i se întunecaseră de mânie pentru că ea îi spusese foarte clar că nu avea nevoie de ajutor.

Atunci el o amenințase că o va pune pe genunchii lui și o va bate la fund, își aduse aminte ea, și încă mai credea că era în stare să facă așa ceva.

– El... de fapt n-a făcut nimic, spuse ea.

– Aunci nu înțeleg de ce te deranjează să faci o plimbare cu mine cu barca lui.

Toni își privi mâinile care erau mai strânse decât își dăduse seama și ea știa că el încă o privește cu curiozitate. Probabil că se întreba de ce ezita să accepte o invitație pe care majoritatea fetelor ar fi acceptat-o cu bucurie.

– Pur și simplu nu vreau să... să fac ceva care să-l enerveze, Gavin.

– Înțeleg! Ea îl privi repede, intrigată de tonul lui. Știi ce, nu cred că te deranjează ce va spune Peter despre această plimbare, sau faptul că am lua barca lui Jake fără permisiunea lui. Pur și simplu nu vrei ca Jake să afle că am ieșit împreună, nu-i așa, Toni?

– Gavin, ți-am spus…

– A, știu ce mi-ai spus, dar până la urmă totul se reduce la ce va spune Jake dacă am ieși împreună! El râdea scuturând din cap, iar în timp ce-o privea ochii lui căpătară o sclipire mai degrabă șireată decât răutăcioasă, care exprima faptul că știa tot. Pentru o vreme chiar am crezut că ești printre puținele care n-au fost cucerite de imaginea sexy a lui Jake! Cândva chiar am crezut că ți-e antipatic, și în tot acest timp tu… ca să vezi!

– Gavin, vrei să încetezi? Detesta să fie tachinată pe acest subiect și scutură ferm din cap. Știu totul despre… ei bine, știu că Jake are un efect devastator asupra unor femei, dar eu nu mă încadrez în acea categorie!

Gavin îi privi obrajii îmbujorați și dădu din cap, nefiind convins de argumentele ei.

– Eu cred că da, Toni, ești sub influența lui, la fel cum era și biata Audrey… ei bine, poate nu chiar la fel de mult ca Audrey, dar oricum…

– Sunt perfect normală… nu sunt sub… sub influența a nimic și a nimănui! Acum, termină, Gavin! Nu este deloc nostim!

Cotul lui se sprijinea pe genunchiul ridicat și era uimitor cât de atotștiutor și de matur părea. Când își aduse aminte cât de tânăr era Toni se gândi că Jake ar fi fost doar cu un an mai tânăr când se născuse Gavin ea înlătură cu rapiditate aceste gânduri supărătoare.

Gavin zâmbea, un zâmbet tulburător care sugera că el știe ceva ce ea nu știa.

– E clar că Peter e îndrăgostit până peste cap de tine, îi spuse el cu siguranță în glas, dar în ceea ce te privește nu prea știu ce să mai cred. Mi-am adus aminte de ceva ce am crezut că am auzit ieri, despre actul eroic al lui Jake atunci când ai rămăs blocată în peșteră, îți aduci aminte, nu?

Toni își imagina foarte bine ce auzise, dar nu avea chef să fie tachinată și se întoarse cu spatele la el, arătând cât îi displăcea întreaga situație.

– Orice ar fi, Gavin, nu mă interesează!

– Vorbeam cu un flăcău din sat, ieri. Tatăl lui este unul dintre cei doi paznici de coastă care veniseră să te salveze. Se pare că Audrey a omis un detaliu important când ne-a spus că Jake te-a salvat din peștera subacvatică, nu-i așa, Toni? Se comportă deseori așa cu tine?

Gavin avusese noroc că discutase despre acest subiect exact cu cineva care era capabil să-i transmită o asemenea informație, dar el avea de gând să profite de ea. O glumă între doi tineri despre cât de fermecător era profesorul lui Gavin, informatorul neștiind că Gavin era rudă cu bărbatul despre care discutau, probabil cu invidie.

– Dacă te referi la faptul că Jake… m-a sărutat, atunci e logic că Audrey nu v-a spus așa ceva, nu? Tonul ei calm o surprinse și pe ea, pentru că nu voia ca acel moment special să devină subiect de glumă. Presupun că nu i s-a părut un moment relevant al întâmplării.

– Ei, hai, Toni! Ochii lui o tachinau. Știi bine că faptul că Jake te-a sărutat a reprezentat pentru Audrey cea mai relevantă parte a întregii povești! După cât suspina ea după Jake, biata de ea, probabil că era verde de invidie!

Toni își aminti de ultima oară când o văzuse pe Audrey, la spital, de fața ei trasă și palidă, de ochii plini de disperare și se revoltă împotriva comentariilor lui Gavin.

– Tu, la fel ca și ceilalți, n-ai nici cea mai vagă idee prin ce agonie a trecut biata Audrey, îi spuse ea cu voce tremurătoare. Nu e plăcut pentru o femeie ca Audrey să se îndrăgostească de un bărbat ca Jake, să știi. A suferit, a suferit mult, și mie nu mi se pare deloc nostim!

Gavin se ridică, stând lângă ea silueta lui înaltă dominând-o, iar în ochi avea o privire plină de remușcări.

– Întotdeauna i-ai luat apărarea, spuse el. Credeam… toți credeam că faci acest lucru pentru că erați singurele eleve și te simțeai obligată să-i iei apărarea.

– Într-un fel, acesta este adevărul. Se întreba dacă putea să-l facă să înțeleagă ce simțea pentru Audrey. Milă, desigur, și până la un anumit punct chiar înțelegere. Știi

că tu… de fapt toți o considerați o sursă de amuzament. Nu dau vina pe tine, Gavin, știu că nu era o persoană cu care te puteai înțelege ușor, eu am încercat, dar era foarte nefericită, și pur și simplu… Nu știu… pur și simplu o compătimesc. Uneori mă enerva și deveneam nerăbdătoare cu ea, dar era mereu atât de… vulnerabilă când era vorba de Jake.

El era încă pe jumătate serios când zâmbi, dar ea simțea că reușise să-l facă să înțeleagă prin ce trecuse Audrey.

– Sună foarte profund, îi spuse el, și presupun că știi ce spui.

– O cunoșteam mai bine decât oricine altcineva de aici. Poate pentru că, așa cum ai spus tu, sunt singura femeie de aici, în afară de Audrey.

– Și o plăceai? Lui parcă nu-i venea să creadă și Toni ezită, neștiind dacă să mintă sau nu.

– Nu chiar… nu pot spune că o plăceam, dar nici că-mi displăcea. Și în mod sigur nu mi se părea amuzantă.

– Te-ai dus cu Jake la spital pentru că-ți părea rău de ea?

Pentru prima oară Toni se întreba dacă el, sau ceilalți, știau de ce Audrey făcuse ceea ce făcuse, și se gândi puțin înainte de a-i răspunde.

– M-am dus pentru că lui Jake îi era mai ușor dacă eram și eu acolo. Știi ce simțea Audrey pentru el, știa și Jake, de aceea m-a rugat să merg cu el.

– A, te-a rugat să mergi cu el?

– Nu era absolută nevoie să mă roage. Văzusem în ce situație dificilă se afla. Știa ce simțea Audrey, dar el nu putea să facă nimic în legătură cu asta, și știi cum vorbește lumea. Era mai bine să vorbesc eu cu ea.

Se gândi la toate dățile în care îl acuzase că este lipsit de inimă, iar faptul că acum îl apăra o surprinse și pe ea însăși aproape la fel de mult cât pe Gavin. El o privi fix un moment, așa cum făcea Jake uneori.

– Chiar ții la el, nu-i așa, Toni? Și vocea lui îi amintea de cea a lui Jake .

Nu știa cât de apropiați erau Gavin și Jake și nu putea suporta gândul că Jake ar putea bănui ce gândea Gavin, așa că scutură din cap, deși în adâncul sufletului se întreba dacă cumva nu mințea negând.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Gavin! Nu sunt una dintre… cuceririle lui Jake!

Expresia de pe fața lui arăta clar că încă se mai îndoia de spusele ei.

– Dacă spui tu, Toni.

– Acesta este adevărul! Obrajii ei se înroșiră, lucru care îl făcu să se îndoiască și mai mult de spusele ei, dar ea scutură din cap cu hotărâre.

– Am mai multă minte decât crezi, sper! Atât doamna Fran Casey cât și Audrey mi-au demonstrat că a fi îndrăgostită de Jake Tregarron nu este o experiență prea fericită. Eu n-am nici cea mai vagă intenție de a deveni la fel de nefericită ca ele!

Gavin o mai privi un moment, apoi râse cuprinzându-i prietenește umerii cu brațul și părăsiră împreună sufrageria.

– Ei bine, mulțumesc Cerului pentru asta. Nu mi-ar plăcea să te văd și pe tine visând la Jake ca biata Audrey!

Cursantul cel nou se dovedi a fi tot bărbat, iar acest lucru n-o mai surprinse pe Toni pentru că renunțase să aștepte să mai vină și vreo elevă.

Peter era la fel de atent cu ea ca de obicei, și era clar deja că nu numai Gavin observase interesul pe care i-l arăta Peter. Ieșiseră împreună uneori, deși nu atât de des încât să pară inseparabili, și ea prefera să nu dea impresia că între ei era ceva stabil.

Nu spusese nimic atunci când Toni se dusese să înoate cu Gavin într-o seară, dar era clar că nu era încântat de idee, și cumva o făcuse ca altă dată să nu se mai ducă.

Nu voia să creeze neînțelegeri între Gavin și Peter, pentru că dacă făcea acest lucru Jake își va pune în aplicare amenințarea de a nu mai accepta eleve la cursurile viitoare. Totuși îi fu greu să refuze când Gavin îi propuse să se ducă la prânz în Truro.

– O să avem timp? întrebă ea.

– Desigur! Orele de după-amiază încep abia pe la două și jumătate. O să ne întoarcem până atunci.

– Mi-ar plăcea să merg.

Zâmbetul prietenos a lui Gavin o încurajă.

– Știu, de aceea ți-am propus să mergem, iar acum nu prea poți să mă refuzi, nu-i așa? Plecăm imediat ce terminăm lecția de dimineață, mergem cu mașina până acolo, bem ceva și mâncăm un sandviș într-o cârciumă, ne plimbăm puțin și ne întoarcem la timp pentru lecția de după-amiază, O.K.?

– O.K.!

Toni se gândea că ar fi trebuit să cugete mai mult asupra acestei propuneri, dar nerăbdarea lui Gavin o făcuse să se lase dusă de val, și nu găsi nici un motiv pentru care nu s-ar fi întors la timp. Jake probabil că n-ar fi fost de acord cu această escapadă, dar el oricum va afla numai după ce se vor întoarce, iar ea aștepta cu nerăbdare să vadă Truro.

În ultima vreme era intrigată uneori de felul în care Jake se comporta față de ea, pentru că se străduia s-o trateze ca pe ceilalți cursanți, și ei nu-i plăcea. Acest interes pur profesional pe care i-l arăta îi trezea vechiul sentiment de indignare precum și alte sentimente, pe care nu le putea identifica.

De când plecase Audrey, Gavin se pare că-i ocupase locul acesteia, ținându-i companie. Nu era sigură dacă făcea acest lucru numai pentru că erau singurii elevi care urmau întregul curs, dar compania lui Gavin, spre deosebire de cea a lui Audrey, era mult mai veselă. El o privi repede când văzu că Jake vine spre ei.

– Suntem pe cale de a fi criticați, o avertiză el. Maestrul se apropie!

Toni nu ridică privirea dar râse puțin cam nesigur în timp ce încerca din nou să facă stâncile de granit din tabloul ei să semene cu originalul.

– Tu nu trebuie să-ți faci griji, îi spuse ea, dar va avea ceva de spus la adresa stâncilor ăstora. Nu-mi ies deloc!

Gavin zâmbi împăciuitor și-i făcu cu ochiul.

– N-ar trebui să te afecteze, pentru că este spre binele tău și oricum n-a reușit să demoralizeze pe nimeni complet până acum!

El nu-l pusese pe Jake pe un piedestal la fel ca ceilalți, dar chiar și așa Toni își dădu seama că acea remarcă ascundea o puternică dorință de a-i obține aprobarea și se întrebă din nou care era relația dintre ei. Gavin era cel mai bun din grup, și devenea mai bun pe zi ce trece. Probabil pentru că era conștient de talentul nemaipomenit pe care Gavin îl poseda, de aceea criticile lui Jake păreau mai aspre.

De acesată dată însă, îl privi câteva momente, apoi dădu afirmativ din cap fără să comenteze, și veni în spatele lui Toni. Simțindu-l aproape de ea, întregul ei corp răspunse prezenței lui, și fu surprinsă de propria vulnerabilitate. Inima îi bătea puternic în piept, iar gândurile îi fură cuprinse de haosul de senzații pe care el i le provoca. Cum i-a putut spune lui Gavin că prezența lui n-o afecta?

Stând încă în spatele ei, el se aplecă până când corpul lui intră în contact cu al ei, o atingere care-i dădu lui Toni

furnicături în timp ce încerca să-și mențină calmul. Îi trebuiră câteva momente ca să-și dea seama că el întinsese mâna cerându-i pensula pe care ea o folosea, și reveni repede cu picioarele pe pământ.

Ascultătoare îi dădu pensula, apoi îl privi cum adaugă câteva umbre picturii ei, creând acea impresie pe care ea încercase atât de mult s-o redea. Realiză în câteva secunde ceea ce ea nu reușise într-o jumătate de oră. Dându-i pensula înapoi o privi câteva clipe, stând încă aplecat deasupra ei, fața lui fiind doar la câțiva centimetri de a ei, ochii lui albaștri susținându-i privirea. Apoi zâmbi răutăcios.

– N-ar fi trebuit să fac asta. Ar fi trebuit să te las s-o faci singură.

– Am încercat.

– Am văzut. După câte se pare fără succes, nu?

Efectul pe care îl avea asupra ei era devastator, și din ce în ce mai des în ultima vreme se gândea că mințise când spusese că nu era una din cuceririle lui. Chiar dacă voia sau nu s-o impresioneze, de fiecare dată când Jake era lângă ea, Toni se simțea la fel de neajutorată ca Audrey, și asta o îngrijora.

Știa că Gavin îi privea cu coada ochiului, așa cum obișnuia Audrey, și observa roșeața din obrajii ei și strălucirea din ochii ei verzi pe care îi ascunse repede cu genele dese. Chiar și vocea îi tremura arătând că se afla în defensivă așa cum era de obicei când se afla în preajma lui Jake.

– N-ai o părere prea bună despre talentul meu, nu-i așa, Jake?

El se îndreptă încet, și acea atingere tulburătoare luă sfârșit, lăsând locul unei răceli care o făcu să se înfioare.

– Dacă aceasta era părerea mea, atunci, copilă, ai fi fost de mult trimisă acasă! Un zâmbet crispat, răutăcios îi stăruia pe buze, iar vocea lui sugera atât surpriză cât și mânie. Știi bine că nu-mi pierd vremea cu oameni care nu au talent!

Mâinile lui Toni erau încleștate strâns în poală și deodată se simți foarte neînsemnată, neînsemnată și gata să plângă, deși el îi spusese cuvinte mult mai aspre cu alte ocazii, despre tablourile ei și nu reușise decât s-o enerveze. Îi trebuiră câteva clipe până când se simți în stare să-și ridice fața și să-l privească, iar el îi susținu privirea până când ea se uită în altă parte.

– Da... bineînțeles că știu asta, Jake. Îmi pare rău.

El rămase tăcut, apoi îi strecură o palmă caldă sub bărbie și-i ridică din nou fața, degetele lui lungi ținând-o ferm în timp ce-o privea.

– Ce te-a făcut să izbucnești așa, Toni? Faptul că ți-am criticat munca, sau te deranjează altceva?

Nu-i era ușor să găsească un răspuns, în timp ce el o studia și ea încerca să-I dea la o parte mâna de sub bărbia ei, conștientă că Gavin îi privea curios.

– Nu mă deranjează nimic, negă ea răgușit. Ce te face să crezi asta?

– Întrebare pentru întrebare! Ei îi displăcea tonul lui blând, aproape patern, și deschise gura pentru a obiecta. Acum ai de gând să critici maniera în care îți vorbesc, nu-i așa?

Obrajii ei erau îmbujorați și Toni încercă să-și păstreze vocea destul de joasă pentru a nu fi auzită de ceilalți, pentru că știa că aceștia ar fi fost interesați dacă ar fi apărut neînțelegeri între ea și Jake.

– Nu-mi place să mi se vorbească de parcă aș fi la școală!

Îi îndepărtă mâna de sub bărbie și apoi își frecă pielea încălzită de atingerea lui.

– Ți-am zis că nu mă deranjează, Jake, și după cum am spus deja, îmi pare rău pentru că am fost în… în defensivă. Ce altceva pot să spun?

El o studie tăcut o clipă, apoi se întinse și-i mângâie obrazul cu un deget, coborându-l spre gât până la decolteul rochiei, unde se opri un moment apoi se retrase.

– Ar fi mai bine să nu spui nimic, micuțo, dacă ai de gând să te cerți cu mine, hm?

– Dar eu nu vreau, eu…

– Nu creezi atâtea probleme când te tratez ca pe o elevă. Zâmbetul lui îi acceleră pulsul. El își privi ceasul. E aproape unu, cred că ar fi mai bine să mergem să mâncăm.

Ea privi înspre Gavin, întrebându-se dacă Jake trebuia să știe despre excursia pe care plănuiau s-o facă la Truro,

dar când întâlni privirea lui Gavin, acesta scutură din cap și începu să-și curețe pensulele. Evident că prefera să păstreze secretă această escapadă, cel puțin față de Jake, și ea era puțin îngrijorată, dar totuși nu voia să piardă plimbarea.

Truro era un oraș tipic regiunii Cornwall, gândi Toni, și Gavin păru de acord cu ea. El spuse că se afla acolo doar pentru a-i ține companie și pentru a o conduce oriunde dorea să meargă, și dacă într-adevăr făcea parte din acea ramură a familiei Tregarron originară din Cornwall, nu părea prea mândru de aceste locuri.

Truro era un târg aglomerat și prosper, înconjurat de copaci, iar turnurile înalte și ascuțite ale catedralei dominau clădirile alăturate. Toni era încântată de acest orășel al cărui port înflorise încă din evul mediu, iar un castel fortificat încă păzea râul și ceea ce mai rămăsese din pădurea seculară.

Vizitară catedrala, petrecură ceva timp prin magazine și mâncară într-o cârciumă mică pe care o descoperiră chiar lângă una din străzile principale, dar ceea ce o încântă pe Toni fu peisajul de provincie.

Sătucurile ce păreau scoase de pe cărțile poștale, parcă aparținând altor timpuri, erau irezistibile, și mult prea plăcute pentru a trece cu viteză prin ele. Căsuțele spălate

de ploi, cu acoperișuri de trestie și pereți de piatră erau înfrumusețate de copaci și tufișuri și de grădini pline de culoare, iar drumurile înguste erau străjuite de șiruri de flori înalte, roz și mov.

– Oh, e superb! Toni se lăsă pe spate în scaun în timp ce înaintau de-a lungul drumului. Îmi pare atât de bine că am venit, Gavin, ție nu?

– Întotdeauna îmi place să mă plimb! El îi zâmbi peste umăr. Te-aș fi dus până la Land's End sau Lizard, dacă mi-ai fi cerut.

– Dacă am fi avut… Ea își privi ceasul și fu adusă brusc cu picioarele pe pământ. Oh, Gavin, uite cât e ceasul! Nu mi-am dat seama că a durat atât!

Nu părea să-l deranjeze că erau în întârziere și zâmbetul lui o tachina.

– Ei bine, plecaserăm să vizităm Truro, îi aminti el, nu jumătate din ținutul Cornwall!

– N-o să ajungem înapoi la Frayley Cove până la două și jumătate, nu-i așa? Ea se uită din nou nerăbdătoare la ceas, gândindu-se ce va spune Jake, și fu surprinsă să-și dea seama cât conta pentru ea.

– În nici un caz! o asigură Gavin cu veselie.

– Jake se va supăra dacă întârziem.

Încă netulburat de această posibilitate, Gavin îi aruncă o privire care îi lua în zeflemea neliniștea.

– Nu fi atât de îngrijorată, Toni; după cum i-ai spus tu azi de dimineață, n-are nici un drept să ne trateze ca pe

niște școlari. Vreau să spun că nu poate să ne țină după ore sau să ne dea drept pedeapsă mai mult de scris decât celorlalți.

– Of, Gavin, descrierea mea îl face să pară atât de rece?

– Cam așa ceva! El râse, ca și cum aprecia părerea ei. N-am văzut pe nimeni care să i se opună lui Jake așa cum o faci tu, și trebuie să recunosc că-mi plac “bătăliile” voastre, deși în ultima vreme n-au mai fost la fel de dese. Jake nu e genul de om moale, nu-i așa? Nu e așa cum mă așteptam eu să fie.

Toni se uită repede la el, surprinsă. Părea imposibil, și totuși nu găsea altă explicație pentru remarca lui.

– Ce… ce vrei să spui, Gavin… nu e așa cum te așteptai? De când îl cunoști?

– Cam de vreo unsprezece săptămâni, ca și tine.

– Dar… Ea îl privi fix, nu numai curioasă ci și confuză. Peter a spus… vreau să spun că a sugerat faptul că-i ești… rudă.

Gavin râse și ea nu putu protesta față de sclipirea din ochii lui care o tachina, pentru că râsul lui îi aducea mereu aminte de Jake.

– A, știi că sunt un Tregarron, nu-i așa? În ceea ce-i privește pe ceilalți se presupune că sunt un simplu cursant. Jake nu face favoruri nici chiar membrilor familiei. El anticipă orice întrebare despre poziția lui Peter chiar înainte ca ea să spună ceva și dădu din cap. Știu că Peter îl ajută cu școala, dar Peter este un artist talentat și este cel mai potrivit pentru această slujbă, altfel Jake nu l-ar fi lăsat să-l ajute!

– Și tu?

– Eu sunt pur și simplu un elev, fără privilegii, doar un mâzgălici ca și voi!

– Nu prea cred, ripostă Toni. Ești cel mai bun elev și n-ai nevoie de privilegii. Doar că mă întrebam… Ea ezită, neplăcându-i faptul că trebuia să-și bage nasul în treburile altora, dar nu reuși să reziste tentației. Mă întrebam din care ramură a familiei faci parte.

Gavin o privi, ochii lui tachinând-o, apoi îi făcu cu ochiul.

– Oh, fac parte din trecutul rușinos; o ramură adiacentă, ai putea spune, nici dintr-una nici din cealaltă!

– Înțeleg!

Nu înțelegea deloc, doar că i se întăreau bănuielile că ar putea fi fiul lui Jake. Așa că privi din nou peisajul deși n-o mai interesa și nici n-o mai încânta la fel de mult și își dorea să se poată detașa atât de trecutul cât și de viitorul lui Jake. Dacă el îl cunoscuse pe Gavin pentru prima oară în urmă cu unsprezece săptămâni, când începuse cursul, atunci mama lui Gavin ar putea apărea din nou în viața lui Jake și ei îi displăcea ideea mai mult decât era dispusă să recunoască.

Ajunseră la Pentycawl abia la trei și jumătate și Plaxy Trent îi întâmpină clătinând din cap, fața ei amabilă exprimând reproș pentru că rataseră prânzul.

– Domnu' Tregarron o să vie imediat, le spuse ea. Ține cursul pe peluză ca să fie sigur că vă va auzi venind.

Toni se obișnuise, după aproape trei luni de ședere la Pentycawl s-o trateze cu familiaritate pe Plaxy Trent, așa că se uită rugător la femeia în vârstă.

– E foarte nervos, doamnă Trent? Pot să ies și să-mi ocup locul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Gavin râdea deși Plaxy nu era deloc amuzată.

– Ce s-a întâmplat cu independența ta, Toni? I-ai spus că nu-ți place să fii tratată ca o școlăriță, așa că de ce nu te duci pur și simplu pe peluză și-ți ocupi locul, ca și când ai avea tot dreptul să întârzii o oră dacă ai chef?

Toni dădu din cap, ochii ei exprimând îngrijorare, și ea își dori ca el să nu-i tot amintească acea discuție pe care a avut-o cu Jake de dimineață. Era posibil ca Jake să interpreteze întârzierea lor ca un act de sfidare din partea ei, și nu avea prea multe speranțe că va reuși să-l convingă de contrariu.

– Mă simt îngrozitor, Gavin... va crede că am întârziat special pentru a-l enerva.

– De ce ar crede așa ceva? N-ai întârziat numai tu, și eu sunt în aceeași situație și nu-mi fac griji. Așa că nu te îngrijora nici tu și hai să-l înfruntăm pe maestru până când nu vine să ne caute.

– Domnu' Tregarron vine acu', îi informă Plaxy, ar fi mai bine să plec, altfel va crede că n-am nimic de făcut.

Inima lui Toni o luă la goană în timp ce aștepta ca Jake să apară, și Gavin se aplecă să-i murmure la ureche:

– O-ho! E gata să ne ia în coarne. Sper că ești pregătită, Toni!

Nu era pregătită deloc, de gândi ea. Voia mai degrabă să fugă și să se ascundă undeva decât să dea ochii cu Jake, dar acum nu mai avea ce face. El intră pe ușă, cu pași mari.

O privire aruncată feței lui îi fu de ajuns lui Toni; pulsul i se acceleră și își ținu ochii plecați așteptând să se dezlănțuie furtuna. Nu se îndoia că era nervos, mai nervos decât îl văzuse vreodată, și avea un aer violent care-i trimise fiori de-a lungul spatelui.

– Ei bine?

Gavin o privi, acceptând provocarea lui Jake cu o urmă de nesiguranță, dar cu îndrăzneala-i caracteristică.

– Am făcut o plimbare care a durat ceva mai mult decât ne-am așteptat. Ne pare rău că am întârziat, Jake, dar Toni a vrut să vadă Truro, și știi cum e…

– Pot să ghicesc cum a fost! Toni a decis că vrea să vadă Truro, și asta-i tot! Vocea lui avea un sunet ciudat exprimând încordarea și o violență abia ținută sub control, iar când o privi, Toni simți că se face mică.

– Gavin, ar fi mai bine să te duci să participi la lecție, pe peluză. Vreau să vorbesc cu Toni!

– Dar, Jake…

– Vrei să ieși odată?!

Gavin păru mirat o clipă, apoi îi aruncă lui Toni o privire neajutorată, și ridică din umeri.

– Scuze, Toni!

El se întoarse și ieși la soare în liniștea grădinii, lăsând-o pe Toni singură cu Jake.

Era clar că Jake o considera pe ea unica vinovată de această situație, și simțurile ei se răzvrătiră împotriva acestei nedreptăți. El aproape că-l absolvise pe Gavin de orice vină dar era clar că pe ea nu avea de gând s-o trateze cu aceeași îngăduință.

Uitându-se la el, ochii ei aveau o strălucire care arăta că era rănită și nervoasă și care îi făcea să pară și mai verzi decât de obicei.

– Plec și eu!

– Am spus că vreau să vorbesc cu tine, Toni!

– Nu sunt obligată să te ascult... nu mă poți obliga să-ți dau seamă pentru fiecare secundă din viața mea! Și n-o să accept să-mi vorbești de parcă aș fi încă la grădiniță!

Vocea ei era slabă și întretăiată și nu-și imagina cum găsise puterea de a trece pe lângă el înspre ușile cu geamuri, dar el n-o lăsă să-l evite. O mână mare se strânse puternic în jurul brațului ei și o întoarse brusc spre el. Toate reacțiile familiare ieșiră din nou la suprafață, când se lovi de el, exagerate de sute de ori de o emoție sălbatică ce o amuți.

– Să nu îndrăznești să pleci așa, pur și simplu!

– Dă-mi drumul, Jake!

Încercă în zadar să-și elibereze brațul și privi în sus la fața aspră, întunecată.

– Nu accept să mi se facă morală de parcă aș fi un școlar care a întârziat la ore, și nici n-o să-mi asum întreaga responsabilitate pentru ce s-a întâmplat! Doar pentru că Gavin este…

Ea își mușcă buza, dar nu destul de repede. El o scrută cu ochii albaștri duri și îngustați.

– Ce spuneai?

– Nu!

Smucindu-și brațul reuși să și-l elibereze și fugi în grădină, oprindu-se numai când ajunse în raza vizuală a celorlalți. Câteva capere se ridicară când Toni apăru și ea nu putu face nimic pentru a-și alunga roșeața din obraji și strălucirea din ochii verzi care arătau atât mânie cât și faptul că era gata să plângă.

Peter se apropie exact în momentul în care ea auzi pași pe terasa îngustă de piatră din spatele ei și privi repede peste umăr. Jake venea direct spre ea și ceva din înăuntrul ei dorea să fugă spre el, nu de el.

Toni nu era sigură cum reușise să reziste de-a lungul după-amiezii. Avea prea multe pe cap pentru a putea fi atentă la ce picta, iar faptul că Jake evitase să vină lângă ea, deși de câteva ori se apropiase și stătuse în spatele lui Gavin, n-o ajutase deloc.

Capitolul 8

Deși ziua era splendidă, Toni se simțise rareori mai nefericită, iar acest lucru se reflecta în munca ei. Peter îi acorda atenție, ca de obicei, dar nu spuse nimic despre faptul că pensula nu era mânuită cum trebuie, iar culorile erau amestecate cu neglijență, producând cel mai nefericit rezultat posibil. Poate că o va întreba mai târziu, după lecție, dar ea spera să n-o facă.

Nu fusese niciodată mai ușurată de faptul că lecția se terminase, iar acest lucru era atât de vizibil în timp ce-și strângea lucrurile încât Gavin o privi curios.

– Te bucuri că s-a terminat, Toni?

Ea dădu afirmativ din cap, iar el merse lângă ea în timp ce traversau peluza puțin în urma celorlalți.

– Jake a făcut pe durul după ce m-a trimis la plimbare? Îmi pare rău, Toni, dar ai văzut în ce situație mă aflam. Dacă aș fi rămas, mai mult aș fi înrăutățit lucrurile. Doamne, era furios, nu-i așa?

Toni dădu nefericită din cap, întrebându-se cât timp va mai trece până când Jake va redeschide subiectul. El nu avea să lase lucrurile așa, gândi ea, dar detesta ideea de a se certa din nou cu el.

– Pare… pare un lucru atât de neînsemnat, și el face atâta caz.

Gavin părea interesat, deși încerca să nu arate prea mult acest lucru.

– Ce-a spus?

Toni era gata chiar și acum să plângă, încât începu să tremure, iar vocea ei era nesigură și răgușită. Încercase să-și rețină plânsul toată după-amiaza, de fiecare dată când Jake venea spre ea și apoi o ignora de parcă nici nu exista. Nu trebuia s-o afecteze atât de mult și totuși o afecta.

– Nu știu ce avea de spus. Eu… eu am plecat fără să-l las să vorbească.

– Nu! Lui Gavin părea că nu-i venea să creadă, și o privi fix câteva momente în timp ce intrau în salon. Oh, Toni, pariez că n-o să mai fii preferata profului!

– Nu cred c-am fost vreodată!

Lacrimile nu mai puteau fi reținute și Gavin o privi cu ochi ce exprimau simpatie.

– Îmi pare rău, Toni. Aș vrea să pot face ceva, dar știi că nu m-ar asculta nici dacă aș încerca.

– Da, știu, dar nu contează, Gavin, de fapt nici nu merită să mă consum. A fost doar o… o furtună într-un pahar cu apă… o să treacă cu timpul.

– Sper. El se încruntă în timp ce ajunseră în hol. Nu pot să-mi închipui ce l-a apucat. Nu-i este caracteristic să se consume atât pentru un fleac, nu-l înțeleg.

Râsul ei fu scurt și nesigur și total lipsit de veselie în timp ce se lupta din nou pentru a-și reține lacrimile.

– Îl înțelege cineva? întrebă ea.

Se simțea nesigură și nefericită, și asta numai pentru că Jake era supărat pe ea din cauza unui incident neînsemnat care ar fi putut trece neobservat. Era ridicol să fie atât de afectată, pentru că văzuse efectul pe care Jake îl avea asupra femeilor, atunci când o vizitase pe Audrey. Până acum își ținuse în frâu sentimentele față de Jake, și nu voia să cedeze acum.

– Toni? Te simți bine?

Mâna lui Gavin de pe brațul ei o readuse repede cu picioarele pe pământ și realiză îngrozită că în sfârșit plângea. Printre lacrimi fața lui Gavin părea mult mai tânără și foarte îngrijorată, iar ea dădu din cap în timp ce-și șterse repede lacrimile.

– Da, Gavin, nu-ți face griji, doar că mă cam ustură ochii.

Ochii lui negri îi cercetară fața mică, îmbujorată, și se încruntă.

– Te-ai gândit toată după-amiaza la ceea ce s-a întâmplat și același lucru l-a făcut și Jake. Ce se va întâmpla cu voi?

Totul era exagerat. Felul în care se simțea, mânia lui Jake și propria nefericire. Era ca și cum ceva atârna dea-

supra lor, ceva tulburător, și ei îi trebuiră câteva momente pentru a realiza de ce picioarele ei păreau dintr-o dată atât de slabe încât nu puteau s-o mai susțină. În acea clipă își dădu seama cu o claritate uimitoare cât de mult se înșelase atunci când crezuse că-și putea controla emoțiile, iar această constatare reprezentă ultimul strop.

Era inutil să încerce să-i explice lui Gavin ceva ce abia înțelesese ea însăși, așa că se grăbi, lăsându-l pe Gavin privind uimit după ea. Trecu și pe lângă ceilalți, ținându-și capul plecat și grăbindu-se să ajungă în propria cameră înainte de a se face de râs.

Nu voia ca ceilalți să afle cum se simțea, după ce făcuseră atâta haz de sentimentele lui Audrey, iar ideea că Jake ar putea-o trata cu aceeași indiferență era foarte greu de suportat. Ea fugi în cameră și închise ușa apoi își lipi capul de geamul rece al ferestrei și plânse.

Toni rămase în cameră nedorind să coboare la cină și să facă față speculațiilor pe care fața ei brăzdată de lacrimi le va provoca.

Privi camera în care stătuse aproape trei luni și deodată i se păru apăsătoare; simțea nevoia de a ieși la aer. Poate să se plimbe de-a lungul falezei așa cum făcea de obicei, orice numai să nu mai stea acolo gândindu-se la Jake.

Coborî scările și traversă holul, mișcându-se silențios și grăbindu-se, pentru că ceilalți probabil că terminaseră de mâncat, și nu voia să vadă pe nimeni. Faptul că se

înserase deja n-o făcu să se răzgândească deoarece cunoștea prea bine cărarea pentru a se rătăci. Deschizând ușa casei, privi peste umăr și o văzu pe Plaxy ieșind din bucătărie cărând o tavă încărcată.

– Domnișoară Ashley!

Era evident că era uimită de faptul că Toni se afla acolo și se opri în fața ușii de la sufragerie, ochii ei prietenoși exprimau curiozitatea.

– N-ai venit la cină, dragă, nu te-ai simțit bine?

Ultimul lucru pe care Toni dorea să-l facă era să răspundă la întrebări, dar nu putea să se supere pe Plaxy pentru grija ce i-o purta, așa că scutură din cap și zâmbi.

– Oh, mă simt bine, mulțumesc, doamnă Trent, pur și simplu nu mi-a fost foame.

– Pari cam bolnavă.

Plaxy îi observă obrajii brazdați de urme de lacrimi și ochii umflațI, și Toni știa că-i câștigase simpatia, dar nu-i putea explica prin ce trecea fără să înceapă să plângă din nou, așa că scutură iar din cap și făcu un pas.

– Nu, nu, sincer, mă simt bine!

Era evident că Plaxy nu era mulțumită de acest răspuns și se încruntă.

– Doar n-ai de gând să ieși, drăguțo; nu așa fără să fi mâncat nimic.

Toni își dori să nu fi părut atât de mâhnită, iar vocea să-i fi fost mai calmă. Îi trecu prin minte faptul că Plaxy Trent fiind îngrijorată pentru ea, se va simți obligată să-i spună lui Jake cât de înlăcrimată și cât de nefericită părea,

și voia să evite acest lucru cu orice preț. Jake nu era prost, va ști că este supărată din cauza felului cum o tratase la prânz și ea nu suporta gândul că va ghici motivul lacrimilor ei. Observase comportamentul ciudat al lui Audrey și era sigură că va face același lucru și în cazul ei.

Scutură ferm din cap pentru a risipi îngrijorarea lui Plaxy Trent.

– Mă duc doar să mă plimb, doamnă Trent, n-o să stau mult.

– Sper că n-ai de gând să te plimbi în sus pe stânci, e periculos când se înserează

– N-o să pățesc nimic!

Nu avusese nici un drept să se răstească la Plaxy pentru că aceasta era doar îngrijorată pentru siguranța ei, dar știa că dacă nu ieșea imediat va începe din nou să plângă. Întorcându-se brusc, ieși, trântind ușa în urma ei, apoi se grăbi să coboare treptele și să înconjoare casa pentru a ajunge la cărare.

Era încă plăcut afară deși vântul începuse să bată în timp ce soarele apunea și era mai răcoare decât fusese în timpul zilei. Întotdeauna peisajul stâncos inspira un sentiment de pace, având o aură misterioasă care nu era la fel de evidentă ziua, și Toni simți că acest peisaj îi reflectă propriile sentimente.

Părea că trecuse atât de mult timp de când fusese la Truro cu Gavin. Nici nu-i trecuse prin cap că evenimentele vor lua o turnură atât de neașteptată și o vor face să-și recunoască adevăratele sentimente pentru Jake și să ajungă să-i cunoască mânia.

Marea era calmă, deși valurile ce se apropiau de mal făceau în vârf un strat de spumă, acolo unde vântul le mângâia. Pescărușii erau tăcuți, țipetele lor nu se mai auzeau în timp ce pluteau purtați de curenții de aer cald și se adăposteau pe stâncile înguste, încălziți de ultimele raze ale soarelui.

Toni nu știa unde se ducea deși realiză vag că se îndrepta spre Frayley Cove, dar pentru moment simplul act de a merge o ajuta să elimine ceva din tensiunea care o ținuse încordată întreaga după-amiază.

Vântul bătea lipindu-i rochia moale de bumbac de corp și-i răsfira părul, câteva șuvițe atingându-i fața. Acest loc atât de mic era atât de frumos încât părea un sacrilegiu să te afli acolo și să fii nefericit, și totuși nu putea face nimic pentru a se consola. Jake era inaccesibil, și pentru moment el era singurul care o interesa.

– Toni! Se opri brusc atunci când se auzi strigată de undeva din spate. Vocea abia se auzea din cauza zgomotului mării, dar totuși era foarte ușor de recunoscut. Deși se așteptase ca Plaxy Trent să-l informeze, nu se așteptase la o acțiune atât de promptă din partea lui și deveni extrem de sensibilă în timp ce-i asculta pașii ce înaintau de-a lungul cărării.

Inima ei bătea atât de puternic încât se îndoia că putea vorbi calm cu cineva, cu atât mai puțin cu Jake, și picioarele ei erau îngrozitor de moi și de nesigure. Primul ei impuls fu să fugă, dar continuă să meargă ca și cum nu l-ar fi auzit strigând-o.

– Toni, așteaptă! De fapt nici nu trebuia să aștepte, pentru că el o prinse repede din urmă deși ea nu-și încetinise pasul, iar degetele lui puternice îi prinseră brațul tinând-o strâns. Unde ai de gând să te duci? ceru el să afle.

Ea tremură, și mulțumi Cerului pentru că se înserase, astfel încât el nu va vedea cât de aproape era să izbucnească în plâns.

– Presupun că ți-a spus Plaxy!

Suna ca o acuzație, deși nu aceasta îi fusese intenția.

– Nu contează cine mi-a spus! El o trase de braț întorcând-o cu fața și ea observă că datorită înserării ochii lui albaștri se întunecaseră, iar privirea sclipitoare pe care i-o aruncă îi tulbură simțurile. E a doua oară pe ziua de azi când mă faci să mă întreb unde naiba te-ai dus, și de data asta nu scapi, Toni!

– Jake, mă doare!

– Încă nu m-am hotărât dacă să-ți rup gâtul sau nu! Ce încerci să demonstrezi?

Era mai greu să-și elibereze brațul decât crezuse, dar ea nu se agită prea tare. Avea un aer diferit, neobișnuit și ciudat de emoționat, și ea îl privi cu un fel de confuzie în ochi.

– Voiam să mă plimb, singură!

– Voiai să mă bagi în sperieți pentru a doua oară pe ziua de azi, diavol mic ce ești, și știi asta foarte bine!

Toni îl privi mirată, ochii ei mari arătând cât de intrigată era. Apoi încercă să înțeleagă ceea ce-i spusese. Ei nu-i venea să creadă că el era atât de îngrijorat pe cât părea, sau că într-adevăr crezuse că ea se afla în pericol.

– Eu… eu nu înțeleg la ce te referi.

– Mă refer la faptul că ai venit târziu de la o plimbare cu mașina cu Gavin, iar acum îți faci o ieșire atât de dramatică, spunându-i lui Plaxy că te duci să faci o plimbare, probabil de-a lungul stâncilor, din moment ce te-a văzut ocolind casa, și încă la ora asta! Nu știi cât de ușor e să faci un pas greșit când e întuneric?

Toni dădu vag din cap, neauzind de fapt întrebarea ci concentrându-se asupra afirmației lui anterioare. Era îngrijorat pentru ea, pentru a doua oară în acea zi, spusese el, și ea nu înțelegea de ce. Ar fi avut mai mult logică dacă și-ar fi făcut griji pentru Gavin.

– Dar ce… cum adică te-am băgat în sperieți pentru că eu am întârziat azi după-amiază? N-a fost vina mea că era târziu și am încercat să-ți spun, dar tu n-ai vrut să mă asculți!

Degetele lui își slăbiră strânsoarea în care îi țineau brațul dar acum ea nu mai încerca să scape ci aștepta să-i răspundă, inima bătându-i sălbatic și simțindu-se amețită, lucru care nu-i permitea să gândească limpede.

– Nu ți-ai dat seama că Gavin este unul dintre cei mai proști soferi din Anglia?

Toni scutură din cap, fiind încă prea confuză pentru a înțelege.

– El… el mergea repede. Asta am observat.

– Repede! Jake dădu din cap disperat. Conduce ca și când acelea ar fi ultimele lui clipe de viață, și nici nu și-a luat carnetul de foarte mult timp! Mi-am închipuit că ați

avut vreun accident pe cine știe ce drum lăturalnic, când am văzut că întârziați atât. Mi-am ieșit din minți făcându-mi griji, și apoi, când ați venit în sfârșit, tu ai plecat pur și simplu atunci când… Oh, nici nu știi cât de aproape ai fost de o bătaie, fetițo!

Toni scutură din cap, ochii ei mari cercetându-i fața, căutând adevăratele motive pentru care era atât de nervos.

– Eu… eu știam că ești îngrijorat, dar m-am gândit că erai așa deoarece credeai că i s-a întâmplat ceva lui Gavin.

– Gavin? Ochii lui se îngustară în timp ce-o privea. A, te referi la faptul că Gavin mi-e rudă și tu nu!

– Mă refer la faptul că este…

Își aminti că mai spusese acest lucru o dată, și la fel ca și atunci, Jake se încruntă ca și când nu înțelegea la ce se referea.

– Cred c-am mai auzit asta o dată, îi spuse el calm. De data asta aș dori să aud și restul, Toni. Ce este?

Nu putea să-i spună, nu așa pe față, și se luptă să-și elibereze brațele, încercând în van să-i desprindă degetele.

– Dă-mi drumul, Jake, te rog dă-mi drumul!

– Nu-ți dau drumul până când nu-mi răspunzi! Ce-mi este Gavin, Toni? Vocea lui era calmă, aproape indiferentă, dar era de neclintit, așa că ea renunță la luptă deși încă refuza să-l privească, păstrându-și capul plecat. Mâinile de pe brațele ei își întăriră strânsoarea.

– Aș putea la fel de bine să te oblig să spui, micuțo, și am s-o fac dacă nu-mi spui de bunăvoie. Ce-i cu Gavin? Te macină ceva de câteva săptămâni, iar răbdarea mea a ajuns la limită!

– E ceva… ceva ce-am auzit. El ridică dintr-o sprânceană, iar ochii îi străluceau și ea își plecă din nou privirea. El… e fiul tău, nu?

Toni vorbise în șoaptă și simți cum Jake se încordă înainte de a expira puternic, scoțând un sunet care păru un suspin, iar când vorbi vocea lui era doar un murmur.

– Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, cine ți-a băgat prostiile astea în cap?

Prostii! Toni se agăță cu disperare de acest cuvânt și privi în afârșit în sus spre el, nerăbdătoare de a fi sigură și încercând să citească ceva în trăsăturile aspre ale feței lui.

– Eu… eu credeam… vreau să spun… nu este fiul tău?

– Nu!

– Oh, Jake!

Nu putu ascunde ușurarea care o cuprinse, și simți cum degetele lui se încordară în timp ce-i țineau brațele.

– Nu ești mai ușurată decât mine!

Își spuse că doar își imagina urma de râs care-i îndulcise vocea, dar totuși în ochii lui exista o urmă de ironie care era totuși destul de greu de observat, din cauza înserării.

– Eu… îmi pare rău, Jake.

– Mmm! O studie cu o intensitate care îi făcu inima s-o ia la goană și mâinile lui îi mângâiau cu blândețe brațele. Nu sunt sigur dacă sunt flatat de faptul că se presupune că am o familie pe care nu sunt gata s-o recunosc!

– Of, Jake, nu eu am… vreau să spun, n-a fost ideea mea!

– Atunci a cui a fost ideea?

Era, desigur, inevitabil. Jake nu era genul de om care ar lăsa asemenea informații la voia întâmplării. Trebuia să știe cine gândise aceste lucruri despre el, și Toni ar fi preferat să dea vina pe Fran Casey și să termine odată cu toată această poveste.

– Toni?

– Eu… aș prefera să nu spun cine a sugerat asta, Jake, nu pare… Trebuie?

Fața care o privea era ascunsă de întunericul ce se așternea pe întregul ținut, dar ea începu să tremure ca o frunză bătută de vânt atunci când îl privi pentru un moment. O palmă puternică i se strecură sub bărbie, ridicându-i fața spre el, iar capul lui era plecat astfel încât respirația lui caldă îi atinse buzele atunci când vorbi, stârnindu-i cele mai incredibile senzații.

– Da, trebuie, micuțo. Îmi place să știu ce fel de prieteni am!

– Ea a crezut doar că el s-ar putea…

– Aah! Încrederea din vocea lui îi arăta clar că putea numi vinovatul fără ajutor din partea ei, dar ceea ce o surprinse fu ușurința cu care Jake acceptă faptul că Fran Casey era vinovata. Draga de Fran, deci asta e părerea ei despre mine!

Mâna de sub bărbia lui Toni se mișcă ajungând la baza gâtului ei, degetele lui lungi mângâindu-i părul. Privirea lui întunecată îi cercetă fața, în întuneric fiind doar un oval mic și palid, cu ochi mari. O ținu așa câtva timp, apoi dădu ușor din cap.

– Și tu ai crezut-o, nu-i așa, Toni?

Ea respiră adânc, fiindu-i imposibil să nege, dar dorind cu disperare să-l convingă de faptul că o supărase ideea că Gavin era fiul lui.

– N-am vrut, Jake, dar…

– Dar te-ai gândit că dată fiind reputația mea, acest lucru avea toate șansele de a fi adevărat!

– Nu… nu e așa, Jake, eu… nu știam ce să mai cred. Gavin are pe umăr același semn ca și tine, și acest lucru arăta clar că este unul dintre urmașii lui Tobyn Tregarron, dacă ceea ce mi-ai spus tu era adevărat.

– Și crezi că eu sint singurul lui urmaș?

Toni încercă să evite privirea lui fixă și nemaipomenit de tulburătoare, dar nu-i era ușor, când Jake îi ținea fața ridicată spre el.

– Nu știam… Doamna Casey a spus că ești singur la părinți.

– Așa e, sunt singur la părinți.

El o privi cu o intensitate care devenea din ce în ce mai tulburătoare, deși îi era tot mai greu să-i distingă trăsăturile în întuneric, și corpul îi tremura datorită contactului cu corpul lui puternic. Mâna de pe ceafa ei nu-i permitea să se miște, deși în acest moment ea nu avea nici intenția nici puterea de a o face.

– Nu-ți aduci aminte că ți-am vorbit despre Inigo Tregarron?

Toni era prea amețită pentru a se gândi la altceva decât la prezența lui Jake și la efectul pe care îl avea asupra ei, și dădu afirmativ din cap, încercând să-și amintească povestea.

– Mi-ai… mi-ai spus ceva despre vărul lui, nu-i așa?

– Am spus că a pus ochii pe soția vărului său! Ochii lui străluceau și, în timp ce cu o mână o ținea ferm de ceafă, cu cealaltă îi mângâie obrazul, ceea ce o făcu să tremure. Dacă-ți amintești, ți-am spus că relația a fost înăbușită în fașă de către soțul doamnei, dar ceea ce nu ți-am spus este faptul că el a trimis-o pentru un timp în străinătate unde ea a născut un fiu.

Toni se gândi că lucrurile începeau să capete sens, și îl privi câteva clipe pentru a fi sigură.

– Fiul lui Inigo?

Jake dădu afirmativ din cap. Mâna ce o mângâia continua să-i amenințe autocontrolul și simți o asemănare bruscă între situația doamnei din epoca victoriană, sedusă de vărul soțului ei, și propria ei situație. Dacă Inigo Tregarron avea măcar o fracțiune din puterea de convingere a urmașului său, atunci tânăra soție n-a avut multe șanse de a-i rezista.

– Desigur că acel copil a fost ținut strict secret față de toată lumea. A fost dat unor părinți adoptivi, și nu a fost crescut împreună cu celălalt copil, legitim dar era un Tregarron și Inigo i-a urmărit viața de la distanță. A avut grijă de educația copilului, iar flăcăul s-a căsătorit și a devenit el însuși un tată de familie respectat, deși el și ai lui n-au fost considerați până acum membri ai familiei.

– N-ai știut de existența lui Gavin?

– A apărut din senin, făcând o cerere de a urma cursul, și am descoperit cine era numai după ce a ajuns aici.

Acum este unul de-ai noștri și clar că a moștenit pasiunea familiei Tregarron pentru artă.

– E foarte bun.

– Va fi! Jake zâmbi, dinții lui albi contrastând cu fața întunecată. E un tânăr foarte talentat dar, ca și mine, uneori seamănă prea mult cu bătrânul Tobyn.

– Oh, Jake!

– Oh, Jake! Ironia din vocea lui o făcu să roșească și Toni încercă să nu se uite la el, deși acum era prea întuneric pentru ca el să poată distinge ceva în ochii ei, iar genele ei dese îi ascundeau și mai bine ochii. Chiar credeai că sunt genul de om care și-ar respinge propriul fiu, Toni?

Ea își mușcă buza când își dădu seama că asta crezuse, și când privi în sus în sfârșit, ochii ei mari aveau o expresie de copil care-și cere scuze.

– Îmi pare rău, Jake, dar erau atât de multe lucruri care indicau asta, și când l-ai trimis pe Gavin în grădină unde erau ceilalțI, apoi ai început să-mi reproșezi…

– Să-ți reproșez?

– Da, asta ai făcut! Rămăsese fără suflare și tremura ca o frunză. Ai dat vina pe mine pentru că am întârziat; nu i-ai spus nimic lui Gavin, dar aveai de gând să…

– L-am dat pe Gavin afară ca să nu-l pocnesc!

Ea tremură din nou văzând violența din ochii lui și-l privi parcă nevenindu-i să creadă.

– L-ai… l-ai fi lovit?

Pentru un moment o urmă de zâmbet îi curbă gura, iar ochii lui albaștri îi ironizau îngrijorarea.

– Poate că nu. Ultimul lucru pe care-l voiam era ca tu să-l compătimești! Dar dacă n-ai fi plecat atât de repede, ai fi aflat pentru care dintre voi eram mai îngrijorat!

Toni nu spuse nimic. Gura ei era moale și tremurătoare, iar buzele îi erau ușor întredeschise, și Jake o privi un moment în liniște înainte de a-și coborî blând dar ferm buzele pe ale ei.

– Jake!

Vocea ei era doar o șoaptă în întuneric și brațele lui o cuprinseră, lipind-o cu putere de corpul lui tare. Gura lui înfometată o posedă de parcă așteptase acest moment foarte mult timp, și Toni pluti într-o altă lume, unde singurele lucruri care contau erau brațele lui și excitarea puternică pe care gura lui i-o provoca.

Respirația lui îi ardea obrajii, vocea lui fiind înăbușită de părul ei des.

– Te iubesc, Toni! Știu că probabil calc pe un teren nesigur, dar trebuia să-ți spun, dragostea mea, nu puteam să mă mai abțin!

Ochii ei păreau atât de mari în întuneric, și în timp ce studiau fața aspră care o făcuse atât de nefericită în ultima vreme căpătară o sclipire tremurătoare. Peter nu avusese niciodată o șansă reală, și Jake trebuia să știe asta, sigur că nu avea nici un dubiu în ceea ce privește sentimentele ei.

– De ce nu mi-ai spus până acum? Vocea ei era slabă și răgușită și nu se putu abține să nu privească acea gură puternică. Nu știai ce simt, Jake?

El zâmbi scurt.

– Tu știai? întrebă Jake, ironic, și ea își dădu seama că abia își recunoscuse propriile sentimente.

Cu câteva ore în urmă știa că putea s-o tulbure așa cum n-o făcuse nici un alt bărbat, dar refuzase să recunoască motivul pentru care se întâmpla acest lucru, până când Gavin o întrebase curios de ce acea situație banală îi supărase atât de mult. Recunoscuse propriul motiv, dar reacției lui Jake îi atribuise alte cauze.

– Eu... eu credeam că tu... mi-am dat seama că te iubesc și nu puteam suporta să mă ignori așa cum ai făcut în timpul lecției de după-amiază.

– De aceea te-ai ascuns în cameră?

Cuvintele lui o ironizau, dar sărutul ce le urmă compensă orice suferință pe care acestea ar fi putut-o cauza, și Toni își ridică brațele cuprinzându-i gâtul, trăgându-i capul mai aproape. El o strânse în brațe până când ea îi putu simți fiecare mușchi.

– M-am ascuns pentru că am crezut că ți-e milă de mine așa cum ți-a fost și de biata Audrey. Nu puteam suporta gândul că eu te iubeam, iar ție îți era milă de mine.

– De ce ar trebui să-mi fie milă de tine, micuțo? Nu ești Audrey, și n-ai face niciodată ceva atât de patetic și de prostesc cum a făcut ea.

Toni se uită la el pe sub gene, încrezătoare ca orice femeie îndrăgostită, ochii ei verzi strălucind în întuneric ca două bijuterii.

– Atunci de ce ai venit după mine și mi-ai spus că te-am băgat în sperieți pentru a doua oară pe ziua de azi, dacă nu-ți era teamă că mă simțeam la fel ca ea?

Jake o privi o clipă, apoi își îngropă fața în părul ei roșcat, vocea fiindu-i înăbușită în gâtul ei.

– Promite-mi că o să rămâi cu mine aici, la Pentycawl, și o să vezi de ce am venit după tine, micuțo! O să ne căsătorim și atunci eu o să fiu singurul care o să alerge după tine de fiecare dată când o să faci vreo escapadă nebunească.

El își înălță capul și-i zâmbi, iar Toni îi luă tâmplele în palme, ochii ei strălucind de fericire.

– Ai de gând să te căsătorești cu mine?

Ochii lui îi cercetară fața, încrezător, posesiv, și un tremur de emoție cuprinse trupul fetei când el își opri privirea asupra gurii ei.

– Ai de gând să mă refuzi? o provocă el.

Ea scutură din cap, brațele ei ținându-l strâns de gât, iar ochii ei străluceau.

– Oh, nu, dragul meu Jake, n-o să te refuz!

Sfârșit